

Η ΒΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

αυτοδικία

Μιλούν οι γυναίκες,
που ξυλοφόρτωσαν
και διαπόμευσαν
το Βαρδαβά. σελ. 9

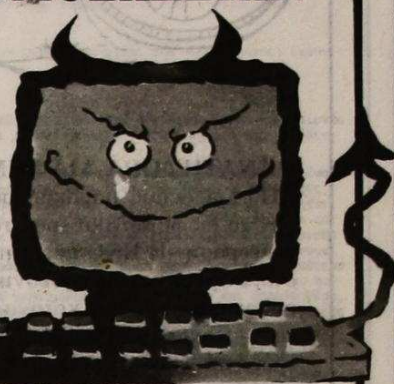

«την άλλη φορά
το πουλί σου στην
κονσέρβα» σελ. 10

η σημερινή κοινωνία
υποθάλπει το διασμό; σελ. 11

ΠΕΡΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ

σελ. 12

σελ. 11

Αρ. Φύλ. 4, Δρχ. 100, ΦΛΕΒΑΡΗΣ 1986. Τ.Θ. 26050, 100 22 ΑΘΗΝΑ

Καινούργιο φακέλλωμα

ΕΝΟΠΛΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ
«ΑΠΟΓΡΑΦΟΥΝ»
ΜΟΤΟΣΥΚΛΕΤΙΣΤΕΣ

Μια καινούργια μέθοδος για το φακέλλωμα των πολιτών και την ενημέρωση των κομπούτερς της Κατεχάκη επινόησαν τα τζιμάνια της ΕΛ.ΑΣ. Ένοπλοι αστυνομικοί με περιπολικά ή με ασφαλίτικα πραγματοποιούν μπλόκα σε αρτηρίες που οδηγούν από το κέντρο στην περιφέρεια της πρωτεύουσας και καταγράφουν οδηγούς και οχήματα που διέρχονται αφού τα σταματήσουν.

Η μέθοδος αυτή, που αφορά κύρια τα δίτροχα, αλλά επεκτείνεται και σε αυτοκίνητα, έχει ως εξής: Οι αστυνομικοί πλάι στο όχημά τους κάνουν σήμα στον διερχόμενο να σταματήσει. Τον ρωτούν αν έχει άδεια, δίπλωμα, ασφάλεια. Ενώ ο οδηγός ετοιμάζεται να τους τα δείξει του λένε ότι δεν χρειάζεται, αλλά ρωτούν και σημειώνουν το επώνυμο, το όνομα, τη διεύθυνση κατοικίας και τον αριθμό της μηχανής, σ' ένα κοινό μπλοκ και στη συνέχεια είναι ελεύθερος να φύγει.

Το γεγονός αυτό έχει παρατηρηθεί κατ' επανάληψη, νυχτερινές ώρες στα μέσα του Γενάρη, σε διάφορα σημεία μιας περιοχής που εκτείνεται από το Αιγάλεω και την Αγ. Βαρβάρα ως το Κερατσίνι και το Πέραμα. Κατά πως φαίνεται θα γίνεται και σε άλλες περιοχές.

Αυτό που προκαλεί δικαιολογημένη ανησυχία είναι το γεγονός ότι οι αστυνομικοί δεν διενεργούν έλεγχο αλλά καταγράφουν τα στοιχεία οχήματος και οδηγού. Έχουν όμως από το νόμο οι αστυνομικοί και μάλιστα όχι της τροχαίας, το δικαίωμα να σταματούν και να καταγράφουν μαζί τα στοιχεία χωρίς μάλιστα καμιά δικαιολογία; Για ποιο λόγο η ΕΛΑΣ έχει ξεκινήσει αυτή την εκστρατεία;

σύν. σελ. 25

ΕΞΩΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΗΡΩΙΝΗΣ

Ομάδα αναρχικών συντρόφων επενέβησαν δυναμικά ενάντια στο κύκλωμα των ναρκωτικών, εκδιώκοντας, όλους όσους έχουν σχέση μ' αυτό από την πλατεία Εξαρχείων.

ΤΑ ΜΑΤ ΔΕ ΘΑ ΤΟΥΣ ΣΩΣΟΥΝ

Αυτοί που μόνιμα, με πρόσχημα τις «επιχειρήσεις αρετής», θέλουν να χτυπήσουν τους κοινωνικά ανυπόταχτους χρησιμοποίησαν τα ΜΑΤ για να εξασφαλίσουν την ελεύθερη δράση των εμπόρων ηρώινης.

Εμποροι και αστυνομία από κοινού κακοποιούν και συλλαμβάνουν συντρόφους μας.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΗΣ ΕΛΑΣ

Μετά την πρώτη (επιτέλους!) επιτυχία της «κοινωνικοποίησης» στη ΧΡΩΠΕΙ η άλλη πετυχημένη επιχείρηση του κράτους είναι η ΕΛ.ΑΣ. (Ελληνική Αστυνομία).

Η παραγωγικότητά της στη χρήση βίας ξεπερνά τις προσδοκίες των επενδυτών της. Δεν αναφερόμαστε στα γνωστά σε όλους γεγονότα των ξυλοδαρμών, στη διάρκεια των δύο καταλήψεων του Χημείου, στα Εξάρχεια και τις γύρω περιοχές. Ούτε στη γνωστή δολοφονία του 15χρονου Καλτεζά. Παραμερίζουμε ακόμα τις εξακριβωθείσες στοιχείων, τις βίαιες προσαγωγές στα αστυνομικά τμήματα και την Ασφάλεια.

Μπορούμε μόνο με μια σύντομη ανίχνευση στις εφημερίδες της περασμένης χρονιάς να δούμε τη δραστηριότητα των υπαλλήλων της ΕΛ.ΑΣ. σε συγγενικά, φιλικά και άγνωστά τους πρόσωπα. Πυροβολισμοί ξυλοδαρμοί, δολοφονίες για ψύλλου πήδημα. Και όλα αυτά με το αζημίωτο. Την ατιμωρησία ή την εικονική επιβολή ποινών. Έτσι για τα μάτια του κόσμου.

Όλα αυτά, μπορεί να φαίνονται πολλά αν σκεφτεί κανείς ότι είναι μόνο όσα καταγράφηκαν στον ημερήσιο τύπο. Γιατί υπάρχουν και οι δραστηριότητες που δεν έχουν καταγραφεί.

Αν τώρα σ' όλα αυτά προσθέσουμε και μια σειρά από πολύπλευρες «κοινωνικές» δραστηριότητες όπως μπαρμπούτατζήδες (5/11), αρχηγοί συμμοριών κλεμμένων αυτοκινήτων (29/5), λαθροκυνηγοί (25/6), παρακρατητές απωλεσθέντων αντικειμένων (15/6) εμπρηστές από εκδίκηση (4/8), αρχαιοκάπηλοι (1/5), δυναμιστές (31/5), εκβιαστές εμπόρων και πολιτών (24/7), νονοί λεσχών, πλαστογράφοι (10/6) κλπ, τότε μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι αυτοί οι ακούραστοι υπάλληλοι της νομιμότητας και της τάξης δε χάνουν τον καιρό τους.

Άξιος ο μισθός σας παιδιά!!

σελ. 3

ΖΩΓΡΑΦΟΥ:

μπουλντόζες-MAT

καταστρέφουν το πάρκο

ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ
ΚΑΤΟΙΚΩΝ

ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Τη Δευτέρα, 10.2.86 με το πρόσχημα ότι εκτελούνται έργα αποχέτευσης η δημοική αρχή κατέστρεψε τα πρώτα 20 δέντρα από το πάρκο της Γ. Παπανδρέου. Οι κάτοικοι του Ζωγράφου έχουν αποκλείσει το δρόμο, αποφασισμένοι να προστατεύσουν δυναμικά το πράσινο της περιοχής.

σελ. 25

ΕΘΝΙΚΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

ΚΑΙ

«ΕΘΝΙΚΗ
ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ»

σελ. 7

ΘΕΕ ΜΟΥ ΣΕ ΠΡΟΣΚΥΝΩ
ΚΑΙ ΣΦΑΖΩ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΠΙΣΤΟΥΣ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ
ΣΟΥ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

σελ. 13

απ' όλο
το κόσμο

σελ. 19 - 24

γράμμα
του ΕΛΑ
στη Δοκιμή

σελ. 16

• «Ερφύλιος» στα
ΕΞΑΡΧΕΙΑ

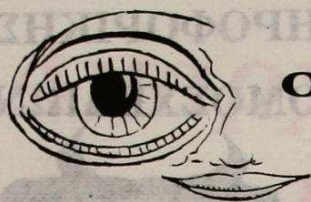
σελ. 5

• επεισόδια στη Γκρά-
δα

σελ. 6

• διαδήλωση με μηχανές και η δίκη του
ΕΝΑ

σελ. 26

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ ΔΙΑΦΗΜΙΣΗ. Για όσους παρακολουθήσαν το διαφημιστικό spot στην τηλεόραση - Η ΕΚΟ πάει μπροστά, στην υπηρεσία της εθνικής οικονομίας και του καταναλωτή -, κι αναρωτήθηκαν με ποιο τρόπο η ΕΚΟ θα τους προσφέρει τις υπηρεσίες της: Εάν οι αποθήκες αμυνίας της ΕΚΟ στη Θεο νίκη εκραγούν, θα προκαλέσουν το θάνατο 200.000 ανθρώπων το πρώτο τρίωρο, όπως γράφαμε και στη ΔΟΚΙΜΗ Νο 3. Με τέτοια «προσόντα», σίγουρα τη χρειάζεται τη διαφήμιση.

ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ. Τελικά, δεν χρειάστηκε αστυνομική επέμβαση για να λήξει η κατάληψη της ΣΤΕΦ στο Αιγάλεω. Η σχολή εκκενώθηκε δημοκρατικά, με συνέλευση, με διοικητικό συμβούλιο, με δημοκράτες φοιτητές, με τη βούλα δηλαδή.

ΜΙΑ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΣΥΓΚΡΙΣΗ. Πρόσφατα απασχόλησε την Ελληνική δικαιοσύνη μια υπόθεση αντιδικίας αγροτών. Ο μυντής κατηγορήσε συγχωριανό του για το φόνο της αγελάδας του. Ο κατηγορούμενος πρόσφερε στον μυντή χρηματική αποζημίωση, την οποία ο δεύτερος απέρριψε. Το αποτέλεσμα της δίκης, ήταν να καταδικαστεί ο κατηγορούμενος για ζωοκτονία εκ προμελέτης σε 3 χρόνια φυλάκιση, για οπλοφορία και οπλοχρησία σε 7 μήνες και στέρηση των πολιτικών του δικαιωμάτων για 2 χρόνια. Ουμνηθείτε τις ποινές αυτές, και όταν βγει η απόφαση της δίκης του δολοφόνου-μπάτσου Μελίστα κάντε τη σύγκριση και θγάλτε τα συμπεράσματά σας για την Ελληνική δικαιοσύνη.

- Ο Ολυμπονίκης ιστοπλοίας Μπουντούρης ξυλοφορτώνεται από μια διμοιρία ΜΑΤ, μετά από παρεξήγηση σε νυκτερινό κέντρο. Μετά ταύτα δηλώνει «ούτε αναρχικός να ήμουν δεν θα έτρωγα τόσο ξύλο».

Μπράβο ο Μπουντούρης!

ΣΗΡΙΑΛ ΠΡΟΕΔΡΟΛΟΓΙΑΣ

Χωρίς κανένα σχόλιο παραθέτουμε το κλείσιμο ενός άρθρου στα ΝΕΑ της 27/1/86 του «μεγάλου» Χαρδαβάλλα.

Σάββατο 9 Μαρτίου - 9 το πρωί: Στον «Αστέρα» του Συντάγματος, αρχίζουν να φθάνουν τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, για την κρίσιμη συνεδρίαση πρότασης υποψηφίου Προέδρου Δημοκρατίας. Όλοι είναι ανήσυχoi, νευρικοί, αγωνιούν, κάνουν προβλέψεις.

Στις 10.30 ακριβώς, φθάνει και ο Πρωθυπουργός.

Δεν κατεβαίνει όμως στην υπόγεια αίθουσα του ξενοδοχείου, όπου έχουν ήδη συγκεντρωθεί όλα τα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής και τον περιμένουν.

Ανεβαίνει στο δεύτερο όροφο, όπου σε κάποιο δωμάτιο τον περιμένουν τα μέλη του Εκτελεστικού Γραφείου. Εκεί ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ τους αναγγέλλει τη μεγάλη του απόφαση: «**Πρόεδρος ο Χρήστος Σαρτζετάκης.**»

Όταν λίγο αργότερα ανήγγειλε το όνομα αυτό και στα μέλη της Κεντρικής Επιτροπής, μέσα από τα χειροκροτήματα και τα δάκρυα των μελών της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ, γεννιόταν μια νέα εποχή για την Ελλάδα και το μέλλον όλων μας.

ΤΣΑΛΕΝΤΖΕΡ. Το πυροτέχνημα της χρονιάς! Ο θρίαμβος της αμερικάνικης τεχνολογίας μπροστά στα έκθαμβα μάτια εκατομμυρίων τηλεθεατών. Τα ορθάνοιχτα στόματά τους δημιούργησαν την απαιτούμενη αντήχηση για ν' ακουστεί καλύτερα το μπουμ. Οι βετεράνοι του Βιετνάμ τα κατάφεραν για μια ακόμα φορά, όπως μόνο αυτοί ξέρουν. Οι Αμερικάνοι απέδειξαν ότι το χιούμορ τους δεν λογαριάζει έξοδα δισεκατομμυρίων. Είναι γλεντζέδες οι άνθρωποι. Όσο για την ηρωική δασκάλα ενώνουμε τη φωνή μας με τη φωνή εκατομμυρίων μαθητών και τους λέμε: δάσκαλοι όλου του κόσμου ακολουθείστε το παράδειγμά της. Αν δεν τα καταφέρετε να εκραγείτε, τουλάχιστον μείνετε εκεί.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ;

Η Special Operations Center (SOC) είναι εταιρία που ασφαλί-

ζει άλλες εταιρίες ενάντια στην «τρομοκρατία». Τα στελέχη της έχουν τουλάχιστον 20ετή πείρα σε κρατικές αντιτρομοκρατικές οργανώσεις. ΗΠΑ Αλαμπάμα 1986. Η αποθέωση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

ΟΚΛΑΧΟΜΑ, Ιανουάριος. Η Βίλμα Μανκίλερ, από μητέρα λευκή και πατέρα Τσερόκυ, είναι η νέα Μεγάλη Αρχηγός της φυλής των Τσερόκυ, μας πληροφορούν οι New York Times. Αμερικάνικο φολκλόρ, θα ζεις για πάντα...

Ο ΡΑΜΠΟ ΞΑΝΑΧΤΥΠΑ.

Από τον Απρίλιο, θ' αρχίσει να προβάλλεται στις ΗΠΑ παιδική σειρά με κούκλες, με ήρωα τον πασίγνωστο πια Ράμπο. Οι παραγωγοί υποστηρίζουν ότι η νέα σειρά δεν θα περιέχει βίαιες σκηνές και ο ήρωάς της δεν θα μοιάζει με τον Σουλβέστερ Στάλντε: «θα είναι ένας τύπος, που αγαπάει τη φύση και δεν ψάχνει για φασαρίες». Εν ολίγοις, θα είναι σκέτο αγγελοδιδ!

Κι ένα ανέκδοτο, που κυκλοφορεί στη Σοβιετική Ένωση.

Γίνεται η ερώτηση:

«Ποιά διαφορά μεταξύ καπιταλισμού και υπαρκτού σοσιαλισμού;»

Απάντηση:

«Στον καπιταλισμό υπάρχει εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, στο Σοσιαλισμό το αντίστροφο».

ΤΑ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ

ΤΩ ΚΑΙΣΑΡΙ

Για να μη μας κακοποιεί η σύγχυση, με πρόφαση τη βελτίωση της ποιότητας των σχέσεων.

Για να μη μας θιάζει η μπουρδολογία, με πρόσημα την ανταλλαγή απόψεων.

Για να μη μας εκθιάζει η φλυαρία παρακάμπτοντας την ουσία.

Για να μην μας επιβάλλεται η ολιγορτία μέσω φραστικών πυροτεχνημάτων.

Για να μη μιλάμε όταν δεν έχουμε τίποτα να πούμε.

Για να μην προφασιζόμαστε εξωτερικές επεμβάσεις όταν αδυνατούμε να εκφραστούμε.

Για να μην καλύπτουμε τις αδυναμίες μας με τον μανδύα της ελεύθερης έκφρασης.

Για να μη μας ταλαιπωρεί η άνοια στο όνομα της αντεξουσίας.

Για να μη διαωνίζουμε την έλλειψη άποψης και θέσης

Αφησε τα ΜΑΤ και πήγε για ...καλόγερος

Αστυφύλακας παραιτήθηκε από τα ΜΕΑ, όπου υπηρέτούσε και έγινε καλόγερος.

Κύριος 40χρονος, εμφάνισμος, σοβαρός, απόλυτα έχεμυθος, ατύρξης, δυναμικός, αφέντης, ζητώ νεαρές δεσποινίδες-κυρίες, 20-37 χρόνων, εμφάνισμες, άπελευθερωμένες με ώραία κορμοστασιά και ψυχολογία σκλάβας-δούλας για πολύ έντονες πρωτόγνωρες συγκινήσεις. Προτιμούνται σπουδαστριες-φοιτήτριες και όσες ανταποκρίνονται στα άνω, περιγραφικές απαντήσεις στην Γ.Ν. Ρ.Ο. BOX 4292 10210-ΑΥΗΝΑ. «ΘΑΥΜΑΣΙΟ» γράμμα!

Λέτε να πάει κι αυτός για... καλόγερος;

ΕΝΔΕΙΚΝΥΝΤΑΙ:

Λιγότερες κουβέντες, περισσότερη δράση, κι ακόμα περισσότερη σκέψη.

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ

Πάνω στην ξύλινη την έδρα καθισμένοι, μια γνώμη μια καρδιά 'ποσειρωμένη, τρεις ομοιόμορφοι ανθρωπάκοι κι' ο Εισαγγελέας με «ντούγκλες» μουστακάκι.

Σε ένα πάγκο, ένας αλήτης καθιστός.

Και κει ψηλά, από 'να σπάγγο κρέμεται ο Χριστός. Κι' απ' το Χριστό, -με δίχως σπάγγο- κρέμεται το καθεστώς.

Εσύ 'σουν αρχηγός στην απεργία;

- Τούτο για μένα θάτανε τιμή! Και τί σας φταίει το κράτος κι' η θρησκεία;

- Βοηθάνε εκείνους που μας κλέβουν το ψωμί.

Δυο χρόνια φυλακή και δύο εξορία.

Τ' ακούει ο αλήτης γελαστός.

Κλαίει στη γωνιά μια γριούλα με πικρία.

Χαμογελάει μεσ' απ' τη σκόνη του ο Χριστός.

Ο Εισαγγελέας, μάννα στη δουλειά του και αυστηρός στα ήθη και τους τρόπους, κυττάει το νόμο μέσα απ' τα γυαλιά του και μέσα από το νόμο τους ανθρώπους.

Πάνω στην ξύλινη την έδρα καθισμένοι μια γνώμη μια καρδιά φχαριστημένη.

Δικάσαν τον εργάτη τον αλήτη, κι' απ'ε; παίρνουν το τραμ και παν στο σπίτι.

Μιλούν για τ' άδικο με πάθος διδάσκουν και τα παιδιά τους ηθική.

Κι' έχουνε την εντύπωση, πως είναι πιο τίμιοι αυτοί, από αυτούς που ρίξαν το πρωί στη φυλακή.

Η πρώτη πολιτική δίκη στο νέο «ναό της Θέμιδος»

Οι 14 συλληφθέντες νέοι στη διάρκεια της κατάληψης του Χημείου τον περασμένο Μάη δικάστηκαν στα νέα δικαστήρια της Ευελπίδων.

Η δίκη έγινε σε μια αίθουσα με χωρητικότητα, 30 ατόμων, όπου οι κατηγορούμενοι κάθονταν στις θέσεις των θεατών, ενώ ασφαλίτες είχαν καταλάβει τον υπόλοιπο χώρο, καταργώντας ουσιαστικά τη λεγόμενη «δημοσιότητα» της δίκης.

ΜΕΑτζήδες, με επικεφαλής το γνωστό πια Αποστολάκη, και δεκάδες αστυνομικοί είχαν κυκλώσει τα δικαστήρια.

Η δίκη διήρκεσε πολλές ώρες και κατέθεσαν πάνω από 20 μάρτυρες κατηγορίας αστυνομικοί, που δεν αναγνώρισαν κανένα από τους κατηγορούμενους! Το βράδυ, στο τέλος της πορείας ενάντια στην αφαίρεση των διπλωμάτων οδήγησης, διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν έξω από την αίθουσα και φώναζαν συνθήματα.

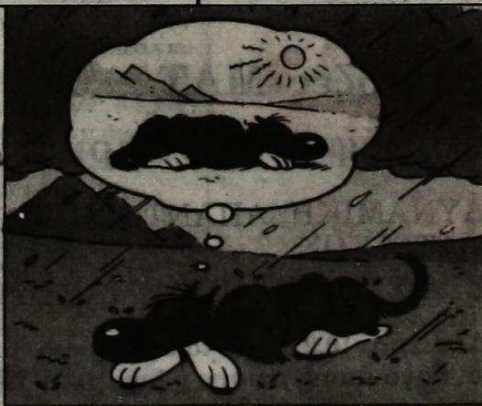
Οι κατηγορούμενοι αρνήθηκαν τις κατηγορίες. Καταδικάστηκαν 10 από αυτούς σε 4 μήνες με Ζετή αναστολή για θροσύτητα κατά της αρχής, ένας ανήλικος στην ποινή της επίπληξης και 3 αθώωθηκαν.

Ας σημειωθεί, ότι οι τελευταίοι κατάγγειλαν τις βαρβαρότητες της αστυνομίας τις μέρες της κατάληψης και κατά τη σύλληψή τους.

Η ιστορία του ΚΚΕ εσ. σε εικόνες

1960-1967

1968-1972

1973

1974-1977

1978-1981

1981-198...

10/1/86 Ο αστυφύλακας Γιώργος Μπουτσαρέλης 24 χρόνων πυροβολεί 2 φορές στον αέρα, στη διάρκεια καυγά με τη γυναίκα του.

Τυποποιημένοι νέοι και μουσική σε κονσέρβα. Πληροφορίες κάτωθι:

Το σύγχρονο καπιταλιστικό σύστημα για να καταστείλει τις εξεγερσιακές τάσεις των νέων ανθρώπων χρησιμοποιεί το πλασάρισμα κάποιων πολύ ύποπτων προτύπων, που μπορεί να φαίνονται ακόμα κι επαναστατικά.

Εκμεταλλεύόμενο αυτές τις εξεγερσιακές τάσεις το σύστημα έφτιαξε μόδες, που κλείνουν τους νέους μέσα σε στεγανοποιημένες φατρίες, οι οποίες είναι εντελώς αντίθετες μεταξύ τους. Αποτέλεσμα τα νέα παιδιά να συμπλέκονται.

Βέβαια οι αιτίες, που αυτά τα πρότυπα-μόδες γίνονται αποδεκτά είναι άλλο καπέλο. Όταν μεγαλώνει κανείς μέσα σε τούτες τις απάνθρωπες πόλεις-κλουβιά, με τηλεοράσεις, video, ηλεκτρονικά, άντε μετά να καταλάβει από ανθρώπινη ζεστασιά! Ο σημερινός έφηβος έχει καταπιεί τόσο καλά το χρυσωμένο χάπι της αποξένωσης, που αδυνατεί να δημιουργήσει ζεστές, βαθιές σχέσεις με τους γύρω του.

Παρ' όλα αυτά οι νέοι φαίνονται να έχουν καταληφθεί από μανία ομαδοποίησης. Έτσι, που οι παρέες γίνονται πολυπληθείς και ομοιόμορφες.

Φυσικά κι ο μιμητισμός έχει βάσει το χεράκι του (τη χερούκλα του μάλλον) πολύ βαθιά σ' όλα αυτά. Πώς αλλιώς εξηγείται η αγγλική εμφάνιση και νοοτροπία στη μεσογειακότατη Ελλάδα;

Μια περιγραφή θα μας πείσει:

Φρικιά και χεβυμεταλλάδες.

Είναι απομεινάρια άλλης εποχής. Είναι απολιτικοποιητοι συνήθως. Τα φρικιά έχουν σαν κύριο χαρακτηριστικό τους τη βαρεμάρα. Κλίνουν το ρήμα βαριέμαι τουλάχιστον δέκα φορές ημερησίως. Αντί να κάνουν κάτι για ν' αλλάξει η αφόρητα μίζερη ζωή τους, επαναπαύονται στο μέλλον, που θα τους φέρει μια τσοπεριά, μια κοπελιά κι έναν «κολλητό». Και φυσικά drugs.

Οι χεβυμεταλλάδες, αν και χωρίς πολιτική συνείδηση ψάχνουν διαρκώς για φασαρίες, πράγμα που πολλές φορές τους οδηγεί στα γήπεδα. Είναι πιστορικάδες, που μπορεί να εξελιχθούν ή σε πολύ καλά άτομα ή σε ψηφοφόρους της Νέας Δημοκρατίας. Το Heavy Metal ήταν η εμπορευματοποίηση του Rock, πράγμα που δηλώνει την έλλειψη καθαρότητας του είδους.

Ροκαμπλάδες

Σχετικά καινούργιο ρεύμα στην Ελληνική πραγματικότητα. Φαίνεται ότι πιστεύουν πως στη δεκαετία του '50 ο κόσμος ήταν ιδανικός. Γι' αυτό και τα ινδάλματά τους (J. Dean), η μουσική τους (Rock n' Roll) κι ο ιδανικός τρόπος ζωής είναι παρμένα από εκείνες τις εποχές. Και φυσικά κι η εμφάνισή τους με τα μαύρα jackets, τις φαβορίτες, το λαδωμένο μαλλί, τα μυτερά παπούτσια. Συνήθως είναι επιθετικότεροι. Το psychobilly εί-

ναι ρεύμα αντίθετο του rockabilly, που παρουσιάστηκε για να το ειρωνευτεί και να το κοροϊδέψει. Οι τύποι που ακούνε Psychobilly έχουν κι αυτοί φαβορίτες αλλά το στυλ τους είναι πιο punk.

Punks

Στην Ελλάδα το punk ήρθε περισσότερο σα μόδα κι αργότερα οι πάνκηδες ανακάλυψαν την πολιτική του ταυτότητα. Το ζητούμενο ήταν η απελευθέρωση του υποσυνείδητου και η καταστροφή τούτης της καταναλωτικής μαλακίας. Χάος-Disorder λένε οι πάνκηδες. Παρά όμως τον εξεγερσιακό χαρακτήρα του punk, η ενσωμάτωση κι η εμπορευματοποίηση έδρασε αποτελεσματικά: διαμόρφωσε την καινούργια punk αισθητική.

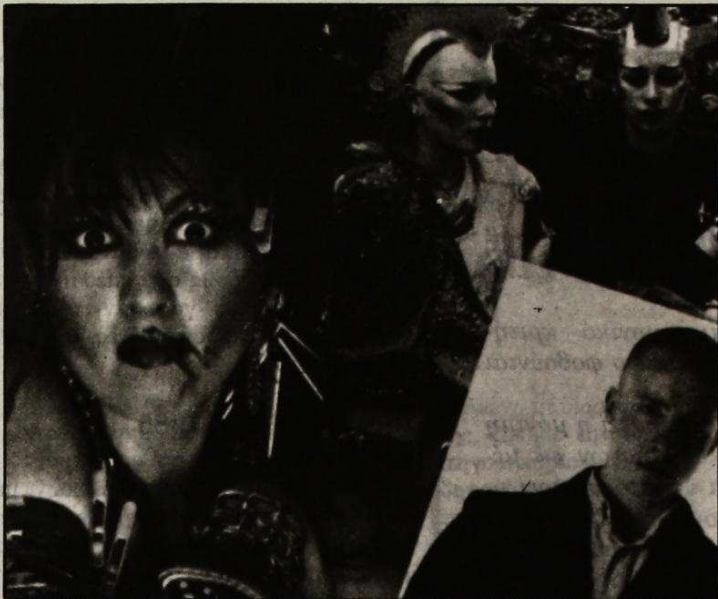
Στην Αγγλία μετά τα πρώτα του 4 χρόνια το punk κατάντησε μόδα. Το κούρεμα άρχισε να γίνεται σε κυρίλε κομμωτήρια κι οι θιομηχανίες των ζελέ για τα μαλλιά τα τσεπώσανε.

Μετά το punk εκφυλίστηκε κι από τα μέσα. Εμφανίστηκαν οι φασιστο-πάνκηδες. Μετά οι μοϊκανοί με το ξυρισμένο κεφάλι και τη λωρίδα στη μέση: «Εικόνα σου είμαι κοινωνία και σου μοιάζω». Μετά οι Death-punks που την έχουν δει ψυχεδελικά. Να και τα μαλλιά όρθια σε τούφες, να κι οι μακριές μαύρες πουκαμίες, να κι οι σταυροί-σκουλαρίκια. Πραγματικό χάος!

Skinheads

Εδώ λίγα τα λόγια μου γιατί μπορεί να μου τη στήσουνε. Το κεφάλι τους είναι εντελώς ξυρισμένο (γλόμπος)! Το χειμώνα αφήνουν 1 cm μαλλί για να μη κρυώσει το πολύτιμο περιεχόμενο του κρανίου τους, ή φοράνε τραγιάσκα. Το ύψος τους είναι πολύ μοδωμένο και κακό, να πούμε! Είναι μπρατσάδες (τά'χουν ακουμπήσει σε διάφορα «Body Building»). Απαραίτητο το tatoo, οι τράντες, το στρατιωτικό παντελόνι, οι αρβύλες και το μπουφάν flying.

Είναι νεοφασίστες και ρατσιστές. Τις γυναίκες τις αντιμετωπίζουν φαλλοκρατικά και στους καυγάδες τους μ' αυτές υπάρχει η απειλή χαρακώματος στο πρό-

σωπο, ο ομαδικός θιασμός κλπ. Έχει βγει βρώμα ότι οπλοφορούν.

Κυκλοφορούν σε συμμορίες των δέκα ατόμων συνήθως, κι αν νομίσουν ότι κάποιος έχει πρόβλημα με την καράφλα τους, τον σαπίζουν στο ξύλο. Έχουν στείλει κάμποσα άτομα στο νοσοκομείο έτσι. Συχνάζουν σε New pubs και τρομοκρατούν τους θαμώνες. Υπάρχει η φήμη ότι πληρώνονται για να «προστατεύσουν» κάποια bar. Έτσι κι ο ιδιοκτήτης δεν πληρώσει του σπάνε το μαγαζί. Στον κύκλο τους υπάρχει στρατιωτική ιεραρχία, πράγμα που σημαίνει ότι οι «παλιοί» επιβάλλονται de facto στους «νέους».

Παρά τη φαλλοκρατική νοοτροπία του skin κινήματος, υπάρχουν φευ! αρκετές rennies. Rannies είναι οι θηλυκές skin. Τα μαλλιά τους είναι πολύ κοντά κι έχουν μια ουρίτσα στο σβέρκο. Κατά τ' άλλα έχουν τις ίδιες αντιλήψεις των «ξυρισμένων». Το θετικό αυτής της ιστορίας είναι ότι οι skins έχουν αρχίσει επιτέλους να τις τρώνε. Ο κόσμος ξεψάρωσε πια και δεν αντέχει τις μαλακίες τους.

New Wave

Σίγουρα αυτοί οι τύποι είναι πολύ έντονοι παρουσίες. Τα φώσοφορίζοντα λαχανί και τα κίτρινα ή κόκκινα μαλλιά ρίχνουν οπτικές σφαλιάρες. Είναι «πλαστικά» προϊόντα αυτής της κοινωνίας και το δείχνουν. Δεν το παίζουν απλοί και φυσικοί, δεν είναι άλλωστε. Τη μισή τους μέρα την περνάνε μπροστά στον καθρέφτη και την άλλη μισή στα Fast Food και στα μπαρ. Τα pubs που προτιμούν είναι εκείνα με την εκκωφαντικά δυνατή μουσική, που δεν σ' αφήνει να μιλήσεις (τί να πεις άλλωστε;), με νέον φώτα και νάυλον διακόσμηση.

Η πλειοψηφία τους είναι από μικροαστικές οικογένειες. Πού τα βρίσκουν τα λεφτά για την αμφίεσή τους δεν ξέρω. Είναι εντελώς απολιτικοποιητοι και υποκρίνονται διαρκώς. Έχουν το σύνδρομο της μεσοάιας τάξης κι αυτό φαίνεται επειδή κάνουν τα πάντα να μιμηθούν τους πλούσιους «New» που είναι πιο εκκεντρικοί και snob. Το New Wave γεννήθηκε από την εμπορευματοποίηση του punk.

Τα παραπάνω δεν περιγράφουν, εν τούτοις, όλες τις λεπτομέρειες διαφορές μεταξύ των ομάδων, ούτε καν κάποιες υπάρχουσες υπο-υποομάδες (λ.χ. tedys).

Οι σκιν-χεντς, η Αστυνομία και η τεχνητή αύξηση της έντασης στα Εξάρχεια

Βιαστικά γραμμένο το κομμάτι, απόρροια των γεγονότων των τελευταίων ημερών, που επέδρασαν πάνω στην ευαίσθητη κατάσταση ισορροπίας στα Εξάρχεια. Γεγονότα που έχουν επιδράσει αρνητικά και καταστροφικά πάνω στις ψυχοσυνθέσεις των θαμώνων διαμορφώνοντας πάνω τους, καταστάσεις εκφοβισμού και τρομοκρατίας. Και γινόμαστε συγκεκριμένοι: Μιλάμε για τις επιδρομές των Σκιν Χεντς στα Εξάρχεια, για τα μαχαίρώματα και τους ξυλοδαρμούς των θαμώνων της. Καταστάσεις πολύ ύποπτες και σε μεγάλο βαθμό κατευθυνόμενες από κυκλώματα, που επιδιώκουν την διακοπή της ομαλής ζωής και την εναντίωση (ή την κατακραυγή) της κοινής γνώμης για την έλλειψη αστυνομικής της περιοχής. Τουλάχιστον οι επώνυμες καταγγελίες που έχουμε στα χέρια μας επιβεβαιώνουν τις υποψίες καθώς και το κατευθυνόμενο (απ' αστυνομικής πλευράς) της υποθέσης. Ακόμη ας μην ξεχνάμε και το περίφημο νομοσχέδιο (το διακομματικό μάλιστα για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας).

Συγκεκριμένα.

● 7/2/86. Δύο άτομα κατάγγειλαν ότι το απόγευμα της Παρασκευής ομάδα δέκα περίπου Σκιν-Χεντς συνομιλούσαν για 15-20 λεπτά με Αστυνομικούς της Κλούβας, που είναι μόνιμα σταθμευμένη στη Σόλωνος. Είχαν με τα ομοειδή τους κουστουμαρισμένα όντα μια αρκετά εγκάρδια (καθώς φάνηκε απ' τα χαμόγελα, που αδιάκοπα ξεφύτρωναν στα χείλη και των δυο πλευρών) και εποικοδομητική συνομιλία. Πολλοί περαστικοί

Είναι φανερό πως η εποχή της εξειδίκευσης έχει εισβάλλει για τα καλά στις ανθρώπινες σχέσεις. Γι' αυτό κι ο παραμικρός διαχωρισμός από ένα ρεύμα δημιουργεί αυτόματα ένα άλλο ρεύμα. Σήμερα, πιο πολύ από ποτέ, καθορίζεται κάποιος από την εμφάνισή του. Αν ντύνεσαι «New» οι punks σε στραβοκοιτάνε, κι ας είσαι το καλύτερο άτομο. Αν ντύνεσαι rockabilly, δεν σε γουστάρουν οι skin-heads. Αυτό συμβαίνει επειδή ο καθένας, όταν αναλάβει έναν ρόλο κοιτάει να τον παίξει τέλεια. Έτσι, αποκλείεται να ντύνεσαι New και νάσαι ζεστός κι ανθρώπινος. Πρέπει να το παίζεις ψυχρός και high.

Αποτέλεσμα όλων αυτών είναι να δημιουργούνται ολόκληρες στρατιές από ολόδια άτομα και με την ίδια συμπεριφορά. Παρ' όλα αυτά οι ίδιοι είναι εγωπαθείς και πιστεύουν ότι όλος ο κόσμος κινείται γύρω απ' αυτούς. «Είμαι ο πρώτος, ο μοναδικός» αλλά δεν κοιτάνε γύρω τους να διαπιστώσουν την ισοπεδωτική ομοιομορφία που κυριαρχεί.

Σίγουρα αυτά τα παιδιά δεν είναι απόλυτα συμβιβασμένα, δεν ακούνε τη μαμά του, σιχαιούνται το σχολείο και το στρατό. Ο τρόπος, όμως, που αναλώνονται και σπαταλούν την ενεργητικότητά τους είναι τουλάχιστον απογοητευτικός και απέχει αρκετά από την Δημιουργία και την Εξέγερση.

στάθηκαν έκπληκτοι μπρος στη σκηνή (μάλιστα ένας γεροντάκος κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι μπρος σ' αυτή τη θέα). ● Επίσης δύο άλλα άτομα κατάγγειλαν ότι το ίδιο βράδυ όταν έβγαιναν (γύρω στις 1.00) απ' το PUB «φάεθων» (παλιά Πήγασος) έξω από το Ε' Αστυνομικό τμήμα υπήρχε ανώτερος αξιωματικός με γουόκν-τόκι και καθώς περνούσαν από δίπλα του ακούστηκε καθαρά η φράση που μετέδιδε το κέντρο ότι σε «μισή ώρα θα είναι στην πλατεία». Πράγματι στις 1.30 οι Σκιν χτύπησαν στα Εξάρχεια. Σας λέει τίποτα αυτό;

Ήδη απ' ότι φαίνεται η μεταφορά της Γερμανικής σκηνής (όπου Σκιν Χεντς και Αστυνομία δρουν ενωμένα) και των προτύπων δράσης των κατασταλτικών ομάδων ολοκληρώθηκε και σε αυτό το σημείο. Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα πολυπρόσωπο κατασταλτικό επιτελείο, που το απαρτίζουν Επενίτες-Πασοκίτες-«αγανακτισμένοι πολίτες-Σκινς», ο διαρκής (παρά την πολυχρωμία του) κίτρινος τύπος κλπ.

Περιθώρια δράσης και αντίδρασης;

Αυτά σε κάποιο άλλο σημείωμα, όπου ο χώρος και ο χρόνος θα επαρκούν για κάποια ολοκληρωμένα σκεπτικά.

Προς το παρόν. Μια δυναμική και ολοκληρωμένη αντίδραση-αντεπίθεση ενάντια σε αυτά τα ανθρωποειδή δεν θα έβλαπτε.

Τουλάχιστον θα βλάψει λιγότερο από τους στείρους ουμανισμούς λίγων αναρχικών κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού.

Ο νοών νοήτω.

Με αφορμή τον «εμφύλιο» στα Εξάρχεια

Στις 17 και 20 Γενάρη δημιουργήθηκαν επεισόδια, που εμφανίστηκαν δημοσιογραφικά σαν «εμφύλιος πόλεμος στα Εξάρχεια», μεταξύ νεολαίων (που έχουν πάρει ενεργά μέρος στις συγκρούσεις με τις κρατικές δυνάμεις καταστολής τον τελευταίο χρόνο) και ατόμων του περιοδικού «Ρήξη», που ενισχύθηκαν κι από μερικούς αριστεριστές.

Είναι άραγε, όμως, οι δύο αντιμαχόμενες μεριές μια φυλή; Πρόκειται δηλαδή περί εμφύλιου;

Τα επεισόδια ξεκίνησαν από τη συγκέντρωση αλληλεγγύης στον Ιάκωβα ΟΜΟΡΙ, συνεχίστηκαν στο βιβλιοπωλείο των εκδόσεων «Κομμούνια» και έξω από τα γραφεία της «Ρήξης». Πέτρες, ξύλα, μολότωφ, κράνη και θρισίες αντιλλάγησαν.

Δεν έχει καμιά σημασία το ποιος έριξε την πρώτη πέτρα ή την πρώτη σφαλίδα, ούτε η υπεράσπιση ή η αποδοκιμασία των συμπλοκών. Σημασία έχει να εξετάσει κανείς τις βαθύτερες αιτίες, που οδήγησαν σ' αυτά τα γεγονότα.

Αφορμή στάθηκε το δημοσίευμα του περιοδικού «ΡΗΞΗ» (No 21-22, Δεκέμβρης 1985) σχετικά με τα γεγονότα του Πολυτεχνείου μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά.

Στο άρθρο αυτό, ανάμεσα σε πολλά και διάφορα αντιφατικά κι αναληθεί, στη σελίδα 22 και με τίτλο οι «ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ», γράφεται:

«Κι εδώ ερχόμαστε σε ένα άλλο ζήτημα. Το ζήτημα των περιθωρίων «αναρχικών», στους οποίους μας κατατάσσει ο κίτρινος τύπος. Είναι προφανές για όποιον ξέρει τις πραγματικότητες αυτού του χώρου ότι δεν πρόκειται για αναρχικούς, τέτοιους που τους είχε γνωρίσει στο παρελθόν το επαναστατικό κίνημα, και πως οι αναρχικές ομάδες βρίσκονται στην πραγματικότητα σε μεγάλη υποχώρηση. Πρόκειται αντίθετα στην πλειοψηφία τους -για ομάδες «λυσασμένων» νέων, για «χούλιγκαν της πολιτικής» για παιδιά χωρίς καμιά οργάνωση, πραγματική ιδεολογία και όραμα».

Η «Ρήξη» έρχεται δεύτερη. Ο «ΡΙ-ζοπάστης» και οι αστικές εφημερίδες είναι οι πρώτοι διδάξαντες στον αγώνα τους ενάντια στον αντιεξουσιαστικό χώρο.

Οι αναρχικοί γι' αυτούς είναι πάντα εντός εισαγωγικών. Δέχτην υπερασπιστές, όλοι αυτοί, του αναρχισμού του παλιού καλού καιρού του επαναστατικού κινήματος, θηρώνουν οι καμμένοι για τη δυσφήμισή του από τους σημερινούς αναρχικούς «θλιβεράν υποκαταστάτων του αναρχισμού... (που θέλουν) να κάνουν ζημιά στη ΡΗΞΗ και τον αριστερισμό (ή στον σοσιαλισμό, η προσθήκη δική μας)... Και προφανώς και στον αναρχισμό, που τον δυσφημούν μέχρι θανάτου» (τα υπογρ. από την ίδια ΡΗΞΗ, σελ. 22).

Υπερήφανος του αναρχισμού, στα λόγια, παρουσιάζεται η «Ρήξη» που ανέκαθεν μισεί θανάσιμα ακόμα και αυτή τη λέξη.

Αλλά ας έρθουμε στα γεγονότα του Πολυτεχνείου '85. Αυτό που δεν έγινε στο Πολυτεχνείο του '80 με τους Κουμή-Κανελλοπούλου έγινε το '85 για τον Μιχάλη. Οι αριστεριστές αυτή τη φορά διαλυμένοι ουσιαστικά, μετά εκείνο το Πολυτεχνείο, δε μπόρεσαν να φρενάρουν απ' την αρχή τις δυναμικές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Το κατόρθωσαν παρόλα αυτά στη συνέχεια.

Αντί όμως, τουλάχιστον να σιωπούν, αυτοί που πρωτοστάτησαν στο σταμάτημα της συνέχισης του κινήματος διαμαρτυρίας, αυτοί που ονόμασαν «πορεία εξόδου από το Πολυτεχνείο» το θάψιμό του, θρασυτάτα γράφουν: «Οι ίδιοι οι ψευτοαναρχικοί, που μιλούσαν για «εκδίκαση του Μιχάλη» κατόρθωσαν να τον θάψουν κάτω από τις θιτρίνες ορισμένων περιπτέρων και μπουγατσάδικων».

Όπως οι χειρότερες αντιδραστικές φυλλάδες, τα σπασίματα των τραπεζών και τις συγκρούσεις με τα ΜΑΤ-ΜΕΑ και τρύες βρωμερούς αγανακτισμένους, με τα οποία κύρια εκδηλώθηκε όλη η οργή και η αγανάκτηση του κινήματος διαμαρτυρίας για τη δολοφονία, παραβλέπονται και μιλάνε για «περίπτερα και μπουγατσάδικα». Την αλήθεια, που

τη γνωρίζουν πολύ καλά, πρόθυμα την χυδαιοποιούν μ' αυτό τον τρόπο. Ένα περίπτερο, που ανοίχτηκε και μοιράστηκαν τα τσιγάρα και οι σοκολάτες γίνονται «περίπτερα». Το τυροπιτάδικο και δυο-τρία μαγαζιά που οι καρέκλες, τα τραπέζια, τα κράνη, τα φάρμακα χρησιμοποιήθηκαν για τις ανάγκες του οδοφράγματος και των τραυματιών, γίνονται «μπουγατσάδικα».

Και ακόμα, παραβλέποντας το γεγονός των ψευτο-παραιτήσεων Κουτσόγιωργα-Τσούρα και τις ψευτοσυγγνώμες Παπανδρέου, που γίνθηκαν μετά τις συγκρούσεις που είχαν ξεκινήσει ήδη από το Χημείο, έρχονται να γράψουν παρακάτω: «ενώ τη Δευτέρα το μεσημέρι είχαμε τον κόσμο μαζί μας, την Τρίτη μια χούφτα ηλιθίων είχε κατορθώσει να μετατρέψει αυτή την πραγματικότητα και κατόρθωσε τελικά να διασώσει τον Τσούρα και τον Κουτσόγιωργα. Αντί γι αυτούς έφυγε ο... Δαλιώτης. Η δεξιά πτέρυγα της κυβέρνησης πάτησε σε μια δράκα κρετινών για να επιβάλλει τη δική της άποψη».

Γίνεται πια φανερό το μέγεθος του ψεύδους και το χάσιμο της ψυχραιμίας της ανιστόρητης ομάδας της Ρήξης, που καταφεύγει εύκολα στους υβριστικούς χαρακτηρισμούς για να συγκαλύψει την πραγματικότητα. Γιατί αυτή μιλάει από μόνη της. Μετά το τέλος των συγκρούσεων, την «πορεία εξόδου» και την έλλειψη δυναμικής συνέχειας είναι που συμβαίνουν όλα αυτά κι όχι μόνο. Στις 5 το απόγευμα που ξεκινάει αυτή η «πορεία εκτόνωσης» έμπνευσης «Ρήξης»-αριστεριστών, αρχινάει η κακομεταχείριση κρατούμενων στην Ασφάλεια και τις επόμενες μέρες προφυλακίζονται οι συλληφθέντες και αφήνεται ελεύθερος ο Μελίστας.

Και γιατί άραγε λέγονται όλα αυτά; Γιατί απλούστατα, βλέπουν να χάνουν το έδαφος κάτω από τα πόδια τους. Γιατί πως να δικαιολογήσουν τη μαρτυρία τους για «μη συμμετοχή του κόσμου» όταν αυτός είναι σχεδόν διπλάσιος της Τρίτης το απόγευμα από τη Δευτέρα;

Θέλουν να θγίνουν την ουρά τους απ' έξω θρίσκοντας τους «ενοχους» στους «λυσασμένους νέους» (που κάποτε δήθεν υπερασπιζόταν), σ' αυτούς που αντιτάθηκαν μ' όλες τους τις δυνάμεις στη βία των κατασταλτικών μηχανισμών και έδωσαν στους υβριστές τους τη δυνατότητα να κάνουν την πολιτικά-νικη κατάληψη του Πολυτεχνείου και τις δημοσιογραφικές εμφανίσεις.

«Η ανυπάθεια των εξουσιαστών για τους επιζώντες, είναι γενική... Όποιος τολμά να επιδεί με χτυπητό τρόπο σε επικίνδυνες περιστάσεις, κυρίως, όμως, ανάμεσα σε πολλούς άλλους, αυτούς τους χαλάει τη δουλειά, εναντίον του κατευθύνεται το μίσος τους» (Ελία Κανέτι, Μάζα και Εξουσία).

Τους αποκαλούν «χούλιγκαν (αλήτες δηλ.) της πολιτικής» ενώ το Μιχάλη Καλτεζά «σύντροφο». Αν και ξέρουν ότι ο δολοφονημένος Μιχάλης δεν ήταν διόλου διαφορετικός από αυτή τη μερίδα νεαρών φίλων και συντρόφων του, που πήραν μέρος στις συγκρούσεις. Ας σημειώσουμε, εδώ, ότι στην επίθεση των νεαρών ενάντια σε άτομα της «Ρήξης» οι μισοί ήταν προσωπικοί φίλοι του Μιχάλη.

Αλλά ένας-άγιος νεολαίος όταν είναι νεκρός, όπως ο Μιχάλης, έχει ψωμί, έχει ανταλλαχτική αξία για τους σαλταδόρους της πολιτικής.

«Ήταν ο πρώτος νεκρός που χρεώθηκε ο σοσιαλισμός»...

«Ο Παπανδρέου έχει μια βάση τα χέρια του με αίμα» (η υπογρ. δική τους σελ. 21, ίδιο).

Προσέξτε διατύπωση οικονομίστικη (χρέος για αυτούς-κέρδος για μας) κι επιτέλους ο Παπανδρέου... Να μιλήσει κανείς για νεκροκαπνεία;

Όσο για το ψέμμα «πρώτος νεκρός»... Κι ο Σινιώρος, η αγγλίδα τουρίστρια, ο Κανδανολών; Αυτοί δεν είχαν ψωμί, ή μήπως το σοσιαλιστικό κράτος δεν είχε σ' αυτούς τους φόνους ανάμειξη;

Η εξήγηση είναι δυνατή, όταν υπάρχει η γνώση της πορείας και της στάσης της «ιστορικής» (ή μάλλον ανιστόρητης) ηγετικής ομάδας της «Ρήξης» και των λίγων αυλικών, που ανεπιφύλαχτα την υποστηρίζουν.

Μέσα στη 12ετή πορεία της αυτή η ηγεσία άλλαξε άπειρες απόψεις σπεκουλάροντας και πελαγοδρομώντας μέσα στα διάφορα κοινωνικά και πολιτικά προβλήματα. Προσπάθησε να τρώει από τις σάρκες των πτωμάτων του αριστερισμού και όσων σύμπλεαν μ' αυτόν, περιστασιακά ή μόνιμα. Κι αργότερα δε δίστασε να κάνει το ίδιο πάνω στην αδυναμία του αναρχικού χώρου και των εξεγερμένων νέων, φτάνοντας να οικειοποιείται και συνθήματα που ούτε καν την έκφραζαν.

Επιδίωξη αυτής της ηγετικής ομάδας ήταν πάντα -και παραμένει- το καπέλωμα και η αύξηση των οπαδών και της επιρροής της.

Το κατόρθωσαν αλλάζοντας απόψεις όχι ουσιαστικά αλλά επιφανειακά. Έτσι, από φανατικοί υπερασπιστές του Σταλινισμού, μετά την ολοκληρωτική χρεωκοπία του, πέρασαν για λόγους πολιτικού ελιγμού, στη θέση του «Αυτονόμου» του Εναλλακτικού και του Αντιεξουσιαστικού. Στην ουσία παρέμεινε βαθιά ριζωμένο μέσα τους το καρκίνωμα του πιο συντηρητικού αριστερισμού. Από τις θέσεις υπεράσπισης της ένοπλης βίας, πέρασαν στην πιο λυσσαλέα αντιπαράθεση μ' αυτή. Στο μόνο σημείο που κράτησαν τις θέσεις τους ήταν ο πατριωτισμός τους (βλέπε απόψεις τους για «Κυπριακό-εθνικό ζήτημα»). Μας έχουν

9), παρόλη τη θλίψη τους για την άσχημη τροπή τελευταία των «εθνικών ζητημάτων» που διαπιστώνουν (Ρήξη, 21,22 σελ. 39).

Κι όποιος νομίζει ότι αδικώς λέγονται όλα αυτά περί πολιτικαντισμού, ας διαβάσει μαζί μας, τι γράφουν, το διατυπώνουν άλλωστε μόνοι τους με το καλύτερο δυνατό τρόπο (σελ. 22 ίδιο).

«Σ' αυτά τα χρόνια λοιπόν διαμορφώνεται ένα νέο πολιτικό υποκείμενο. Ένα υποκείμενο διαφορετικό τόσο από τον τυπικό φοιτητή, όσο και από τον εργάτη. Είναι το υποκείμενο του νέου μαθητή, άνεργου, σπανιότερα φοιτητή, σπουδαστή και εργαζόμενου, που δεν ανέχεται την κρατική καταστολή, που διαμορφώνει δικούς του κώδικες επικοινωνίας, γλώσσας, αντιπαράθεσης, διαμορφώνει όπως λέμε αλλού, ένα «γκέττο» με κέντρο τα «Εξάρχεια», αλλά που φτάνει σ' όλη την Ελλάδα, σχεδόν μέχρι το τελευταίο χωριό, ένα «γκέττο», που υποχρεώνει σε μετασχηματισμό τον ίδιο το χώρο της άκρας αριστεράς, προς την κατεύθυνση μιας ιδεολογίας αντιεξουσιαστικής» (η υπογρ. δική μας).

Λοιπόν, αριστεριστές φορέστε τη μάσκα της Αντιεξουσίας, νέο πολιτικό υποκείμενο ενόψει!!

Ε, λοιπόν, το ποτήρι ξεχείλισε για μερικούς από αυτό το νέο «πολιτικό υποκείμενο», που τη μια ασύστολα κατηγορεί και την άλλη προσπαθεί να τραφεί από αυτό. Και χρησιμοποίησε το δικό του «κώδικα αντιπαράθεσης».

Αλλά αν, η αγανάκτηση δικαιολογεί την ενέργεια αυτών των νεαρών συντρόφων ενάντια στην ηγετική ομάδα της «ΡΗΞΗΣ» και μερικούς ανεπιφύλαχτα τασομένους περί αυτήν, πίσω της κυριαρχεί η αδυναμία της μόνιμης και ποικιλότροπης αντιπαράθεσης και απέναντι σ' όλο το κρατικό φάσμα. Γιατί, αν δεν υπήρχε αυτή η αδυναμία, καμιά ΡΗΞΗ και κανένας αριστεριστής δε θα μπορούσε να επιβάλλει απόψεις και να θάψει καταστάσεις.

Γιατί και η ίδια η συνέχιση της

μίων των αντιεξουσιαστικών ομάδων και ατόμων.

Γιατί αν και αυτός ο χώρος μπορεί πρακτικά να δίνει χτυπήματα στο κράτος και τις επιδιώξεις του, εντούτοις δεν έχει κατορθώσει οργανωτικά και θεωρητικά να δώσει μια συνέχεια και μονιμότητα.

Σήμερα, η «Ρήξη» έχει φτάσει σ' ένα σημείο, που προσπαθεί να εδραιώσει τη γερασμένη παρουσία της, και γι' αυτό ανοίγει ένα μόνιμο πόλεμο ενάντια στον αναρχικό χώρο, για να διαχωριστεί και να κερδοσκοπήσει σε επίπεδο οπαδών.

Έτσι μια ή δυο θιαίες επιθέσεις ενάντια της ή ενάντια σε μια δράκα αριστεριστών δε λύνει κανένα πρόβλημα. Αντίθετα τέτοιες επιθέσεις όσο κι αν είναι αποτέλεσμα οργής, ωφελούν τη δημιουργία των αριστεριστών, που κρδαινόντας τη σημαία του πολιτικαντισμού στο όνομα της ελευθερίας της έκφρασης δημιουργούν ρήγματα όχι ανάμεσα σ' αυτούς και τον αντιεξουσιαστικό χώρο, αλλά ανάμεσα σ' αυτό το χώρο και κείνους τους συντρόφους που έστω και προσωρινά συνεργάζονται μ' αυτούς. Συντρόφους, τους οποίους παρά την πρόσκαιρη συνεργασία τους με τους αριστεριστές, τους έχουμε δει πολλές φορές στους δρόμους και στα αμφιθέατρα πλάι μας.

Το φαράγγι που μας χωρίζει από τον αριστερισμό και τις «ιστορικές ηγεσίες» του ας γίνει σημείο καταποντισμού των σπεκουλαδόρων και πολιτικάντηδων κι όχι τάφος των ονείρων μας.

Η αδιαφορία μας γι' αυτούς είναι το χειρότερο χτύπημα που μπορούμε να τους δώσουμε. Η σύγκρουση, δίαιη ή όχι ας γίνεται μέσα στην πράξη κι όχι έξω ή μετά απ' αυτήν. Ας επιδιώξουμε να λύσουμε και να ξεπεράσουμε με άμεσα τα προβλήματα μας κάνοντας μόνιμη, σταθερή κι οργανωμένη την παρουσία μας στους κοινωνικούς αγώνες.

Παραθέτουμε και τις σχετικές με τις συμπλοκές προκηρύξεις, που κυκλοφόρησαν.

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΡΗΞΗΣ ΚΑΙ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Τα τελευταία χρόνια έχουμε παραστεί μάρτυρες ορισμένων γεγονότων που θέλουν να εισάγουν στο χώρο της πολιτικής αντιπαράθεσης με το κράτος (κι όχι μόνον με αυτό) μερικές «πρωτότυπες» αντιλήψεις και πρακτικές. Η αντίθεση με τις επιλογές της πολιτικής εξουσίας τείνει να εδραιωθεί όχι μόνο σαν αποκλειστική, άμεση και μετωπική σύγκρουση του «χώρου της αμφισβήτησης» με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς του κράτους αλλά και να διαμορφώσει μια μιλιταριστικού τύπου οργάνωση και δράση. Αντίληψη που εκφράζεται είτε σαν ανάγκη άμυνας απέναντι στις όποιες επιθέσεις της αστυνομίας, είτε, όταν αυτές δεν υπάρχουν, σαν ανάγκη για προκλήσεις με «επιθετικά» χαρακτηριστικά μια και το κράτος πάντα καιροφυλακτεί. Επιπλέον μια τέτοια αντιπαράθεση τείνει να επενδύεται όλο και περισσότερο με την ανάλογη ιδεολογία. Αυτή του πολιτικού, κοινωνικού και προσωπικού ταμπούκ που υποθιβάσει την κοινωνική πάλη σε ένα απλό μέτρημα σπασμένων κεφαλιών, καταστραμένων θιτρινών, καμένων αστυνομικών αυτοκινήτων. Και καταξιώνει σαν μέτρο αγωνιστικότητας το πόσο «ρισκοκίνδυνος άντρας» βαπτίζεται ο καθένας στην σύγκρουση.

Αυτή είναι η μια πλευρά του προβλήματος, που έχει να κάνει περισσότερο με αυθόρμητους και κοινωνιολογικούς όρους. Υπάρχει όμως και μια άλλη πλευρά περισσότερο «πολιτική».

Οι διαφωνίες, οι πολιτικές αντιπαράθεσεις και ακόμα οι αντιπαλότητες μεταξύ των χώρων που σχηματικά οριοθετούνται σαν «αναρχισμός» και «αριστερισμός», είναι μια πραγματικότητα που κανείς δεν μπορεί να αντιπαρέλθει εξορκίζοντάς την, έστω κι αν τα μεταξύ τους όρια δεν είναι καθόλου ευδιάκριτα. Αντίθετα μάλιστα, πολλές φορές οι όποιες οξύνσεις και αντιθέσεις, και θεμιτές και χρήσιμες είναι, στο βαθμό που εκφράζονται διαφορετικές επιλογές και ανάγκες. Όμως απ' αυτό το αντικειμενικό γεγονός μέχρι το σημείο που έχει φτάσει ένα κομμάτι της «ιστορικής ηγεσίας» του αναρχισμού, παροπλισμένο και πολιτικά γερασμένο, στο να θέλει δηλαδή να καθορίσει τον «εχθρό» στο πρόσωπο του «αριστερισμού» για να δικαιολογήσει την παρουσία, υπάρχει μια τεράστια απόσταση. Ει-

συν. σελ. 6

διαβεβαιώσει ότι θα πολεμήσουν στην πρώτη γραμμή (βλέπε Γ.Κ. και «εθνικές κορώνες» στη Ρήξη Νο 8,

υπαρξης των υπολειμμάτων του αριστερισμού και των ηγεσιών του, είναι αποτέλεσμα αυτών των αδυνα-

από σελ. 5

δικά μάλιστα όταν φτάνει στο σημείο να εδραιώνει την άποψή του, μέσα από φτηνές συσκευασίες και βρώμικα συνειδητά ψέματα, που μόνο κίνημα αμφισβήτησης δεν χαρακτηρίζουν.

Αυτή η τακτική των συγκεκριμένων ατόμων όμως υποβάλλεται, ενεργοποιεί και κατευθύνει μέσα από τη λατρεία της βίας για τη βία και ένα άλλο πολύ χειρότερο φαινόμενο. Υποβάλλεται και κινητοποιεί φαινόμενα милитаристικού χαρακτήρα που και μέσα από μια ψεύτικη αντιπαράθεση αριστεριστών και αναρχικών καλυπτόνται πίσω από πολιτικές ιδεολογίες και τοποθετήσεις. Είναι γνωστό πως εδώ και ενάμιση δύο χρόνια αναπτύσσεται ένα φαινόμενο τρομοκρατικής στην πλατεία Εξαρχείων, τρομοκρατική που αφού πρώτα στράφηκε στο πολιτικό επίπεδο ακόμα και ενάντια στους αναρχικούς, (όπως απειλές στο Γαλάτσι, σε ομάδες και άτομα), στη συνέχεια επεκτείνεται ακόμα περισσότερο και θίγει και χτυπάει οργανωμένες πολιτικές ομάδες και βιβλιοπωλεία ευρύτερα.

Ετσι, την Παρασκευή στις 17 Γενάρη μια συγκεκριμένη ομάδα ατόμων επιτέθηκε σε δύο συντρόφους από τις «Ανεξάρτητες Εργατικές Συσπειρώσεις» στα Προπύλαια όταν γινόταν συγκέντρωση για τον Ιάπωνα Ομόρι και στην συνέχεια με κρυμμένες πέτρες, σιδερά, ξύλα επιτέθηκαν στο βιβλιοπωλείο «Κορμούνα» και χτύπησαν στα μάτια το σύντροφο Σιμόπουλο που κινδύνευε να χάσει το μάτι του στο Πολυτεχνείο, του έσπασαν τα γυαλιά και το έβαλαν στα πόδια. Στη συνέχεια, μετά από δύο ώρες κι ενώ στα γραφεία του περιοδικού «ΡΗΞΗ» γινόταν διάλεξη από τον Δημήτρη Λιθιεράτο με θέμα την ιστορία του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, επιτέθηκαν με ξύλα, πέτρες, μολότφ και μαχαίρια κι όλα αυ-

τά με πρόοχημα ότι δεν τους άρεσε ένα άρθρο της Ρήξης, που εξέλλου ούτε είχαν διαβάσει. Όμως αυτή η ομάδα στηριγμένη στο γεγονός ότι έγινε προσπάθεια να αντιμετωπιστεί πολιτικά μια και η σημαντική κατάσταση του κινήματος δεν επιτρέπει την πολυτέλεια του να κυνηγάμε μια ομάδα τέτοιων στοιχείων στα Εξαρχεία, ιδιαίτερα μετά τη συκοφαντία που έχει πέσει από το κράτος και τον αστικό τύπο, αποθρασύνθηκε. Θεώρησε αυτή τη συμπεριφορά σαν ένδειξη αδυναμίας και τη Δευτέρα 20 Γενάρη επανέλαβε με θραυστάτο τρόπο την επίθεσή της ενάντια στα γραφεία της Ρήξης.

Αποδεικνύεται πλέον, παρόλο που δεν είναι επιλογή μας, πως στοιχειώδης αυτοάμυνα επιβάλλει πια την αναλογία αντιμετώπισης αυτής της милитаристικής νοοτροπίας και πρακτικής. Όλος ο χώρος θα πρέπει ενοποιημένος, πέρα από ιδεολογικές και πολιτικές αντιθέσεις να αντιμετωπίσει αποφασιστικά αυτό το φαινόμενο και να μην το αφήσει να σηκώσει κεφάλι.

Και θέβαια το σημαντικότερο ζήτημα, που όμως αποτελεί μια απάντηση μεσοπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη είναι να σπάσει ο χώρος του γκέτο που κρατάει εγκλειστές οποιοδήποτε αντιθέσεις στα πλαίσια ελάχιστων τετραγώνων της πλατείας Εξαρχείων και να ξεπεράσουμε με πολιτικούς όρους, και απευθυνθεί στα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας, εργάτες, νεολαίους κλπ αυτήν την κατάσταση που γεννάει αντιπαράθεση χωρίς νόημα και επιτρέπει την ανάπτυξη милитаристικών λογικών και απολιτικής νοοτροπίας.

— ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΤΗΣ ΑΚΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ
— ΡΗΞΗ

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΥΑΙΝΕΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΙΣΜΟΥ

Η κατάληψη στο Πολυτεχνείο του '85 χάθηκε και το νόημα της εξέγερσης διαστρεβλώθηκε απ' αυτούς που κατέχουν την τέχνη της απάτης, για να καλύπτουν τη νεκρική γύμνια της ιδεολογίας τους με τήβεννους επαναστατικής πρωτοπορίας.

Η κατάληψη στο Πολυτεχνείο του '85 χάθηκε, αφήνοντας τη συντριπτική πλειοψηφία των εξεγερμένων να γλύνει τις πληγές της με την παγωνιά που δημιουργεί η αίσθηση της γενικής περικύκλωσης. Και είμαστε περικυκλωμένοι!... Έχοντας ν' αντιμετωπίσουμε, στους δρόμους της Νοεμβριακής νύχτας, ένστολες και άστολες φάλαγγες του κράτους από τη μια και την πέμπτη φάλαγγα των αριστεριστών ηγετών, μέσα στα αμφιθέατρα, από την άλλη.

Χάθηκε η κατάληψη στο Πολυτεχνείο του '85. Χάθηκε και η σύγκρουση. Γιατί, αν μέσα στις φλόγες των δρόμων και των καρδιών μας αποκρούσαμε τις επιθέσεις των κατασταλτικών δυνάμεων του κράτους, μέσα στις τάξεις μας, όμως, δεν καταφέραμε να ξεπεράσουμε το καρκίνωμα των πεμπτοφασιστικών οργάνων του κράτους — αυτών των άδων συνεχιστών της μακρικής αλυσίδας χειραγωγών των εξεγέρσεων, της άθλιας δυναστείας των Λένιν, Τρότσκι, Στάλιν, Ζαχαριόδη και κάθε άλλου πολιτικάντη που σκυλιά.

Αλλά δε χρειάζεται να απαγγέλλει κανείς ωδές στην παλιανθρωπιά τους. Τη δουλειά τους κάνουν, και την κάνουν σωστά... Ας γίνει μόνο μια μαρτυρία. Αυτή των αυτοπτών!

Γι' αυτούς:

Που από το απόγευμα της 18ης του Νοέμβρη '85 αρνούνται πορεία στους δρόμους της Αθήνας, για το φόβο των εκτροπών,

Που αυτοανακηρύσσονται αυτοκράτορες της κατάληψης, επιτροπικοί που κανένας δεν εξέλεξε (και γιατί άλλωστε),

Που από την πρώτη στιγμή ζητούν να κλείσουν τις πόρτες του Πολυτεχνείου, αφήνοντας στο έλεος των μπάτσων τις εκατοντάδες εξεγερμένους που χτυπιούνται στους γύρω δρόμους,

Που χρησιμοποιώντας τους υποτακτικούς τους, σαν εσωτερική αστυνομία (Ο.Π.Α. ζεις και οδηγείς!), στερούν από την κατάληψη υλικά απαραίτητα για την άμυνά της,

Που μονοπωλούν τα μέσα επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, με μυστική λειτουργία του ραδιοσταθμού και κρυφές συνεντεύξεις τύπου, από όπου περνούν τα εμετικά πολιτικά κη-κα συνθήματά τους,

Που σπέρνουν την ηττοπάθεια στους καταληψίες, διαδίδοντας όργιο φημών και ψευδμάτων,

Που ενώ κωλυσιεργούν εξοργιστικά τις διαδικασίες της γενικής συνέλευσης, λειτουργούν μυστικό διευθυντήριο αποφάσεων, που από την πρώτη στιγμή έχει επαφές με τις πανεπιστημιακές και κυβερνητικές αρχές,

Που παραδίδουν την άλλη μέρα την κατάληψη και το αίμα που κύλαγε στους δρόμους, κάνοντας μια πορεία-φιάσκο,

Ολοκληρώνοντας το βρώμικο παιχνίδι τους, μέσα από τις σπλήες των εντύπων τους, αυτοί οι άξιοι συνεχιστές των Ζυτάνωφ και Γκαίμπελς, δε διατάζουν να καπηλευτούν την εξέγερση ρίχνοντας λάσπη, ταυτόχρονα, στις εκατοντάδες εξεγερμένους,

Άξιος ο μισθός τους!...

Αλλά, αν χάθηκε η εξέγερση του Νοέμβρη '85, ο ρόλος των αθλιών αυτών παρασίτων του κινήματος ξεσκεπάστηκε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Και την κάθητη οριοθέτηση των εξεγερμένων με τους λακέδες του κεφάλαιου ήρθε να την επιβεβαιώσει η βροδιά της 17 Γενάρη '86, με την έκρηξη οργής των αδελφών μας ενάντια σε ένα από τα κέντρα της πεμπτοφασιστικής αντιπαύστασης (χωρίς να ξεχνάμε και τις άλλες εξίσου βρωμικές αποκαυλώσεις του αριστερισμού). Και δεν θα ξαναχορτάσουν οι βαμπίροι του αριστερισμού με φρέσκο αίμα εξεγερμένων. Η ιστορία καθρεφτισμένη μέσα στα μάτια των νεαρών αδελφών μας θα τους εξοβελίσει στη θέση που τους ανήκει. Οι αριστεριστές ηγετίσκοι και τα πρωτοπαλικά τους θα τοποθετηθούν δίπλα στους ομοίους τους των σωμάτων ασφαλείας.

Αδελφία!

Ας πάψουν οι ευαισθησίες και τα κλάματα για θήβεν άσκηψη βία. Η βία ενάντια σε κάθε απόκλιση του κρατισμού είναι καθήκον κάθε επαναστάτη. Η αγάπη για το ανθρώπινο γένος περνάει μέσα από τη συντριβή των εχθρών του. Δεν έχουμε τίποτα το κοινό με τους αυριανούς μας δεσμοφύλακες των γκούλάγκ της κοινωνίας που ονειρεύονται. **ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ.**

Άθλιοι αριστεριστές ηγετίσκοι, ποτέ πια δε θα ασελήγσετε στις επιθυμίες και στα όνειρά των εξεγερμένων! Ποτέ πια, πολιτικές υαίνες, δεν θα σκυλεύετε τα κορμιά τους!

Άθλιοι αριστεριστές ηγετίσκοι, ας τρέμετε... Οι εξεγερμένοι αδελφοί μας πήραν στα χέρια τους την επαναστατική αυτοάμυνα των πράξεών τους.

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

ΜΙΚΡΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟ-ΠΟΙΗΣΗΣ ΝΤΡΟΠΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Νομίζουμε ότι η πολυφωνία αποτελεί το κυριότερο συστατικό του χώρου με τον οποίο συναναστρεφόμαστε.

Πιστεύουμε ότι η σιωπή, μπρος στην καταπάτηση κάθε δικαιώματος έκφρασης και αυτενέργειας, αποτελεί συνενοχή. Οι λευκές κηλίδες της σιωπής αυτής ανα-

δύουν την δυσοσμία των πιο αποτροπα-στικών από τις παραδόσεις των σταλινικών εκκαθαρισμών.

Πιστεύουμε ότι, σ' αυτούς που ενεργά συντρέχουν σε τέτοιου είδους εκδηλώσεις, τους αρμόζει σαν απάντηση όλο το ποσοστό βίας των ανθρώπων που απαιτούν να σκέφτονται, να μιλάνε, και να διαδίδουν το λόγο τους ελεύθερα.

Επιδιώκουμε την ελευθερία του λόγου και της δράσης από όλους και για όλα, σε

Το ζόμπι του Σάμμερχιλ

Ποιό είναι; Μα φυσικά η Γκράβα! Πρωτοποριακό σχολείο! Βέβαια! Αυτό πιστεύουν οι καθηγητές που διδάσκουν εκεί! Ωστόσο μια ματιά στα τελευταία γεγονότα οδηγεί σε κάπως... περιέργα συμπεράσματα.

Τετάρτη 22/1/1986. Ο Χ. Μαχαίρας ντάνει το σπόγγο στην Α. Παπαντωνοπούλου. Η «παθούσα» άνοιξε το στόμα της—βόθρο— κι έβρισε και την κοπελιά του Μαχαίρα. Η δεύτερη—εξωσχολική— περίμενε την Παπαντωνοπούλου έξω από το σχολείο και τη ρώτησε γιατί μίλησε έτσι, πίσω απ' την πλάτη της και χωρίς να την ξέρει. Κάπου εκεί, μεταξύ κόμματος και τελείας, έπεσε το ξύλο...

Πέμπτη 23/1/1986. Η Παπαντωνοπούλου και πέντε φίλες της δηλώνουν ότι τέσσερα άτομα από το τμήμα τους (Ε1) τις τρομοκρατούν κι ότι δεν ξαναπαίρνουν για μάθημα αν αυτά δε φύγουν από την τάξη! Ακούστηκαν και χοντράδες για συμμορίες και για ναρκωτικά. Εξαιτίας αυτών των μυζοπαρθένων, ο Σεφερλής κι ο Μαχαίρας άλλαξαν σχολικό περιβάλλον, ο Δημακόπουλος «έφαγε» διήμερη αποβολή κι ο Καθρός επίπληξη.

Παρασκευή 24/1/1986.

Το πρωί διαρρήχτηκε το γραφείο του Λυκειάρχη χωρίς να κλαπεί τίποτα. Το μεσημέρι πηγαίνουν τα παιδιά για μάθημα. Το Ε1 και οι έξι σιγανοπαπιδιές υπέγραψαν χαρτί ότι θέλουν ν' ακυρωθούν οι ποινές! Γκντου! Είναι θεόμουρλες!

Οι καθηγητές, τότε, θέλησαν να τις αποβάλλουν κι αυτές επειδή, λέει, τη μια λένε αυτά και την άλλη άλλα! Ε, μια που πήραν φόρα οι άνθρωποι, ήθελαν ν' αποβάλλουν όλο το σχολείο! Αποθνήμενα είν' αυτά!

Ο Λυκειάρχης,

...ο Δεληκανάκης, δήλωσε ότι την αποβολή του Δημακόπουλου την έρριξε επειδή έτσι γούσταρε!

Μια διαδικασία αυτοσεβασμού, αλληλοσεβασμού και αναγνώρισης κάθε ετερότητας. Απαιτούμε την αναγνώριση αυτού του δικαιώματος έκφρασης, λόγου, και επικοινωνίας για όλη την κοινωνία.

Ντρεπόμαστε για την μικροπολιτική ανεκτικότητα διαφόρων αντιεξουσιαστών και αναρχικών συντρόφων, τη στιγμή που οι παραδόσεις μας δεν έχουν τίποτε άλλο να δείξουν, πέρα από λεκέδες αίματος σε τυπογραφικές σελίδες χυμένο από συντρόφους μας όλων των εποχών. Δεν είμαστε εμείς αυτοί που ποτέ σιώπησαν ή που αρμόζει να σιωπούν.

Δεν ντρεπόμαστε για το ότι παραδεχόμαστε ότι δεν κατέχουμε τους θησαυρούς οποιασδήποτε απολύτης αλήθειας.

(Πα' όλα αυτά, κανένας από μας δεν σκέφτηκε ποτέ να σταματήσει τον κύριο Μαρξ και τους φανατικούς συντρόφους του να προπαγανδίζουν τις ιδέες τους μέσα στην ένωση μας. Αν κάναμε έτσι, θα παραβιάζαμε το θεμελιώδη κανόνα μας, ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΤΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΜΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ.

Η Διεθνής δεν επιτρέπει σε κανένα λογοκριτή και κομιά απόλυτη αλήθεια, σ' όνομα της οποίας μπορεί να επιβληθεί η λογοκρισία.

Μ. Μπακουνίν

Όχι στη μερικότητα της βίας
Ναι στην πολυφωνία των αισθήσεων,
του λόγου, των απολαύσεων και όλων των ανθρωπίνων ιδιαιτεροτήτων και αδυναμιών.

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΕΝΑΛ. ΟΜΑΔΑ Κ. ΠΑΤΗΣΙΩΝ

ΟΜΑΔΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ

ΣΤΕΚΙΟΥ ΤΟΥ Ν. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ Ο ΣΠΑΣΤΗΣ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΝΑΡΧΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΟ ΚΡΑΚ

Τα φασιστοειδή της κλαδικής του ΠΑΣΟΚ, Γαρυφαλλάκης και Λέκκας, κι ο ακροδεξιός Τριζής ήταν εκείνοι που εισηγήθηκαν τις ποινές. (Σύμπτωση, άραγε, η ταυτότητα απόψεων «σοσιαλιστών» και φασιστών;)

Ο δε Τριζής, κάλεσε τους μπάτσους για τη διάρρηξη του γραφείου και για φανταστικούς βομβιστές. Το περιπολικό μπήκε στην αυλή του σχολείου. Όσοι ήταν εκεί έκαναν κλοιό γύρω απ' αυτό, ώστε να μην πάρουν

Γενάρης 86
2ο Τ.Ε.Λ. (πρώην 3ο ΚΕΤΕ επαγγελματικό)
Γκράβα Γαλάτσι

Σκηνή 1η
Μπαίνει ο «καλός» καθηγητής στην τάξη κι ανακοινώνει ότι θα πάνε εκδρομή. Ένας μαθητής σηκώνεται πάνω κι αρχίζει τα γαμωσταυρίδια: «Τι λες ρε, που θα πηγαίνουμε εκδρομή όποτε θέλετε εσείς; Εμείς δε γουστάρουμε!»

Σκηνή 2η
Τριήμερη αποβολή στον παραπάνω μαθητή. Μπινελίκια μέσα στο γραφείο. Ένας εξωσχολικός βγάζει στυλέτο. Μια καθηγήτρια κλείνεται στο γραφείο του Λυ-

πτικό! Να το χαίρονται!).

Οι τρεις, εκτός από τον τελευταίο, —ως απληροφόρητοι και «ψαρωμένοι»— πήγαν στο Τμήμα. Τους πήραν δακτυλικά αποτυπώματα, ενώ το σημείο, στο οποίο έγινε η διάρρηξη, θα μπορούσε να το αγγίξει οποιοσδήποτε μαθητής.

Στο Δημακόπουλο αναγκάστηκαν να στείλουν νόμιμη κλήτευση, αφού η παράνομη—δια τηλεφώνου— δεν έπιασε. Τελικά του πήραν κι αυτού δακτυλικά αποτυπώματα!

κειάρχη τρομοκρατημένη. Σκηνές Rock!

Σκηνή 3η
Και καταφθάνουν οι δικοί μας. Οι μπάτσοι, καλέ! Το περιπολικό αράζει μπροστά στο γραφείο των καθηγητών. Μπάχαλο! Οι δεκαεξάρηδες που γαμούν τα λύκεια φτιάχνουν με μαρκαδόρους Α σε κύκλο (Α) πάνω στο περιπολικό. Οι μπάτσοι ευγενέστατοι. Βρίσκονται σ' εχθρικό έδαφος.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τήν άλλη μέρα, τον τύπο με το στυλέτο τον σάπιαν στο ξύλο τρεις Ασφαλίτες στο σπίτι του.

ΑΥΛΑΙΑ

Ηθικό Δίδαγμα: Οποιοι βαρέσει τελευταίος γελεί καλύτερα

τους δυο «υπόπτους». Ο ένας μπάτσος έριξε σφαλιάρα σ' ένα εξωσχολικό και έβγαλε πιστόλι. Άρχισαν να του φωνάζουν «ρίξε, ρε πούστη». Γλύτωσε το λυτσορίσμα επειδή τον φυγάδευσαν οι καθηγητές στο γραφείο. Ακούστηκαν τα συνθήματα «Μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι», «η τρομοκρατία δε θα περάσει», «ο Καλτέζας ζει».

Μετά ήρθε κι άλλο περιπολικό, του οποίου ο μπάτσος κράταγε το γκλόμπ για όσο σουλατσάριζε στην αυλή.

Πέμπτη 30/1/86. Οι μπάτσοι τηλεφωνούν στο Σεφερλή, τον Μαχαίρα και τον Καθρό να πάνε στο ΙΣΤ για τη διάρρηξη. Τους «παράγγειλαν» δε, να ειδοποιηθούν και το Δημακόπουλο. (Φυσικά, αυτοί οι τέσσερις θεωρήθηκαν ύποπτοι επειδή είχαν υποστεί τις ποινές. Ωραίο σκε-

ΜΙΚΡΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΓΙΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ

Κάποτε το χωριό γέμισε αρουραίους. Τότε φέραμε χιλιάδες γάτες που έδωξαν τους αρουραίους κι' απέμειναν εκεί.

Κι' εμείς φέραμε μέσα στο χωριό πολλά σκυλιά που έδωξαν τις γάτες και εγκαταστάθηκαν στα σπίνα μας.

Για να τα δώσουμε γεμίσαμε τους δρόμους με λιοντάρια που κυνήγησαν τους σκύλους κι' έπειτα άραξαν στις αυλές μας.

Τότε φωνάξαμε τους κυνηγούς. Σκότωσαν τα λιοντάρια κι' έμειναν μόνιμα στο χωριό.

Τότε φύγαμε εμείς. Λίγο καιρό μετά και οι κυνηγοί που δεν ήξεραν παρά να κυνηγάνε.

Ύστερα μπορούσαμε θεδαίως να επιστρέψουμε, όμως το μέρος πια ήταν άχρηστο.

(Παλιό ρομαντικό παραμύθι).

Περί ποιός Εθνικής Ανεξαρτησίας μιλάτε;

Τίως φαίνεται παράξενη η δημοσίευση στη ΔΟΚΙΜΗ ενός κειμένου, που κάλλιστα θα μπορούσε να δημοσιευτεί σε κάποια αριστερή ή φιλελεύθερη εφημερίδα.

Παρά το γεγονός ότι η ΔΟΚΙΜΗ δε συμφωνεί με τις απόψεις του κειμένου, μάλιστα διατυπώθηκε η αντίρρηση για το κατά πόσον είναι δυνατό να δημοσιεύονται στην εφημερίδα τέτοια κείμενα, που καμιά σχέση δεν έχουν με την αντιεξουσιαστική βάση της συμφωνίας των μελών της, υπήρξε η γνώμη, ότι μη δημοσιεύοντας το ασκείται λογοκρισία σε κείμενο, που καλοπροαίρετα εστάλη από κάποιον στην εφημερίδα.

Έτσι, αποφασίστηκε να δημοσιευτεί κάνοντας επ' ευκαιρίας και παρατηρήσεις, που δεν αφορούν μόνο το κείμενο, αλλά ολόκληρη αυτήν την άποψη για τα εθνικά λεγόμενα ζητήματα και την Εθνική Ανεξαρτησία, που υποστηρίζεται ότι είναι προϋπόθεση για κοινωνικές αλλαγές και διέξοδο από τις οικονομικοκοινωνικοπολιτικές κρίσεις!!!

Η ελληνική βουλή έχει κατοχυρώσει με νόμους την εξάρτησή μας από τις ΗΠΑ

Αμερικάνοι και ΝΑΤΟΙΚΟΙ πάνε κι έρχονται. Διαπραγματεύσεις γίνονται και ξαναγίνονται σε θέματα «άμυνας», εξωτερικής πολιτικής, οικονομίας και πολιτιστικών ανταλλαγών. Νέες συμφωνίες υπογράφονται, παλιές επαναδιαπραγματεύονται, οι ερμηνείες παλιών και νέων δίνουν και παίρνουν. Ανταδίδονται στα μετ' αχρήστου και φωνάζουμε για εθνικές πολιτικές, για εθνικές ανεξαρτησίες, για εθνικές αξιοποιήσεις. Αυτό το κομμάτι, δίνει μια άλλη διάσταση σε όλα όσα λέγονται και πράττονται γύρω απ' αυτό το θέμα. Μας φέρνει κοντά στις δάσεις που θεμελιώνεται η ύπτασή μας στις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, που είναι χαρακτηριστικό οντιστικό και κύριο της ζωής μας μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ύπτασή αυτή, η έλλειψη κά-θε ίχνους «Εθνικής Ανεξαρτησίας», αποτελεί συνέχια, στους νέους όρους που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια και μετά τον πόλεμο, της αδιάκοπης ύπτα-γής μας στους ξένους που άρχισαν από τότε που γινόνταν αιώνας για την Ανεξαρτησία - πόσο τραγικό είναι! - για την απελευθέρωση από τη σκλαβιά!

Η χώρα μας δρσίνεται σε θαθεία οικονομική, κοινωνική και πολιτική κρίση, που είναι το κορύφωμα μιας πρείας που αρχίζει με την επιβολή της Αμερικανοκρατίας και περνάει από μια σειρά μερικότερων κρίσεων. Η κρίση στη χώρα μας είναι το αποτέλεσμα της υποτέλειας, που επικυρώθηκε το 1952-53 από τον Ελληνικό Συναγερμό του Αλ. Παπάγου, με όλο το φάσμα των πολιτικών της εποχής. Πρέπει να τονίσουμε ότι όταν ο Αλ. Παπάγος περνούσε στη βουλή τους περίφημους νόμους για το ξένο κεφάλαιο, την ένταξη της χώρας μας στο ΝΑΤΟ και τις Ελληνοαμερικανικές συμφωνίες κανένας πολιτικός, κανένας βουλευτής - εκτός από την αριστερά που δεν εκπροσωπούσαν στη Βουλή - δεν έφερε αντίρρηση. Και οι νεώτεροι πολιτικοί συμπεριλαμβανομένου του Πρωθυπουργού, όχι μόνο δεν αντιπρόθεσαν την υποτέλεια της χώρας μας, αλλά φρόντισαν, διακριτικά πάντα, να την ενισχύουν.

Η χώρα μας δεν είναι ανεξάρτητη και αυτοτελής, για να μπορέσει να αποφασίσει η ίδια για την τύχη της. Ασφαλώς υπάρχει παγκόσμια οικονομική κρίση, που έχει επιπτώσεις στη συγκεκριμένη κρίση που αντιμετωπίζει η χώρα μας. Αλλά αυτό που δαρώνει στην περίπτωση μας είναι ότι η χώρα μας είναι δεμένη κατά τέτοιο τρόπο στους ξένους και ιδιαίτερα στους Αμερικάνους, που δεν έχει περιθώριο κίνησης, που δεν μπορεί να λάβει μέτρα εξόδου από την κρίση.

Όταν το 1947 οι Αμερικάνοι με το Δόγμα Τρούμαν και σε συνέχεια με το Σχέδιο Μάρσαλ ουσιαστικά κατέλυσαν την ανεξαρτησία της χώρας μας και γίνονταν αφεντικά στον τόπο μας, φρόντισαν να δη-

μιουργήσουν αυτό που ο Μεϊνρό στο διβλίο του «Πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα» ονομάζει (*Lap americain*), δηλαδή αμερικανική φάρα, που λειτουργεί ως αμερικανικό λόμπυ αλλά με ελληνική ταυτότητα. Η αμερικανική φάρα ολοκληρώνεται γύρω στο 1951-52 όταν τελικά είναι σε θέση να επιβάλει την κυβέρνηση Παπάγου. Με τους νόμους για την προστασία του ξένου κεφαλαίου, με την ένταξη της χώρας στο ΝΑΤΟ και ιδιαίτερα με τις στρατιωτικές συμφωνίες με τις ΗΠΑ η χώρα μας έχασε την ανεξαρτησία της και μετατράπηκε και νομικά πια, σε υπο-τελή χώρα, που γίνεται αντικείμενο ληστείας και όπου εμποδίζεται κάθε μορφή κίνησης για εθνική ανάπτυξη. Η ψήφιση των νόμων, περί «προστασίας του ξένου κεφαλαίου» και η παράδοση, με κρατικές δαπάνες της έρευνας στους αμερικάνους (Ίδρυμα Ροκφέλλερ, Φουλμπερτ, Φορντ, κλπ.), η χώρα μας έγινε, με κρατικές δαπάνες, πεδίο ληστείας ξένων που καταστρέφουν μαζί και τον φυσικό πλούτο της χώρας μας και κάθε δυνατότητα ανάπτυξης. Το κακό ολοκληρώνεται με την ένταξη της χώρας μας στην ΕΟΚ.

Ο Πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου κερδίζει τις εκλογές με το σύνθημα της ανεξαρτησίας της χώρας μας. Και κομπάζει για την «εθνική ανεξαρτησία» από την επομένη της εκλογής του. Τώρα πρόσφατα έχασε δέδαια τη λαλιά του, αλλά ο απόηχος παραμένει. Ο θόρυβος, γύρω από το θέμα της εθνικής μας ανεξαρτησίας που τόσο έντεχνα καλλιεργεί ο Α. Παπανδρέου και το ΠΑΣΟΚ είναι το ίδιο ψεύτικο και απατηλός, όσο και τα όσα έλεγαν οι υπουργοί της εθνικής οικονομίας και οικονομικών για την πορεία της οικονομίας μας. Κι όμως η Εθνική ανεξαρτησία και αυτοτέλεια της χώρας μας είναι η προϋπόθεση για την αναζήτηση διέξόδου από την κρίση.

Η χώρα μας θάβει τα φρούτα και δεν τα κάνει χυμούς, των οποίων το κόστος είναι ελάχιστο γιατί οι ΗΠΑ μας το απαγορεύουν. Το πώς γίνεται η απαγόρευση είναι η ουσία της υποτέλειας. Η αμερικανική φάρα που διαμόρφωσε το μηχανισμό εξουσίας με τον οποίο και το ΠΑΣΟΚ κυβερνάει, περνάει αθόρυβα και στην ελληνική γλώσσα τις θέλησεις των ΗΠΑ. Οι ΗΠΑ δεν θέλουν την Ελλάδα ανταγωνιστή στο πεδίο των χυμών. Και μας υπαγορεύουν τη θέλησή τους. Η Ελλάδα θάβει τα φρούτα!

Το ΠΑΣΟΚ και ο Α. Παπανδρέου (γιατί ας μην κρυθόμαστε πίσω από το δάκτυλο η θέληση του Ανδρέα είναι η φωνή του ΠΑΣΟΚ) φωνασκούν για τις παραδόσεις του

εναέριου χώρου μας, αρνούνται συμμετοχή στα γυμνάσια του ΝΑΤΟ κλπ., θέλοντας να πείσουν το «χαζολαδό» για την περήφανη πολιτική εθνική ανεξαρτησία που ακολουθούν. Κι όμως δεν λένε λέξη για τα δικαιώματα που έχουν οι Αμερικάνοι το ΝΑΤΟ, η ΕΟΚ πάνω στην Ελλάδα ως χώρα και ως οικονομία. Με βάση τις συμφωνίες του 1953 (Ν.Δ. 2733/1953 «περί στρατιωτικών ευκολιών») οι αμερικανικοί έχουν πλήρη δικαιώματα να παραδιάζουν και τον εναέριο χώρο και να ενεργούν ως αφέντες σε ιδιοκτησία τους στη χώρα μας.

Άρθρον 1

1. Δια του παρόντος η Ελληνική Κυβέρνηση, υπό τας προϋποθέσεις και τους όρους τους καθοριζόμενους εν τη παρούση Συμφωνία, ως και επί τη βάση των τεχνικών συνεννοήσεων μεταξύ των αρμοδίων Αρχών των δύο Κυβερνήσεων, εξουσιοδοτεί την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής να χρησιμοποιήσει οδούς, σιδηροδρομικές γραμμές και χώρους και να κατασκευάζει και βοηθητικά έργα εν Ελλάδι, οία αι αρμόδια Αρχά των δύο κυβερνήσεων ήθελον θεωρήσει κατά καιρούς ως αναγκαία δια την εφαρμογή ή την προαγωγήν εγκατεστημένων σχεδίων του ΝΑΤΟ. Η κατασκευή, ανάπτυξη, χρησιμοποίησης και θέσις εν λειτουργία του παρόντος έργων θα είναι σύμφωνα προς συστάσεις, Τύπους και οδηγίας της Οργανώσεως της Βορειοατλαντικής Συνθήκης (ΝΑΤΟ), όπου αυτά είναι εφαρμόσιμοι.

2. Χάριν του σκοπού της παρούσης Συμφωνίας και συμφώνως προς τα μεταξύ των αρμοδίων Αρχών των δύο Κυβερνήσεων διεξαχθησόμενα τεχνικά συνεννοήσεις η Κυβέρνησις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής δύναται να φέρη, εγκαθιστά και στεγάξη εν Ελλάδι προσωπικών των Ηνωμένων Πολιτειών. Αι ένοπλοι δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών και το υπό τον έλεγχόν των υλικόν δύνανται να εισέρχονται, εξέρχονται, κυκλοφορούν, υπερίπτανται ελευθέρως εν Ελλάδι και εις τα χωρικά της ύδατα, υπό την επιφύλαξιν οιασδήποτε τεχνικής συνεννοήσεως εις ην ήθελον προέλθη αι αρμόδια Αρχά των δύο Κυβερνήσεων. Αι ενέργειαι αύται απαλλάσσονται οιοδήποτε τελών, δικαιωμάτων και φόρων.

3. Αι καθορισθησόμεναι δια τας Ενόπλους Δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών προτεραιότητες, επίπεδα καταναλώσεως και τιμολόγια δια υπηρεσίας ως ηλεκτρικόν ρεύμα, αποχετεύσεις, υδρεύσεις, μέσα επικοινωνιών, μεταφοραί προσωπικού και υλικού δια σιδηροδρόμων δεν θα είναι ολιγώτερον ευνοϊκά των ισχυουσών δια τας Ελληνικάς Ενόπλους Δυνάμεις.

Άρθρον II

1. Μηχανήματα, υλικά και εφόδια τα οποία θέλουν εισαχθῆ υπό ή δια λογαριασμόν της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, έχοντα σχέσιν με την κατασκευήν, ανάπτυξιν, λειτουργίαν ή συντήρησιν των συμφωνηθεισών εγκαταστάσεων και έργων, ως και των υπό των αρμοδίων Αρχών εφοδιασμόν των Ενόπλων Δυνάμεων των Ηνωμένων Πολιτειών, των πο-

λιτικών αυτών υπαλλήλων και των μελών των οικογενειών των, θα είναι απηλλαγμένα τελών, φόρων, τελωνειακών περιορισμών και ελέγχων.

2. Πάσαι αι κινηταί εγκαταστάσεις αι συναρμολογηθησόμεναι ή κατασκευασθησόμεναι υπό ή δια λογαριασμόν της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, δαπάναις ταύτης, ως επίσης άπαντα τα μηχανήματα, υλικά και εφόδια τα εισαχθησόμενα εν Ελλάδι υπό ή δια λογαριασμόν της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και σχετικά με την κατασκευήν, ανάπτυξιν, λειτουργίαν και συντήρησιν συμπεφωνημένων εγκαταστάσεων και έργων θα παραμείνουν ιδιοκτησία της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και θα δύναται να εξαχθούν εξ Ελλάδος. Ουδεμία όμως τοιαύτη εξαγωγή ή διάθεσις θέλει γίνει, ήτις θα παραβλάψη την εκπλήρωσιν της αποστολής του ΝΑΤΟ.

3. Αι Ηνωμένα Πολιτεία της Αμερικής θα αποζημιωθούν από την Ελληνικήν Κυβέρνησιν δια την υπολειπομένην αξίαν, εφ' όσον υπάρξη, των δαπάναις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, βάσει της παρούσης Συμφωνίας αγορασθέντων, αναπτυχθέντων και κατασκευασθέντων έργων, τα οποία δεν εξήχθησαν ή άλλως διετέθησαν συμφώνως με την παράγραφον 2 του παρόντος άρθρου, συμπεριλαμβανομένων και των από κοινού με αμερικανικά και ελληνικά κεφάλαια αναπτυχθέντων ή κατασκευασθέντων έργων, όταν ταύτα ή μέρος αυτών δεν θα είναι πλέον αναγκαία εις τας Ενόπλους δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Το ποσόν και ο τρόπος αποζημιώσεως θα καθορίζεται δια συμφωνιών συνομολογουμένων μεταξύ των αρμοδίων Αρχών των Συμβαλλομένων Μερών. Αι διαπραγματεύσεις αι σχετικές με την μέθοδον καθορισμού της υπολειπομένης αξίας των έργων τούτων δεν θα δύνανται να παραβλάψουν τας ενόσ των παλαισίων του ΝΑΤΟ συμφωνίας.

Άρθρον III

1. Δια την εφαρμογήν της παρούσης Συμφωνίας, αι διατάξεις του άρθρου I, παρ. 3α και 3β του Ν.Δ. 694) 7.5.48 και το Υπόμνημα Συμφωνίας μεταξύ των Κυβερνήσεων Ελλάδος και Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής της 4ης Φεβρουαρίου 1953, θα εφαρμωσθούν υπό τους αμοιβαίως συμφωνηθέντας όρους.

2. Αι εν Ελλάδι, βάσει της πα-

ρούσης Συμφωνίας, ευρισκόμεναι Ένοπλοι Δυνάμεις των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής δύνανται επίσης να εγκαθιστούν και να εξακολουθούν να θέτουν εν λειτουργία και να χρησιμοποιούν στρατιωτικά ταχυδρομεία των Ηνωμένων Πολιτειών.

Άρθρον IV

Η παρούσα Συμφωνία τίθεται εν ισχύ από της ημέρας της υπογραφής αυτής και θέλει παραμείνη εν ισχύ καθ' όλην την διάρκειαν της ισχύος της βορειοατλαντικής Συνθήκης.

Εγένετο εν Αθήναις εις διπλούν, εις την ελληνικήν και την αγγλικήν γλώσσαν, αμφοτέρων των κειμένων όντως εξ ίσου αυθεντικών, την 12ην ημέραν του μηνός Οκτωβρίου του έτους 1953.

Δια την Κυβέρνησιν του Βασιλείου της Ελλάδος
ΣΤ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Δια την Κυβέρνησιν των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής
CAVENDISH CANNON

Φωνάζει ο Α. Παπανδρέου για εθνική ανεξαρτησία, ενώ πραγματικά αφεντικά της χώρας είναι οι Αμερικάνοι. Και το ακόμα κηνικότερο είναι ότι μιλάει για τις δάσεις χωρίς να κάνει μνεία για το Ν Δ /1953 που τις ασφαρίζει τα δικαιώματα των δάσεων. Ο Α. Παπανδρέου, το μόνο που συζητάει είναι τα τεχνικά ζητήματα που συνεπάγονται οι δάσεις. Όσο δεν θίγεται το ΝΔ 2733/1953 οι Αμερικάνοι μπορούν να δημιουργούν όσες δάσεις θέλουν.

Οι ίδιοι ακριβώς όροι επικυριαρχίας πάνω στην Ελλάδα εξασφαλίζονται και για το ΝΑΤΟ, που τελικά είναι όργανο των ΗΠΑ. Το ΝΑΤΟ απαιτεί από την Ελλάδα τρομερές στρατιωτικές δαπάνες που δεν γίνονται για την άμυνα της χώρας μας, αλλά για τα σχέδια του ΝΑΤΟ που είναι σε τελευταία ανάλυση και εναντίων των συμφερόντων της Ελλάδας. Κάθε χρόνο η χώρα μας θα πρέπει να αγοράζει μέρος του άχρηστου για τις ΗΠΑ πολεμικού υλικού δηλαδή να δίνουμε στις ΗΠΑ σημαντικά ποσά. Με τη ρύθμιση του Ρήγκαν κάποτε αυτά φτάνουν στο 35% της Εθνικής μας οικονομίας. Αυτό καθόρισε ως όρο στις χώρες μέλη του ΝΑΤΟ. Και το ποσόν αυτό πηγαίνει στις ΗΠΑ, αφού οι ΗΠΑ πουλάνε το 80% των πολεμικών στο Δυτικό κόσμο.

Για ποια «εθνική ανεξαρτησία» μιλάνε;

Η αντίληψη περί «εθνικής ανεξαρτησίας» αναφέρεται στη δυνατότητα μιας χώρας για:

α) αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη,

β) αυτοδύναμη στρατιωτική οργάνωση,

γ) αυτόνομη και ανεξάρτητη κυβερνητική πολιτική.

Έχουμε να κάνουμε τις εξής παρατηρήσεις:

α) Η αλληλεξάρτηση και διεθνοποίηση του κεφαλαίου σ' Ανατολή και Δύση, σ' όλα τα πεδία της οικονομικής ζωής είναι ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Όπως και ο παγκόσμιος καταμερισμός της παραγωγής και της κατανάλωσης, με διεθνείς συναντήσεις, συμφωνίες, διευθετήσεις κυβερνητικών και οικονομικών παραγόντων (βλ. Νταβός) και με Διεθνή οικονομικά κέντρα, όπως λόγω χάριν η Διεθνής Τράπεζα και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο.

Ακόμα και οι φανατικότεροι οπαδοί του οικονομικού απομονωτισμού όπως π.χ. η Αλβανία, ουδέποτε πρακτικά είχαν εφαρμόσει «αυτοδύναμη οικονομική πολιτική».

Περισσότερο φανερό γίνεται αυτή η διεθνής οικονομική αλληλεξάρτηση αν δούμε χαρακτηριστικά την ελλειμματική οικονομία των ΗΠΑ, τα τεράστια χρέη Πολωνίας, Ουγγαρίας, κ.α. ανατολικών χωρών στη Δύση, την εισαγωγή τροφίμων στην ΕΣΣΔ και την ύπαρξη Δυτικών πολυεθνικών εταιριών (π.χ. αυτοκινήτων) στο έδαφος της και την ύπαρξη Σοβιετικών εταιριών στη Δύση.

Έτσι, λοιπόν, οι μικροαστικές εθνικές αυταπάτες για «αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη» είναι χρεοκοπημένες από την ίδια τη σωρευτική καπιταλιστική πραγματικότητα των υπερεθνικών παραγωγικών μονάδων, που την παραβλέπουν.

Η «αυτοδύναμη οικονομική ανάπτυξη» εξάλλου, δεν είναι η βάση για το ξεπέρασμα οικονομικών κρίσεων γιατί αυτές δεν είναι αποτέλεσμα οικονομικής υποτέλειας σε ξένα κέντρα, αφού είναι γνωστό κι αυτό των καπιταλιστικών κέντρων. Το ίδιο και οι καταστροφές παραγομένων προϊόντων (π.χ. φρούτων, βοοειδών) που γίνονται τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Αμερική, Γαλλία κλπ.

Αιτία τους (οι οικονομικές κρίσεις και καταστροφές) έχουν τις ίδιες τις καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις, όπου το κεφάλαιο επιδιώκει την αύξηση των ποσοστών κέρδους. Κι επιτέλους, η «εθνικά ανεξάρτητη οικονομική πολιτική» της διαχείρισης του καπιταλισμού δεν έχει τίποτα να κάνει με την καθημερινότητα των ανθρώπων της εργασίας, που 'ναι αντικείμενα εκμετάλλευσης και καταπίεσης το ίδιο από τα εθνικά όσο και από τα διεθνή οικονομικά κέντρα.

β) Συνδεδεμένες με τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου και τις οικονομικές αλληλεξαρτήσεις βρίσκονται και οι στρατιωτικές υπερεθνικές οργανώσεις. Στο παγκόσμιο πολιτικοστρατιωτικό καταμερισμό εντάσσονται κι οι εθνικοί στρατοί. Ο καταμερισμός αυτός δίνει τη δυνατότητα στις οικονομικά και επιστημονικοτεχνολογικά εύρωστες χώρες (αφού αυτές μόνο έχουν τη δυνατότητα αυτοδύναμης στρατιωτικής οργάνωσης) να επεμβαίνουν και να παίζουν ηγεμονικό ρόλο με βάση «συμμαχικές» συμφωνίες. Στα πλαίσια αυτά βρίσκεται και η προαναφερμένη συμφωνία του '53, που δίνει τη δυνατότητα στις αμερικάνικες ένοπλες δυνάμεις να δρουν ελεύθερα στον Ελλαδικό χώρο. Ο νόμος του ισχυρότερου, λοιπόν υπα-

γορεύει θελήσεις και καταναγκασμούς. Η νομική κατοχύρωση έπεται και στηρίζεται πάνω στην υλική βάση της οικονομικής και τεχνολογικής εξάρτησης. Έτσι λοιπόν είναι τουλάχιστον αφέλεια να υποστηρίζει κανείς ότι η κατάργηση τέτοιων συμφωνιών δίνει τη δυνατότητα οποιασδήποτε «στρατιωτικής αυτοδύναμης οργάνωσης». Άλλωστε, ποιά θάταν η διαφορά για τους υπήκοους αυτού του κόσμου αν θα πληρώνουν για πολεμικές δαπάνες υπέρ των «εθνικών ενόπλων δυνάμεων» ή υπέρ των «συμμαχικών»; Όταν αυτές οι ένοπλες δυνάμεις εθνικές ή συμμαχικές, μαζί ακόμα και με «εχθρικές» συνασπίζονται προκειμένου να διατηρήσουν τις υπάρχουσες οικονομικοκοινωνικές σχέσεις στο παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό.

Ποιά θάταν για τους η διαφορά ανάμεσα στον εθνικό εξοπλισμό ή στον εξοπλισμό Αμερικανικής, ή Σοβιετικής ή άλλης προέλευσης, όταν ο στόχος τους είναι η καταστολή των εσωτερικών κινδύνων, που συνεπάγονται επαναστατικές καταστάσεις και των εξωτερικών κινδύνων με αντιπάλους ανταγωνιστικές κυρίαρχες τάξεις, όπου οι εκμεταλλευόμενοι και καταπιεσμένοι εξολοθρεύονται στα πεδία των μαχών, αφού έχουν κατασκευάσει και δημιουργήσει οι ίδιοι τα μέσα καταστροφής τους;

Ποιός άνθρωπος, αυτών των καταπιεσμένων τάξεων, θαχε συμφέρον να υπερασπιστεί την αυτοδύναμη στρατιωτική οργάνωση της χώρας «του», που έτσι κι αλλιώς στρέφεται εναντίον του; Θάχε συμφέρον να εργάζεται για την καταστροφή κάθε στρατιωτικού και συνακόλουθα καταπιεστικού μηχανισμού — «εθνικού» ή «συμμαχικού» ή «εχθρικού» και να αφήσει καλύτερα τους διάφορους σοσιαλδημοκράτες ή εθνικοδημοκράτες, να αγωνίζονται για το μύθο της διοργάνωσης «αξιομαχου κι αυτοδύναμου εθνικού στρατού» και εθνικών πολεμικών διωγμών.

γ) Είναι αλήθεια ότι μπορεί να υπάρχει ανεξάρτητη κυβερνητική πολιτική;

Η υλική βάση ανεξάρτητων κυβερνητικών επιλογών είναι η ύπαρξη «αυτοτελούς οικονομίας» και «αυτοδύναμης στρατιωτικής οργάνωσης». Ο σύγχρονος καπιταλιστικός κόσμος, όπως είδαμε και πιο πάνω, δεν επιτρέπει τέτοιες «αυτοτέλειες και αυτοδυναμίες». Είναι έξω και πέρα από τα συμφέροντά του. Έχει έτσι δημιουργήσει διάφορες διεθνείς κυβερνητικές επιτροπές ή διοργανώνει διεθνείς κυβερνητικές συναντήσεις για να λύσει κάθε φορά τα διάφορα προβλήματά του (οικονομικά-κατασταλτικά-οργανωτικά).

Οι επιμέρους κυβερνήσεις αναλαμβάνουν εντός των πλαισίων του υπάρχοντος συστήματος να οργανώνουν τους μηχανισμούς εξουσίας και διακυβέρνησης των υπηκόων τους κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο

πο στις εδαφικές περιφέρειές τους. Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι δεν δημιουργούνται ανταγωνισμοί και ότι όλα είναι αρμονικά στις μεταξύ τους σχέσεις.

Στις ανταγωνιστικές τάσεις, στηρίζονται ορισμένοι για να διαβεβαιώσουν ότι είναι δυνατή η ανάπτυξη ανεξάρτητων εθνικών κυβερνητικών πολιτικών. Η Διύθη π.χ. (όπως και πολλές χώρες του τρίτου κόσμου) λέγεται ότι ασκεί τέτοια «ανεξάρτητη εθνική πολιτική». Όμως όταν εξαρτάται οικονομικά και στρατιωτικά από Δύση και Ανατολή —περισσότερο από τη δεύτερη— πώς είναι κανένας δυνατό να το ισχυρίζεται; Ο ανταγωνισμός, η ανοχή και τα συμφέροντά τους είναι οι λόγοι του ισχυρισμού της αυτού. Και βέβαια εδώ μπαίνει και το άλλο εργαλείο, για τους Δίθυους εργαζόμενους του στρατοκρατικού φασιστικού καθεστώτος Καντάφι, ποιά η διαφορά; Μέχρι ποίου σημείου ορίζουν τη ζωή τους με την «εθνική ανεξάρτητη πολιτική» της χώρας «τους»; Ασφαλώς σε κανένα αφού είναι στο έλεος των εξουσιαστών κυβερνήσεων.

Κι αυτό βέβαια συμβαίνει και σε χώρες, όπου έχουν τις δυνατότητες —περιορισμένες βέβαια και και λόγω της παγκόσμιας καπιταλιστικής ισορροπίας— να ασκούν κατά το δυνατό «εθνικές ανεξάρτητες πολιτικές». Οι κυβερνήσεις τους βρίσκονται

και εκεί στα χέρια των εξουσιαστών κυβερνήσεων και των μηχανισμών τους. Έτσι, ακόμα και η δυνατότητα ύπαρξης «εθνικής ανεξάρτητης πολιτικής» δεν έχει να κάνει με τους εξουσιαζόμενους και τη ζωή τους.

Όμως, αν και οι τρεις προϋποθέσεις της «εθνικής ανεξαρτησίας» δεν αφορούν τη ζωή των εξουσιαζόμενων, γιατί να αγωνίζονται για κάτι ξένο προς αυτούς και την καθημερινότητά τους;

Όταν οι ίδιες οι κυρίαρχες τάξεις δεν θέλουν τον περιορισμό τους σε εθνικά σύνορα, λόγω των συμφερόντων τους, γιατί οι εργαζόμενοι και οι καταπιεσμένοι, θα 'πρεπε να αγωνίζονται για σύνορα, πατρίδες και «εθνικές ανεξαρτησίες»;

Όπου οι κυρίαρχες τάξεις και οι πολιτικάντιδες απολογητές τους βάζουν στη σημαία τους εθνικιστικά συνθήματα εκεί το κάνουν για λόγους εσωτερικής κατανάλωσης, τα χρησιμοποιούν σαν όπλα ενάντια στους αγώνες των καταπιεσμένων, είναι ένας τρόπος να τους παραπλανήσουν και να στηρίξουν όλες τις αντιφάσεις και την παράνοια του κοινωνικού τους συστήματος. Φωνάζουν έτσι για «εθνική ενότητα» ενάντια σε υποτιθέμενους ή υπαρκτούς (λόγω των ανταγωνισμών και των συγκρούσεών τους) εθνικούς κινδύνους.

Από την άλλη οι σοσιαλδημοκράτες προσπαθούν να δημιουργήσουν εθνικά κινήματα, αντιπαράσσοντας στο διεθνισμό της αστικής τάξης, τον πατριωτισμό της μάζας των μικροαστών, της εργατικής

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΕΧΝΙΤΩΝ - ΕΡΓΑΤΩΝ

Η Α Π Α Π

7-1-86

Πέρασαν 4 μήνες από την ανάδειξη του «ΝΕΟΥ» Δ.Σ. του Σωματείου, χρόνος υπεραρκτός για να νιώσουμε επιτέλους για άλλη μια φορά πως για όλα τα ξεπυλίσματα και προδοσίες των προηγούμενων Δ.Σ. δεν ήταν θέμα προσώπων που αν παραμερίσαμε μερικούς απ' αυτούς θα σήμαινε και τη λύτρωσή μας, αλλά είναι η δομή λειτουργίας και αίσθησης κομματικοποίησης των συνδικαλιστικών οργάνων, που κομματίζει την εργατική τάξη και επιτρέπει στους κάθε είδους καροτσάκους λακέδες, να χρησιμοποιούν τον συνδικαλισμό για κομματικά και προσωπικά τους σφέλη, όπως συμβαίνει και στο χώρο μας.

Η συνέχιση της τακτικής αυτής του «Δ.Σ.» που δεν ελέγχεται από τους εργαζόμενους, δεν ανάγκαζε και το λεγόμενο «ΝΕΟ» Δ.Σ. να αλλάξει πορεία προς την «πεύθυνση των συμφερόντων των εργαζομένων, αλλά συνέχισε την κατηφόρα των ξεπυλίσματων φθάνοντας στην εσχάτη προδοσία να συμφωνούν ομόφωνα και ξεστομίζοντας με προσηγορία της εργοδοσίας να βάλουν ακόμη και τοις μετρωστέους μας σε απειθαρχία, καλώντας μας μέλη στα σε διήμερη ψηφοφορία και με το Εργοδοτικό όργανο 4 να επικυρώσουμε το ξεπυλίσμα.

Συνεχίζοντας αυτή την ελεεινή νομιμοποίηση τους και την πολιτικάνטיνη ψηφοφορία τους έθεσαν σε ψηφοφορία το κυρίαρχο δικαίωμα της διεκδίκησης των εργαζομένων, όπως ΣΣΕ με το γνωστό και καταδικασμένο στη συνέχιση της εργατικής τάξης άρθρο 4 αντικαταστάτη του 330, βάζοντας μας σε λυγική υποτέλεια, δηλαδή έτσι κάνουν τους εργάτες «αφεντικά» και τους εργοδότες αδικημένους διεκδικητές.

Η δουλειά τους αυτή σε συνδυασμό με την συμφωνημένη απουσία του Δ.Σ. από τα καθημερινά μας προβλήματα αναλύει το δρόμο παρόδι πλατιά στην εργοδοσία, για κάθε είδους αυθαίρεση και τρομοκρατία, έτσι για καθαρά πολιτικούς και συνδικαλιστικούς λόγους δύνανται και τιμωρούνται με 10 μέρες αργία οι συνάδελφοι και μέλη της ταξικής Ενώτητας ΜΙΑΣΙΟΤΗΣ ΣΠΥΡΟΣ και ΣΕΡΙΦΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ για το κώλυμα μιας ανακοίνωσης ταύιου σε μέλη ψηφοφορίας, που ήταν σε αντίθεση με την συμφωνία κομματικοποίησης Δ.Σ. και Εργοδοσίας. Η ενέργεια αυτή της διώξης δεν μπορεί να κληθεί την αναγκαιότητα των 2 συνάδελφων αλλά στόχο έχει την τρομοκράτηση των εργαζομένων για πρωτοβουλίες ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ και αγώνα.

Οι προδοσίες και τα ξεπυλίσματα είναι πια καθαρά και αποδεκνόμενα από τα γενόμενα ότι όλες οι προηγούμενες ΣΣΕ υπάκουαν καθημερινά σε απειθαρχία με αποτέλεσμα η εργοδοσία να επιδιώκει καθήκον να εκπέμνει μια δικτατορία για να μη μας δοθεί η ευκαιρία να συζητάμε για νέες διεκδικήσεις, που το Δ.Σ. σε όλα αυτά καμιά θέση δεν παίρνει αλλά αναπαύεται στα γραφεία του. Γι' αυτό πρέπει οι ψευδοθήσεις να τελεωθούν πως έχουμε σωματείο, αλλά είναι όργανο που νομιμοποιεί με την ψήφο μας, και λειτουργεί ουσιαστικά σαν εκπρόσωπος της εργοδοσίας.

Ο κομματικός προοίος κάθε μέρα και περισσότερο τη διάσπαση και το διχασμό με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να μην μπορούν να συνηνεχθούν και παλεύουν για τα κοινά ταξικά του συμφέροντα, όπως και στη περίπτωση της απεργίας του κομματικοποιημένου ΕΚΑ στις 18 Δεκεμβρίου που οι εργαζόμενοι γίνανε κομμάτι, και η κάθε παράταξη τράβηξε σε διαφορετική κατεύθυνση, σπέρνοντας μας έτσι τη διχόνοια και το μίσος με σκοπό τον αποποινιστικό από την πραγματικότητα.

Ο κομματικός δεν παρουσιάζθηκε ξαφνικά στο χώρο μας αλλά είναι ένας επιστημονικός μελετημένος και μεθοδευμένος σύστημα που τα κέντρα απόφασης αν και έδω, και μακριά, από τους χώρους δουλειά από κάποια γραφεία, καθορίζουν, και κατευθύνουν τις τήξεις, και τις ζωές μας μέσα από όλες τις βαθμίδες των οργάνων μας. Ήτοι: Σωματεία, ΕΚΑ, ΓΣΕΕ.

Τώρα πια μη μπορώντας να καλυφθούν πίσω από τη μάσκα του εκφραστή των εργαζομένων δημιουργώντας τεχνητό κλίμα σύγχυσης και κρίσης, δηλώνοντας ο καθένας για λογαριασμό του, και τρέχοντας στο αστικό δικαστήριο για να τους μοιράσουν τις διωξεις τους για πόσες καρέκλες πέφτει σε κάθε παράταξη.

Οι γελοιότητες αυτές δεν έχουν όρια γιατί ενώ υποτίθεται ότι τα Δ.Σ. όλων των βαθμίδων όπως και της ΓΣΕΕ εκλέγονται από τους εργαζόμενους, παραδέχτο από όλους τους συνεταιρισμούς, εγκαταλείπουν και περνάνε στα χέρια των εργαζομένων την ψήφο που του ανάδειξε και δέχονται τον διορισμό των δικαστηρίων. Το δικαστήριο δε αποδοθείς διόρισε

τον μνηστή της Απριλίου Χούτσας Ραυτάπουλα και την παρέα του. Η δε λεγόμενη πλειοψηφία των 26 αντενταθεί δυναμικά σ' αυτή την εγκληματική φασιστική ενέργεια με κατάληψη της ΓΣΕΕ, με ταυτόχρονη κάλυψη των εργαζομένων σε γενικές κινητοποιήσεις και γενική απεργία, για την αναστολή των αντιλαϊκών ανταγωνιστικών μεθόδων και οικονομικών μέτρων της Κυβέρνησης, παράτησαν τα κλειδιά στη πόρτα και τόβαλαν στα πόδια, κάνοντας συμβατικές κινήσεις και εκκλήσεις για να συντηρήσουν τις κάποιες δυνάμεις τους για το παραπέρα παζάρισμα με τα αφεντικά και «αναγεννημένες» συνεργασίες. Εδώ είναι κανείς να κομάρει από περσινά για τις διακυρήξεις των κομματικών παρατάξεων για ενότητα των εργαζομένων όταν αυτή η περσινός ταλαιπωρία και διασπορά στους διαδοχικούς των δικαστηρίων. Ενότητα για τους κυρίως αυτούς είναι η ένταξη μας στο μαγνητό της (κόμμα-τα), αυτός είναι ο κομματικός συνδικαλισμός που κάθε φορά με συνέπεια καταγγέλλουμε και ακούραστα να συνεχίσουμε μέχρι την εξέλιξη της αντανά της αρρώστιας που είναι η αίσχρη υπονόμευση του εργατικού κινήματος.

Τέλος ο κομματικός συνδικαλισμός είναι ο δολοφόνος και διασπαστής της εργατικής τάξης

Συνάδελφοι, πρέπει κάποτε να το πάρουμε στα σοβαρά και αναποδοίσουμε πως σωματεία που να ανήκουν να ασχολούνται με τα δικ' μας ταξικά - εργατικά προβλήματα, δεν θα αποκτήσουν, αν δεν αναθεωρήσουμε την στάση μας, και δεν αλλάξουμε την νοοτροπία μας, και απομακρύνουμε τις χρεοκοπημένες αντιλήψεις που μας προβάλλουν οι κομματικοί μηχανισμοί που είναι οι κομμάτια που μας κρατούν μακριά από τα προβλήματα μας για να μένουν ανέμελοι εκείνοι που διαχειρίζονται τις ζωές μας. Εάν δεν απορρίψουμε, μόνοι μας για την ζωή μας, περιμένουμε λύτρωση από τους ψευδοκωδικοποιητές, και φασίστες της δεκάρας. Για μας συνεχές κάλεσμα είναι η ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ στους χώρους δουλειάς και ο συντονισμός δράσης με το Εργατικό κίνημα που είναι η μόνη ενγύνη πραγματικών ταξικών οργάνων, τέτοιον που να ελέγχονται από τους εργαζόμενους, και τα Δ.Σ. να είναι εκτελεστικά όργανα των συσπασμένων μας και ανακαλή κάθε φορά που θα παραβιάζουν αυτές τις αποφάσεις.

Καλούμε όλους τους εργαζόμενους στους Κομματικούς μηχανισμούς να τους εγκαταλείψουν γιατί εκεί ο χρόνος τους είναι χαμένος.

Εσχάτε όλους εκείνους που σας τάζουν ψεύτικες επαναστάσεις τρώγοντας και πίνοντας στα πολυτέλη σαλόνια των ΑΣΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΤΑΣ

Εσχάτε επίσης όλους εκείνους που περιμένουν στη σειρά με ανοικτές αγκάλες για την κουτάλα της κυβερνητικής εξουσίας.

Τέλος Εσχάτε κάθε κηδεμόνα της Εργατικής τάξης που θέλει να μας κρατάει αμέτοχους, απολιτικοποιήτους, και απλούς ψηφοφόρους.

Για τους εργαζόμενους δεν υπάρχουν διλήμματα για το ποιος θα έρθει και ποιος θα φύγει από την διαχείριση της αστικής δοχούρας τάξης. Δεν πρέπει να πιστεύουμε σε ΠΟΛΙΤΕΣ - ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΚΙΝΗΜΕΝΩΝ. Οι εργάτες δεν διαλέγουν τους εχθρούς τους.

Η μόνη πρόποια απάντηση στους καταπιεστές εκμεταλλευτές και υπηρέτες τους είναι η εργατική ενότητα μέσα από την ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Προτείνουμε γενικές συνελεύσεις για καταγγελία ΣΣΕ με αιτήματα θεσμικά, συνθήκες, δουλειάς, οικονομικά τέτοια, που να υπερκαλύψουν το χαμένο εδαφόν των προηγούμενων χρόνων, και με ουσιαστική βελτίωση της οικονομικής μας κατάστασης για το 86, και επίσης τροποποίηση του Συντακτικού Κανονισμού του ΗΛΑΠ, όπως και του σωματείου.

Απαιτούμε πολιτικές εργατικές συνδικαλιστικές ελευθερίες στο χώρο δουλειάς, ενημερωτικές συγκεντρώσεις στο χώρο δουλειάς, δημόσια επίσημη βάση, ουσιαστική συμμετοχή σε όλες τις διαδικασίες και επιτέλους να δοθεί ένα τέρμα στο θέμα υγείας μας αν έχουμε ασφάλεια ή όχι.

Ας πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας για να αλλάξουμε στα σίγουρα τη ζωή μας και των παιδιών μας.

Για τους εργαζόμενους ένας καλός χρόνος φεύγει και ένας χειρότερος έρχεται. Για τους εκμεταλλευτές εργοδότες ένας καλός κερδοφόρος χρόνος, και άλλος ένας καλλίτερος κερδοφόρος έρχεται. Για τα χρόνια πολλά και καλά μας τα εγγύται η σωστή εργατική οργάνωση και ο συνεπής αγώνας.

ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΓΚΡΕΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΤΕΛΕΙΑ - ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΑΙ ΔΗΜΑΓΟΓΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΕΞΩΘΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΜΑΣ ΠΕΡΑΦΑΝΕΙΑ.

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΕΝΟΤΙΚΟΥΣ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ

Αγωνιστικά σας Χαιρετάμε

ΚΙΝΗΣΗ ΤΑΞΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΕΡΓΑΤΩΝ - ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΗΛΑΠ

τάξης και της αγροτιάς, δημαγωγώντας με τη δήθεν προδοσία των κυρίαρχων και των πολιτικών εκπροσώπων τους στην οποία προτάσσουν την εθνική συνείδηση, που για τους δικούς τους λόγους έχουν καλλιεργήσει οι ίδιες οι κυρίαρχες τάξεις στους καταπιεσμένους τους.

Αλλά, όλα τα εθνικά κινήματα είναι κατ' αρχήν αστικοδημοκρατικά, από πάντα και σήμερα. Η βάση τους ήταν και είναι η αγροτιά, η βασική μάζα του πληθυσμού στις καθυστερημένες χώρες και που εκπροσωπούν καπιταλιστικές σχέσεις. Ήδη αυτή τη διαπίστωση έχουν κάνει γνωστή από το 1920 οι κομμουνιστές.

Σήμερα που παγκόσμια οι καπιταλιστικές σχέσεις έχουν ολοκληρωθεί, οι μικροαστικές εθνικές αυταπάτες της αστικοδημοκρατικής ή λαϊκοδημοκρατικής φρασολογίας γίνονται περισσότερο παρά ποτέ φανερές.

Σήμερα ο αγώνας των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων ενάντια στις εξουσιαστικές δομές και σχέσεις είναι η μόνη διέξοδος για την απελευθέρωση των ανθρώπων

απ' όλες τις υπάρχουσες καταπίεσεις —ταξικές, κοινωνικές, φυλετικές, εθνικές ή προσωπικές—. Και συνυφασμένη με τον αγώνα αυτό βρίσκεται και η καταπολέμηση των εθνικιστικών αυταπατών και των αντιλήψεων «περί εθνικών ανεξαρτησιών».

— Και μερικά λόγια για τη γλώσσα.

Συνέχεια χρησιμοποιούνται εκφράσεις όπως «χώρα μας», «εθνική μας οικονομία», «εθνικά μας συμφέροντα», «εθνικά προϊόν» κ.ά., που εκφράζουν την πραγματικότητα, όταν ακούγονται από τα στόματα των αφεντικών και των οικονομικοπολιτικών διαχειριστών της εξουσίας τους. Τα ίδια λόγια χρησιμοποιούνται από τους καταπιεσμένους και εκμεταλλευόμενους δείχνουν το βαθμό της αλλοτρίωσης τους, όπως κι όταν μιλούν «για το εργοστάσιό μας», τα «γραφεία της εταιρείας μας», «το μαγαζί μας», «τα προϊόντα μας» κ.λπ. Η γλώσσα είναι το μέσον για την αλλοτρίωση και την αποπλάνηση των καταπιεσμένων.

συν. σελ. 9

αυτοδικία

Μιλούν οι γυναίκες, που ξυλοφόρτωσαν και διαπόμευσαν το Βαρδαβά.

Η αυτοδικία δεν χρησιμοποιείται σαν ένα μέσο πίεσης ή υπενθύμισης στους εκάστοτε ιδιόντες ότι οι θεομοί δεν λειτουργούν όπως θα θέλαμε. Επιλέγεται σαν ένας άλλος τρόπος αντιμετώπισης απέναντι σε πράγματα που μας θίγουν έμμεσα ή άμεσα. Όταν αναφερόμαστε στην αυτοδικία σαν το πιο πρόσφορο μέσο άσκησης της έλξης στο νου μας η βία. Η κοινωνία που ζούμε επιβάλλει τη βία μέσα από το μοντέλο ζωής που «προτείνει». Κάποιες μορφές της μάστιγας θεωρούνται απόλυτα «φυσιολογικές» εξ αιτίας της συχνότητας με την οποία παρουσιάζεται ή για το λόγο που χρησιμοποιούνται. Για παράδειγμα το πείραγμα στο δρόμο θεωρείται «φυσιολογικό» και η βία της αστυνομίας «νόμιμη». Η βία ωστόσο δεν προτείνεται σαν ο μόνος τρόπος από-

νησης. Χρησιμοποιείται μόνο όταν είναι αναγκαία και εμείς κρίνουμε ότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος δράσης. Ουσιαστικά δεν προτείνουμε κάποιο συγκεκριμένο μοντέλο δράσης. Αυτό αποφασίζεται και μπαίνει σε εφαρμογή από εκείνους-ες που θ' αποφασίσουν να αυτοδικήσουν. Το ενάντιο επιχείρημα που συχνά ακούγεται είναι ότι η μαζική καταφυγή στην αυτοδικία θα φέρει το νομο της ζούγκλας ή ότι θα δημιουργήσει εμπόλεμη κατάσταση. Το πρόβλημα είναι ότι θρηνούμε ήδη σε εμπόλεμη κατάσταση και η παθητική αποδοχή των χτυπημάτων από μια μερίδα του πληθυσμού δεν βοηθά στην ύφεσή της, το αντίθετο συμβαίνει την ενθαρρύνει και τη νομιμοποιεί.

Στα μέσα Φλεβάρη η «Ελευθεροτυπία» σε πρωτοσέλιδό της προβάλλει μια ενέργεια (που είχε στόχο τη διαπόμευση και δημοσιοποίηση του θιαστέ-Βαρδαβά) σαν έργο μιας δήθεν «Μυστικής Οργάνωσης γυναικών»!!! Δέκα γυναίκες, που μας είναι πολύ γνωστές ο Βαρδαβάς από τις αλληπάλληλες απόπειρες και επιτυχίες διασμών που έχει κάνει, που ξέρουμε πολύ καλά τις ψυχαναγκαστικές μεθόδους που χρησιμοποιεί και που του επιφέρουν αυτή την «επιτυχία», αποφασίζουμε να κινητοποιηθούμε όχι όπως μέχρι τώρα συνηθίζαμε να εφυσχάζουμε τις συνειδήσεις μας σαν γυναίκες φεμινίστριες. Αποφασίζουμε δηλ. η μέθοδος απάντησής μας στο θιαστή να ξεφύγει από τις ανακρινώσεις και καταγγελλεί και να χρησιμοποιήσουμε έναν πρωτόγνωρο σε μας τρόπο, τη βία... Μια βία που θάχε να κάνει όχι τόσο με τον ξυλοδαρμό του, μια και στο παρελθόν είχε δαρθεί από κοπελάδες-θύματά του, όσο με τη διαπόμευσή του και τον εξευτελισμό του. Αποφασίσαμε δηλ. να κάνουμε κάτι που δεν είναι έξω από τη λογική του γυν. κινήματος τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Απλά μέχρι τώρα στην Ελλάδα τέτοιου είδους συλλογικές πρακτικές δεν ήταν συνηθισμένες και κατοχυρωμένες στις συνειδήσεις των γυναικών. Η δράση μας στηρίχθηκε στο αυθόρμητο, γι' αυτό και όλες οι αναστολές που ξεκίνησαν καταρχήν από μας τις ίδιες, δεν ήταν ικανές να μας αποτρέψουν από αυτού του είδους τη δράση.

Ο θιαστής λοιπόν δεμένος και γυμνωμένος στο κρεβάτι του από γυναίκες. Ένας εξευτελισμός και ένας ψυχαναγκασμός σαν αυτόν που πολύ καλά συνηθίζει αυτός. Τις επόμενες μέρες πολλοί θα αυτοσχεδιάσουν με τη φαντασία τους και θα πλεχτούν ποικίλα σενάρια.

Μερικοί θα αμφισβητήσουν την ενέργεια, δεν μπορούν να φανταστούν βέβαια ότι γυναίκες σπάνε την παθητικότητά τους, ότι τολμούν και αναλαμβάνουν οι ίδιες στα χέρια τους την τύχη τους ότι μια θγαίνουν από τον αιώνιο ρόλο που τις θέλει θύματα. Αλλά και όσες εφημερίδες δεν το αμφισβητούν μας παρουσιάζουν σαν μαινάδες τιμωρούς, σαν

γυναίκες κορμάντος που από εδώ και μπρος αρχίζουν να τιμωρούν θιαστές. Σαν γυναίκες δηλ. ιδιαίτερες και ξεχωριστές από τις άλλες καθημερινές γυναίκες.

Από την άλλη οι γυν. οργανώσεις βγήκαν και καταδικάσαν τη χρήση βίας και την αυτοδικία και αρνήθηκαν ότι αυτά είναι στοιχεία του γυναικείου κινήματος. Μερικές μάλιστα θέλουν το γυν. κίνημα ειρηνόφιλο και να μην χρησιμοποιεί τα ίδια μέσα με τους άντρες. Αυτό βέβαια δεν καταφέρνει παρά να συγκαλύψει και να διακωλύει την παράλυση και την αδυναμία των γυναικών να αντισταθούν και να αντιδράσουν σε μια κοινωνία που υποθάλλει την αντρική βία και εξουσία σε βάρος τους. Δικαιολογούν όμως την πράξη μπροστά στην ύπαρξη χαλαρών νόμων. Λες και το πρόβλημα του θιασμού μπορεί να εξαλειφθεί με νομικά μέσα, σε μια αντροκρατική κοινωνία που επιπλέον με τέτοιες διαδικασίες ενοχοποιεί τη θιασμένη γυναίκα και την μεταφέρει στα δικαστήρια για να απολογηθεί σαν προκλητική, κλπ.

Τέλος και οι αυτόνομες ομάδες πέρα από τις ανακοινώσεις συμπαράστασης δεν προωθούν και με άλλους τρόπους (πορεία, συνέντευξη τύπου κλπ) την ενέργεια. Παράλληλα και η δικιά μας συγκυριακή σύνθεση και ανομοιογένεια σαν ομάδα αδυνατεί να δώσει μια περαιτέρω συνέχεια στο γεγονός.

Έτσι ενώ έχουμε να κάνουμε με μια ενέργεια που επικροτεί ένα μεγάλο φάσμα γυναικών πολύ πέρα από τις γνωστές γυν. ομάδες και οργανώσεις (απόδειξη η διφορούμενη δήλωσή της ΕΓΕ). Εν τούτοις τόσο η ομάδα που αυτοδικήσε όσο και ο υπόλοιπος αυτόνομος γυν. χώρος δεν καταφέρνουν να δώσουν και μια άλλη, διάσταση στο γεγονός προωθώντας και κατοχυρώνοντάς το σαν εφαρμόσιμη πρακτική του γυν. κινήματος και στην Ελλάδα.

Ήδη όμως αυτή η ενέργεια καθώς και προηγούμενες (Βραχάτι, Χανιά) έχουν καθορίσει το αυτ. γυναικείο κίνημα και έχουν αποδείξει τις δυνατότητες της κοινωνικής του εμβέλειας, δυνατότητες που μπορεί να αξιοποιήσει σε μια σταθερή βάση και όχι μόνο ευκαιριακά.

από δελ. 8

λάνε για το «έθνος» σαν να πρόκειται για μια ενότητα ανθρώπων χωρίς ταξικές ή άλλες διακρίσεις. «Όλοι οι Έλληνες είναι ίσοι» λένε, εκτός βέβαια από μια μειοψηφία, που ναίει πιο πάνω από τους περισσότερους και πιο ίσοι μεταξύ τους.

Οι αστικοδημοκράτες και οι σοσιαλδημοκράτες (σοσιαλιστές-κομμουνιστές) βοηθούν στη χρήση αυτής της γλώσσας στηριγμένοι στις πλατιές καταλωτικές μάζες και στην εργατική αριστοκρατία.

Η καταπολέμηση της απάτης και της υποκρισίας της αλλοτριωμένης γλώσσας είναι βασικός όρος στον αγώνα όλων των καταπιεσμένων για την καταστροφή των καπιταλιστικών εξουσιαστικών σχέσεων και δομών και των συνοδοιπορούντων αντιλήψεών τους.

Σημ. Συντ. Ο Κάππος του ΚΚΕ,

το Γενάρη '86, στην τηλεοπτική συζήτηση για την αναθεώρηση του Συντάγματος, ανέφερε σαν πρωταρχικό όρο την κατάργηση της συμφωνίας του 1953 για τις οποιεσδήποτε αλλαγές. Συμπτώσεις!

Εκδότης
Πισίμης Θεόδωρος
Επιδάουρου 21, Χαλάνδρι
Τ.Θ. 26050, 10022 ΑΘΗΝΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΒΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

μια απόπειρα προσέγγισης του προβλήματος

Το Σάββατο 23 Νοέμβρη, στη Νεοκαισάρεια Πιερίας, ο Θεόφιλος Βασιλειάδης, 47 χρόνων θιασε κι έπνιξε μέσα στο σπίτι της τη 19άχρονη νύφη του Ελένη, την μετέφερε στο νεκροταφείο του χωριού κι αφού την ξαναβίασε νεκρή, εγκατέλειψε το πτώμα της. Το δόλοφονο του χωριού κι αφού την ξαναβίασε νεκρή, εγκατέλειψε το πτώμα της. Το δόλοφονο του χωριού κι αφού την ξαναβίασε νεκρή, εγκατέλειψε το πτώμα της. Το δόλοφονο του χωριού κι αφού την ξαναβίασε νεκρή, εγκατέλειψε το πτώμα της.

Ένα ακόμα «περιστατικό» μέσα στις δεκάδες τέτοια που εμφανίζονται καθημερινά στις στήλες των εφημερίδων ή δεν βλέπουν ποτέ το φως της δημοσιότητας. Είναι ένας φόρος αίματος που πληρώνουν οι γυναίκες χιλιετηρίδες τώρα. Θύματα ενός απερίγραπτου μίσους που σταθερά καλλιεργείται από το ίδιο το παράλογο σύστημα. Η διαίωση μιας κατάστασης, με τόσο σταθερά θεμέλια που τείνει να την παρουσιάσει κανείς (και πολλοί το κάνουν) με γενετική.

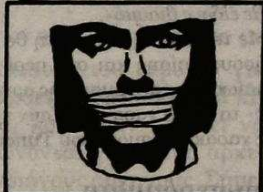
Από τα παιδικά του χρόνια το αγόρι μαθαίνει να είναι φορέας των κυρίαρχων αξιών του συστήματος που θα ζήσει, και φυσικά, να υποτιμά το κορίτσι. Γιατί ο καταμερισμός των ρόλων, αρχίζει πριν ακόμη γεννηθούν κι αμέσως μετά, πριν τον συνδέσουν με τη «μικρή διαφορά» ανάμεσα στα δύο φύλα, που έτσι κι αλλιώς από μόνη της δεν αρκεί για να δημιουργήσει ανταγωνισμό ανάμεσά τους. Το αγόρι κατευθύνεται στην κίνηση, τη δημιουργία, το ομαδικό παιχνίδι, κι όσο αφορά την επιθετικότητα, όταν, σπανίως, δεν ενισχύεται, τουλάχιστον γίνεται αποδεκτή. Το κορίτσι αντίθετα, μαθαίνει τι πρέπει να κάνει για να μπορούν οι άλλοι ν' αντλούν απ' αυτήν, για να είναι διακοσμητική, υπάκουη, όμορφη. Κατευθύνεται συνειδητά απ' όλους στην παθητικότητα. Γι' αυτό και η ανατροφή των κοριτσιών είναι πολύ πιο επίπονο έργο για τους γονείς, παρά των αγοριών. Γιατί είναι πιο απλό και εύκολο ν' αφήσεις το ποτάμι να τρέξει ελεύθερο παρά να προσπαθήσεις να σταματήσεις τη ροή για ν' αλλάξεις την κοίτη.

Το αγόρι, βλέποντας πόσο διαφορετικά αναπτύσσεται το κορίτσι, μαθαίνει να το υποτιμά γιατί δεν είναι φορέας των ιδίων αξιών με αυτό. Έτσι, ήδη ανάμεσα στα μικρά παιδιά υπάρχει ο πόλεμος των δύο φύλων με άνισο συσχετισμό δυνάμεων σε βάρος των κοριτσιών. Ένας πόλεμος κι ένας συσχετισμός που δεν χάνονται αργότερα, όταν γίνεται συνειδητή η ερωτική έλξη, ούτε μέσα από τις ετερόφυλες σχέσεις και την οικογένεια.

Γιατί οι άντρες πάντα θεωρούν πως οι γυναίκες μειονεκτούν. Γιατί υπάρχουν ουσιαστικές διαφορές αξιών ανάμεσά τους (και οι ελάχιστες εξαιρέσεις απλώς επιβεβαιώνουν τον κανόνα). Μόνο που ο «πολιτισμός» είναι αντρικός και στηρίζεται στη δύναμη και στη βία, αξίες που λίγη πέραση έχουν σαν τέτοιες στον κόσμο των γυναικών.

Ένας κόσμος στηριγμένος στη βία, που εκδηλώνεται ενάντια στους πιο αδύναμους (ο νόμος του ισχυρού είναι βασικός νόμος αυτής της τάξης πραγμάτων που στηρίζεται στην απόλυτη εκμετάλλευση του απ' όλες τις πλευρές πλέον αδύναμου) που είναι τα παιδιά, οι γέροι κι οι γυναίκες. Όμως απέναντι στις γυναίκες, η βία έχει και τα χαρακτηριστικά του φόβου μπρος στη γυναικεία φύση που έμεινε τόσο άγνωστη στους άντρες. Έχει τα χαρακτηριστικά του απωθημένου εξ' αιτίας μιας έν-

τονης σεξουαλικής καταπίεσης που δέχονται και τα δυο φύλα βέβαια από τα πρώτα τους χρόνια. Μόνο που η γυναίκα μαθαίνει να στρέφει προς τα μέσα της την οργή εξ' αιτίας μιας τέτοιας καταπίεσης και γίνεται νευρική, παθητική και αυτοκαταστροφική. Ενώ ο άντρας που τον έχουν ήδη ωθήσει στην εύκολη χρήση της βίας, άλλοτε για αυτοσυντήρηση κι άλλοτε για λόγους απλώς θεαματικούς, συνηθίζεται να μεταφέρει το μίσος και την οργή για την καταπίεση στο ίδιο το πλάσμα που του στερούν. Αντικειμενοποιεί έτσι τη γυναίκα, τη βλέπει ως ένα τυχαίο, σχεδόν απρόσωπο όργανο ηθονής, κι όποτε του δίνεται η ευκαιρία, το παίρνει με τη βία που για πολλούς άντρες ισοδυναμεί με την ηδονή. Οι ίδιες οι ερωτικές σχέσεις άντρα και γυναίκας, είναι ουσιαστικά -και ανεξάρτητα από τη θέληση του κάθε ατόμου χωριστά- ένα μέσο λειτουργίας των σχέσεων εξουσίας που χαρακτηρίζουν αυτή την κοινωνία, με τις γυναίκες κατώτερα όντα και τους άντρες ανώτερα. Τα κυρίαρχα σεξουαλικά πρότυπα κι επομένως και η ίδια η σεξουαλικότητα αποτε-

λούν το όργανο για την εδραίωση αυτών των εξουσιαστικών σχέσεων. Η πορνιογραφία και πολύ συχνά η αντρική λογοτεχνία είναι ενδεικτικές της άποψης που έχει ένα κοινωνικό σύστημα απέναντι στη σεξουαλικότητα και τους ρόλους του άντρα και της γυναίκας: η γυναίκα είναι το αντικείμενο του πόθου (και σαν αντικείμενο δεν μπορεί παρά να είναι παθητικό) ενώ ο άντρας το υποκείμενο της θύτης κατοχής και διέδουσης.

Πόσο πολύ είναι συνυφασμένος με τη βία αυτός ο καθ' όλα εξουσιαστικός και αντροκρατικός «πολιτισμός», φαίνεται κι απ' την αντιμετώπιση του θέματος «θιασμός». Οι γυναίκες που αποφασίζουν να καταγγείλουν τον θιαστή εξευτελιζονται πολλές φορές ακόμα στην αστυνομία, στον ιατροδικαστή, στο δικαστήριο, χρειάζεται ν' αναφέρουν σ' ολόκληρο το διογραφικό τους σημείωμα για ν' αποδείξουν πως πραγματικά δεν «τα 'θελαν», ακόμη κι αν είναι εμφανώς κακοποιημένες. Τιμωρείται υποτιτωδώς ο θιαστής και όχι σαν εγκληματία ενάντια στη γυναικεία ύπαρξη, μόνο στην περίπτωση που φανεί πως η γυναίκα ανήκει σε μια οικογένεια (οπότε με το θιασμό της, θίγεται η ιδιοκτησία του πατέρα ή συζύγου), ενώ αν ζει μόνη της ή δεν είναι «αποδεδειγμένα υπερβολικά σεμνή» (με την κρατούσα έννοια του όρου), ο θιασμός φαίνεται λογικός κι απόλυτα φυσιολογικός. Κι επιμένει η στρουθοκαμηλική ηθική τους να τον θεωρεί ένδειξη αχαλίνωτης επιθυμίας, παρά τέτοιο που είναι: Βία που αφορά όλες τις γυναίκες, άσχημες ή ωραίες, νέες είτε γριές χωρίς όριο ηλικίας βία που μπορεί να έχει πολλές μορφές, η ουσία της όμως είναι πάντα η ίδια υποθάμηση της γυναικείας οντότητας, φόβος απέναντί της και εν συνεχεία μίσος που φτάνει συχνά να 'ναι θανάσιμο.

Κι έτσι φτάνουμε στα εκατομμύρια των θυμάτων που θρηνούν οι γυναίκες, αυτά τα εγκλήματα όμως ποτέ δεν χαρακτηρίζονται πολιτικά. Λες και λ.χ. δεν είναι η ίδια αστυνομία που δολοφονήεν εν ψυχρώ τον Μιχ. Καλτεζά και τον Αντρέα Σινιόρο αυτή που αποπειράθηκε να θιάσει την Ιωάννα-Παμφίλη Πετρούνη το πρωί της 18 Νοέμβρη, μέσα σε περιπολικό, αυτή που καθημερινά χρησιμοποιεί τα πιστόλια

της για να «καθαρίσει» σε θέματα τιμής» με τις γυναίκες τους ή για ν' απαντήσει σ' ένα απλό οικογενειακό καυγά. Ή λες και οι εκάστοτε εμφανιζόμενοι ως «δράκοι» δεν είναι άνθρωποι καθημερινοί που η όποια αντίληψή τους για τα πράγματα καλύπτει όλο το πολιτικό φάσμα και που η ζωή τους είναι αυτή η συνηθισμένη του πολύ κόσμου. Αν αυτοί φτάνουν περισσότερο από άλλους στη χρήση καθαρής βίας, αυτό είναι ενδεικτικό όχι κάποιας «τρέλλας» ή «σχιζοφρένειας» αλλά απλώς του μέχρι που μπορεί να φτάσει η βία αυτού του κοινωνικού συστήματος απέναντι στις γυναίκες.

Αυτό όμως είναι κάτι που το σύστημα προσπαθεί να αποκρύψει. Γιατί δεν πρέπει να γίνει γνωστό πως ο καθένας συσσωρεύοντας την καταπίεση που δέχεται, κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες μπορεί να φτάσει να γίνει θιαστής και δολοφόνος. Έτσι δημιουργεί «αποδιοπομπαίους τράγους», τους ξεχωρίζει απ' το κοπάδι και τους δίνει την ταμπέλα του «σχιζοφρένου». Γι αυτή τη δουλειά, κάθε κράτος έχει ένα ολόκληρο επιτελείο από «ειδικευμένους επιστήμονες» που θα φροντίσουν να παρουσιάσουν την εικόνα που αυτό θέλει. Πέρα από μια ανάλυση της «σχιζοφρένειας» και του τι σ' αλήθεια θα μπορούσε να σημαίνει αυτή η ετικέτα, η αλήθεια είναι πως όλος σχεδόν ο κόσμος δέχεται τον ορισμό, ενοποιείται απέναντι στο διαφορετικό, κι έτσι η οργή του, όταν υπάρχει, στρέφεται απέναντι στο συγκεκριμένο θιαστή ή δολοφόνο, δίνοντας άφεση αρματιών στον εαυτό του και είναι η ίδια η εκτρομαστική μορφή της κοινωνίας και το Κράτος.

Το ίδιο γίνεται και με τις εφημερίδες. Στολίζουν τα σχετικά άρθρα τους με γαργαλιστικές λεπτομέρειες και υπονοούμενα και πετυχαίνουν έτσι την καθημερινή απογείωση της φαντασίας των ανά τον κόσμο αναγνωστών τους. Και ανάλογα με την ηθική διάσταση που μπορούν να δώσουν το γεγονός είναι και η θέση που παίρνουν. Έτυχε η Ελένη Βασιλειάδου να 'ναι παντρεμένη και να 'ναι φανερό πως δεν «τα 'θελε». Έτσι από τη μια αποκαλούν «τέρας» το δολοφόνο κι από την άλλη αφιερώνουν σελίδες ολόκληρες στις αναφορές τους για το «πως» έκανε το αποτρόπαιο έγκλημα ο «τρέλλος». Κι ως ισχυρίζονται οι συγγενείς και οι γνωστοί του πως ήταν ένας «καρνικός» άνθρωπος, στο σπίτι, στο καφενείο, στη δουλειά του. Αν όμως επρόκειτο για μια γυναίκα με «αμφισβητούμενη ηθική υπόσταση», που είχε διαφορετική ζωή, λιγότερο ασφυκτικά κλεισμένη στα σχήματα του γάμου και της οικογένειας, τότε η στάση αλλάζει, γίνεται αυτή που «ίσως» και να τα 'θελε» ή που έπρεπε να το περιμένει, φυσικό είναι. Έτσι ο τύπος (βλ. οργανωμένο φέμα) διακινείται από τη μια αυτή τη στάση του κόσμου απέναντι στο θιασμό και στο θιαστή, μια και είναι από τους βασικούς παράγοντες επηρεασμού της κοινής γνώμης, κι από την άλλη τον εξοικειώνει με τη βία και τον αποπροσανατολίζει παίζοντας το παιχνίδι της εξουσίας, καλύπτοντας την, διαστρεβλώνοντας τα γεγονότα και δημιουργώντας τους συσχετισμούς που θέλει υπέρ ή κατά του θύματος.

Είναι φανερό πως η συγκεκριμένη βία απέναντι στις γυναίκες να πάψει να ισχύει εφ' όσον αποτελεί συστατικό στοιχείο του σημερινού συστήματος, παρά μόνο με την ανατροπή του. Μέχρι τότε όμως, ευχής έργον θα ήταν να οργανώνονται οι γυναίκες ενάντια σ' αυτή τη διπλή και πλέον παράλογη βία που δέχονται κρατική και αντρική, να πάντουν, στο βαθμό των δυνατοτήτων τους, να είναι θύματα να την κα-

συν. δελ. 18

«ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ ΤΟ ΠΟΥΛΙ ΣΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΝΣΕΡΒΑ»

Στις 14 του Γενάρη, ομάδα γυναικών εισβάλλει στο σπίτι του βιαστή Γ. Βαρδαβά, χρησιμοποιώντας βία θα τον εξουδετερώσει και θα τον δέσει χειροπόδα στο κρεβάτι του. Η ενέργεια αυτή -πρωτόγνωρη για τα εδώ δεδομένα- δεν ήταν μια κίνηση προσωπικής εκδίκησης, όσο κι αν το προσωπικό ενυπάρχει σε κάθε μας κίνηση, ήταν κυρίως, μια προσπάθεια εξευτελισμού, διαπόμψης και κοινωνικού διασυρμού ενός βιαστή: και σίγουρα αυτή η δυναμική ενέργεια έθεσε κοινωνικό ζήτημα, μια και έφερε μια νέα πρακτική -αυτήν την βία- ως τρόπο αντιμετώπισης του βιασμού, ενώ παράλληλα «κέρδιζε» την κοινωνική συναίνεση.

...ως δείγματα γραφής: ευαισθησία και χιούμορ...

Η ομάδα αυτών των γυναικών έδειξε μια ιδιαίτερη ευαισθησία τόσο στον τρόπο δράσης όσο και στην καταγραφή-αιτιολόγηση αυτής στις προκήρυξεις. «Επισκέφθηκαν» τον βιαστή Γ. Βαρδαβά με λουλούδια, του έβαλαν μια άσπρη κουκούλα στο κεφάλι και τον έδεσαν χειροπόδα στο κρεβάτι του: εδώ έχουμε μια σπάνια συμβολικότητα στη χρησιμοποίηση βίας: η αντιστροφή των ρόλων είναι γεγονός, τα λουλούδια υποδηλώνουν την «ιερότητα» της στιγμής και συνάμα το χιούμορ, η άσπρη κουκούλα -σύμβολο του απρόσωπου- στο «σάπιο» κεφάλι του, γενικεύει και αποπροσωποποιεί, δεν είναι ο Γ. Βαρδαβάς μόνο που «ξεφυλίζεται» είναι ο ίδιος ο βιασμός, και τέλος, στον τόπο έκφρασης της χυδαιότητας του βιαστή θα βρεθεί ο ίδιος ο θύτης στη θέση του θύματος: μόνος, φοβισμένος, περικυκλωμένος, «βιασμένος»...

Απ' το προσωπικό στην θεωρία της πράξης

Η α' προκήρυξη, έχει αναμφισβήτητα ένα προσωπικό στυλ: εδώ αφού θα αναφερθεί το ποιος είναι ο Γ. Βαρδαβάς, η ομάδα γυναικών θα δώσει το στίγμα της πράξης της: ο Γ. Βαρδαβάς, ούτε με λόγια, ούτε με ξύλο «καταλαβαίνει» -πολλές οι καταγγελίες και πολύ το ξύλο που έφαγε στο παρελθόν- έτσι αποφασίζουν να τον ξεφυλίσουν, να τον διασύρουν, να τον διαπομψούν για να «ανακόψουν τη δράση του» και για να γίνει γνωστό «το ποιόν και οι μέθοδες ενός ακόμα βιαστή σε όλες τις γυναίκες». Αρνούνται να ακολουθήσουν τις διαδικασίες της «δικαιοσύνης», αρνούμενες σε τελευταία ανάλυση αυτήν την ίδια την δικαιοσύνη, χρησιμοποιήσαν τη βία για να αντιμετωπίσουν ένα βιαστή.

Σίγουρα δεν τα είπε όλα η α' προκήρυξη και το κενό θα 'ρθει να καλύψει η β' προκήρυξη- θεωρία της πράξης μ' ένα άλλο ύφος απ' αυτό της α'. Ξεκινώντας από μια ουσιαστική-θεωρητική αντιμετώπιση του βιασμού, θα μιλήσουν για το ποσό κοινωνικός είναι ο βιασμός, απ' τη στιγμή που μια ολόκληρη κοινωνία «τον γεννά, τον τρέφει τον συντηρεί στους κόλπους της», δείχνοντας πως ο βιασμός -ως πράξη βίας- δεν είναι περιθωριοποιημένος, θα καταγράφουν την λειτουργία του βιασμού -ψυχολογικού και σεξουαλικού- σαν μηχανισμού καταστολής και παθητικοποίησης της γυναίκας, «που έχει σαν βάση την εικόνα που προβάλλει η κοινωνία για τη γυναίκα, παρουσιάζοντας την σαν αντικείμενο ηδονής, χωρίς δυνατότητα και

δικαίωμα αντίστασης». Στη συνέχεια θα μιλήσουν για τον βιαστή Βαρδαβά για την απόφασή τους να δράσουν δυναμικά, διαπομψώντας και δημοσιοποιώντας παράλληλα την πλούσια δράση του σε βάρος των γυναικών.

Σ' αυτήν την προκήρυξη η ομάδα γυναικών ξεκαθαρίζει: «η ενέργειά μας είχε χαρακτήρα συμβολικό, κύριος στόχος ήταν ο εξευτελισμός και η διαπόμψη του βιαστή και όχι η προσωπική εκδίκηση».

Πράγμα που σίγουρα «δείχνει» τον παραδειγματικό-συμβολικό χαρακτήρα της πράξης αυτής είναι σίγουρα το κάλεσμα με το οποίο καλούνται «όλες οι γυναίκες να ξεγεληθούν ενάντια στην επιβεβλημένη υποταγή τους, καταγγέλλοντας και αντιδρώντας δυναμικά απέναντι σε κάθε είδους βιασμό».

Με την προκήρυξη αυτή θα απαντήσουν επίσης και στα περί «φαντασίωσης» και «μυστικής οργάνωσης» τα οποία χαρακτηρίζουν γελοιούς χαρακτηρισμούς του Τύπου.

Συμπεράσματα

Τρία πράγματα σίγουρα έχει να μας δώσει η προκήρυξη αυτή:

1) για πρώτη φορά στην ιστορία του εδώ φεμινιστικού κινήματος δηλώνεται με πλήρη διαύγεια ότι μια πρακτική -και μάλιστα βία- δεν ήρθε σαν συνέπεια των χαλαρών νόμων, της αδιαφορίας της Πολιτείας -όπως εξ άλλου δηλώσαν τα «ιεράτεια» των γυναικών «οργανώσεων» για την κίνηση αυτή- κι ούτε επιλέχθηκε σαν μοχλός πίεσης για να επιτευχθούν μικροαστικοί πόθοι εκδίκησης μέσα απ' το δικαστήριο. Και αυτό έγινε γιατί πίστευαν πως «ούτε η πολιτεία, ούτε οι νόμοι μπορούν να εξαλείψουν το πρόβλημα, αντικαθιστώντας εμάς τις ίδιες», γιατί πίστευαν πως «τι είδους δικαιοσύνη μπορεί να υπάρξει για μας τις γυναίκες σε μια κοινωνία, που ένας απ' τους θεμελιώδεις λίθους της είναι ο εξευτελισμός και ο βιασμός των γυναικών».

2) Η ανυπαρξία των τόσο οικείων για τις φεμινίστριες δεδομένων του τύπου «ο κάθε άνδρας είναι ένας εν δυνάμει βιαστής». Η ομάδα γυναικών ξεπέρασε και αυτή την πολιτική παγίδα αρνούμενη να σταθεί σε «φεμινιστικές» κοράνες. Ο καθένας είναι «εν δυνάμει» τα πάντα, ποσώς δεν μας αφορά το ζήτημα αυτό, εκείνο που πρέπει να μας απασχολεί είναι το τι είναι και το τι κάνει ο καθένας και όχι το τι είναι δυνατόν ή πιθανόν να κάνει, καθώς επίσης το ζητούμενο πρέπει να είναι οι κοινωνικές συνθήκες που γεννούν εξουσιαστές και ποιοί οι τρόποι αντιμετώπισής του και όχι οι «εν δυνάμει» προβλέψεις που θυμίζουν medium και καφετζούδες.

3) Η νέα αντίληψη που έφερε η ομάδα γυναικών πάνω στην αντιμετώπιση του βιασμού. Η δυναμική τους δράση τις κατέγραψε στη συνείδησή μας σαν μια ομάδα που με την πρακτική της ξεπέρασε τα όρια που έθετε η εξουσία στο «φεμινιστικό κίνημα» ως όρους ύπαρξής του, τα στενά δηλ. αιτηματικά και συνδικαλιστικά αιτήματα, την μικροκομματική και τον πολιτικαντισμό, την ψηφοθηρία και τις συμβιβαστικές «λύσεις» των γυναικών «οργανώσεων» που δεν παίζουν κανένα άλλο ρόλο πέρα από το να ποδηγετούν και να χειραγωγούν τις γυναίκες.

«Μια κομπρέσσα για κάθε βιασμένη» Λιλή Ζωγράφου

Ας δούμε λοιπόν τις θέσεις των γυναικών «οργανώσεων» αυτών για να κατανοήσουμε την σημασία της βίαιης ενέργειας της ομάδας γυναικών: η Ο.Γ.Ε. του Κ.Κ.Ε., με την παγιωμένη κουκουδική φρασολογία δήλωσε την αντίθεσή της στη βία σαν μέσο πάλης και χαρακτήρισε την κίνηση της «μυστικής οργάνωσης γυναικών», ανάξια της «ωριμότητας του γυναικείου κινήματος», «αναποτελεσματική και αποσπασμένη απ' τα γενικότερα γυναικεία προβλήματα» θεώρησε επίσης ότι η συγκεκριμένη πράξη έρχεται σαν συνέπεια των χαλαρών νόμων. Ο Σύνδεσμος για τα δικαιώματα της γυναίκας: δήλωσε ότι «οι βίαιες ενέργειες θλάτουν τον φεμινισμό» και πρότεινε την δημιουργία «καταφυγίων για τα θύματα βιασμού» (κατά το «μια κομπρέσσα για κάθε βιασμένη» όπως εύστοχα ειρωνεύτηκε η Λιλή Ζωγράφου την φράση αυτή). Αρκεί για τον σύνδεσμο αυτό να πούμε ότι στο συνέδριο που έγινε στο Ζάππειο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, πρότεινε το σήριαλ «Μαλού» -προϊόν της βραζιλιανικής χούντας- σαν πρότυπο μίμησης για την καταγραφή των γυναικών προβλημάτων και προέτρεψε τις «φεμινίστριες» να είναι πιο «εγκυστικές» και «όχι τόσο εξαλλες».

Ο Σύνδεσμος Ελληνίδων Νουκοκωρών: έχοντας «μπουχτίσει» με την ιδιότητα που έχει «κατακλύσει» την κοινωνία μας βροντοφώναξε: «ε, όχι ίσες και στη βία», φράση που έγινε και τίτλος άρθρου της «βραδυφλεγούς» Χρ. Κοραή στις 16/1 στην Ελευθεροτυπία.

Ο Σύνδεσμος Ελληνίδων Επιστημόνων: έβγαλε το πόρισμα πως ήταν προβοκάτσια για το γυναικείο κίνημα και ότι το πρόβλημα του βιασμού θα λυθεί με την άνοδο του πνευματικού επιπέδου. Η Ε.Γ.Ε. των πασοκιστριών, θα μπει στο προσκήνιο με ένα ύπουλο τρόπο, βλέποντας την απήχηση που είχε στις γυναίκες η πράξη, θα μας δηλώσει ότι «χάρηκε κάθε γυναίκα» αλλά και ότι «ο φεμινισμός είναι φιλοσοφία κατά της κοινωνικής αδικίας και δεν χρησιμοποιεί βία» -μια στο καρφί, μια στο πέταλο, ανέξοδες ανακοινώσεις...

Η Κίνηση Δημοκρατικών Γυναικών του Κ.Κ.Ε. Εσωτ. δεν ελάλησε, φαίνεται βρήκε παρακινδυνευμένη κάποια τοποθέτηση μπροστά στην προσπάθειά της να «κατακλύσει» το «μαζικό γυναικείο κίνημα».

Και απέναντι σ' όλα αυτά τα ρυπαρογραφήματα της μικροπολιτικής η απάντηση της ομάδας γυναικών διάφανη, διαυγής, εύγλωττη: «επιδώσαμε να δείξουμε με αυτό τον τρόπο απάντηση, ότι εμείς οι γυναίκες πρέπει κάποτε να πάψουμε να αποδεχόμαστε τη μοίρα των αιώνιων θύματος και να αρχίσουμε να αντιδράμε ενεργά στον κάθε είδους βιασμό. Με αυτή την έννοια, η ενέργειά μας δεν ήταν ατομική και μεμονωμένη, αλλά εντάσσεται στη λογική και τις μεθόδους πάλης του γυναικείου κινήματος, τόσο στην Ελλάδα (Βραχάτι) όσο και στο εξωτερικό, όπου η αυτοδικία ενάντια στους βιαστές πήρε εκτεταμένο και μαζικό χαρακτήρα. Τα όσα διάστηκαν να δηλώσουν ορισμένες γυναίκες οργανώσεις περι μεμονωμένης αποσπασματικής ενέργειας, δεν δείχνουν παρά το φόβο τους μπροστά στις δυνατότητες αυτόνομης

συν. σελ. 11

Από την ταινία
η «Επιστροφή των ζωντανών-νεκρών»

Σεξ, βία, τρόμος και καλές εισπράξεις

Ο συνδυασμός σεξ και βία σε κινηματογραφικές ταινίες, video clips, διαφημίσεις προϊόντων, είναι το δίπτυχο της επιτυχίας, όπως πολύ καλά γνωρίζουν όσοι ασχολούνται με το θέαμα και τη διαφήμιση. Η σκηνή, που παρακολουθούμε στη φωτογραφία, είναι εύγλωττη: η γυναίκα, «γυμνή και ανυπεράσπιστη», δείχνει να θαυμάζει απεριόριστα τον άντρα-προσωποποίηση της βίας. Τρία είναι τα ενδεχόμενα: ή θα βγάλει την αλυσίδα και θα την πλακώσει, ή θα βγάλει το θρακί του και ξέρουμε τι θα της κάνει, ή ακόμα καλύτερα και τα δυο. Και, φυσικά, η γυναίκα φαίνεται ανυπόμονη στην προοπτική να την με-

ταχειριστεί βία, η γυναίκα αρέσκειται στην επιβολή της σεξουαλικής πράξης, επιζητά την αντρική «ερωτική» βία.

Η σκηνή αυτή, κι όλες οι παρόμοιες, που αντικρύζουμε στον ημερήσιο και περιοδικό τύπο, στην τηλεόραση, στις κινηματογραφικές αίθουσες, λειτουργεί αμφίδρομα: απ' τη μια παίρνει την κυρίαρχη άποψη του «κοινού», και την μετουσιώνει σε εικόνα, κι απ' την άλλη μέσω της εικόνας υποδεικνύει στο «κοινό» την άποψη που αυτό θα πρέπει να έχει. Έτσι, η άποψη περνάει απ' τη «συλλογική» συνείδηση στην εικόνα, κι απ' την εικόνα περνάει ισχυροποιημένη στην ατομική συνείδηση.

Ένας παραλίγο Πρόεδρος της Δημοκρατίας και η «Ιδιαιτερότητα» του Βιαστή

Μιλάει στο Playboy, του Γενάρη '86, σε άρθρο για τους βιασμούς, ο Γιάννης Ντεγιάννης, αρεοπαγίτης, «εθνικός δικαστής» και σήμερα βουλευτής ΠΑΣΟΚ, παρασκηνιακά προταθείς για Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Και τα λόγια του είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικά.

«Στις ανθρωποκτονίες, στις ληστείες, στους επικίνδυνους τραυματισμούς, δεν σηκώνει αστεία. Δεν μπορείς να έχεις πλαστή ανθρωποκτονία, λόγου χάρη. Ενώ μπορεί μια γυναίκα να πει ότι την βίασαν, χωρίς να την έχουν βιάσει. Ή μπορεί να βιάστηκε η Μαρία από τον Κώστα και να έχει όλα τα σημεία του βιασμού, και να μνησεί το Νίκο, γιατί αυτόν έχει άχτι να εκδικηθεί».

Με το στόμα του Ντεγιάννη, μας μιλάνε όλοι μαζί οι αστυνόμοι, οι ανακριτές, οι δικαστές και συνάμα ολόκληρη η «κοινή γνώμη». Η «κοινή γνώμη», που

άκριτα αποδέχτηκε την καταγγελία ταξιδιτζή ότι ληστεύθηκε από «4 πανκ των εξαρχειών» 25.11.86, εκ των υστέρων αποδεδειγμένα ψεύτικη, και δεν αναρωτήθηκε «άραγε, τον λήστεψαν ή όχι;» Η «κοινή γνώμη» που δεν δέχεται το ίδιο εύκολα την καταγγελία μιας γυναίκας ότι βιάστηκε και αναρωτιέται «άραγε, την βίασαν ή όχι;» Η ίδια «κοινή γνώμη» που ηδονίζεται με τις «γαργαλιστικές» λεπτομέρειες ενός βιασμού και το θέαμα του εξευτελισμού της βιασμένης γυναίκας στην ανάκριση και το δικαστήριο. Και απολογείται ο Ντεγιάννης:

«Όλα τα εγκλήματα δεν γίνονται μπροστά στον κόσμο. Και πολλές φορές είναι δύσκολο ν' αποκαλύψουμε ποιος είναι ο δράστης. Και ο βιασμός είναι ένα βαρύ αδίκημα. Προβλέπεται προφυλάκιση και καταδίκη σε

συν. σελ. 11

από σελ. 10

κάθειρξη μέχρι 20 χρόνια. Όχι λιγότερα από 10, στην περίπτωση του ομαδικού. Η ποινική μεταχείριση του ενόχου ποικίλλει από τη μια περίπτωση στην άλλη. Επομένως, είναι αναγκαίες όλες αυτές οι ανακριτικές λεπτομέρειες. Γιατί, εξίσου ουσιαστική είναι και η προσωπική ελευθερία του άντρα».

Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον φαινόμενο: ο ίδιος Ντεγιάννης και η ίδια «κοινή γνώμη» που δηλώνουν ότι «το κράτος σήμερα είναι οργανωμένο και μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να αντιδράσει και με όλα τα μέσα να πατάει χωρίς οίκτο το άτομο εκείνο που παραβιάζει τις εντολές του», υπεραμύνονται των ελευθεριών ενός κατηγορούμενου-διαστή. Ελευθερίες, που πολύ εύκολα γράφουν στα παλαιά τους υποδήματα σε περιπτώσεις κατηγορουμένων για άλλες πράξεις, και θέλουν

να τους «πατάσουν χωρίς οίκτο». Δεν πρόκειται λοιπόν, για την προστασία οποιονδήποτε ατομικών ελευθεριών, πρόκειται απλούστατα για την αποδοχή της ειδοποιού διαφοράς ενός διαστή από κάθε άλλο «εγκληματία».

Ο διαστή δεν είναι «εχθρός του κοινωνικού συνόλου», μια που η πράξη του βιασμού, δεν είναι παρά η πιο ακραία εκδήλωση της καθημερινής αντιμετώπισης της γυναίκας από όλη την κοινωνία. Στην περίπτωση, βέβαια, που ο βιαστής διαλέξει για θύμα μια «γυναίκα-κτήμα» ενός πατέρα ή ενός συζύγου, το αδίκημά του γίνεται απειρώς σοβαρότερο, γιατί κατά κάποιο τρόπο άπτεται της ιερής και απαραβίαστης ιδιοκτησίας. Κι εδώ που τα λέμε, σ' αυτή την κοινωνία, είναι η ιδιοκτησία που πρέπει να προστατεύεται, όπως τόσο συχνά μας τονίζουν οι νομοθέτες, οι πολιτικοί, οι δημοσιογράφοι, κι όχι η ανθρώπινη ελευθερία.

από σελ. 10

«την άλλη φορά το πουλί σου στην κονσόρβα»

σης και αυτενέργειας των ιδίων των γυναικών. Είναι το λιγότερο υποκριτικό να μιλάς για αδικαιολόγητη βία γυναικών σε μια κοινωνία που με κάθε τρόπο (διαπαιδαγώγηση, ποινογραφία) υποθάλλει την αντρική βία σε βάρος μας.

Αλλά έχουμε ακόμη δυο κινήσεις που κινούνται έξω από τα κόμματα: η «Αυτόνομη Κίνηση Γυναικών» δια στόματος Μαρίας Βαϊράκη ούτε λίγο, ούτε πολύ φέρεται πολύ πιο χυδαία απ' τις «οργανώσεις» των κομματικών δηλώνοντας «ότι η πράξη αυτή αποτελεί μεμονωμένη αντίδραση ομάδας γυναικών προς τον συγκεκριμένο άντρα και δεν εγκαινιάζει μια τακτική τιμωρίας των βιαστών» και συνέστησε στον τύπο «να προσέξει το πως θα παρουσιάσει το θέμα». Το λιγότερο σαν προβοκάτσια μπορεί να χαρακτηριστεί η δήλωση αυτή. Η «Α.Κ.Γ.» φέρεται μέσα από αυτές τις δηλώσεις να γνωρίζει την ομάδα που έδρασε και διευκρινίζει «καθυσυχάζοντας τους απανταχού βιαστές» παιδιά μην ανησυχείτε, έτυχε... ήταν ο συγκεκριμένος... η πολιτεία δεν πρέπει να ανησυχεί... Απορούμε για τον τίτλο της αυτονομίας, ποιο ετερόνομος λόγος δεν μπορούσε να «αρθρωθεί».

«Το Σπίτι των Γυναικών» ναι μεν τάχθηκε αλληλέγγυο και σύμφωνα με την πράξη αυτή αλλά στα 2 παρακάτω σημεία πορρω απέχει απ' τις αντιλήψεις της ομάδας γυναικών:

1) Θεωρεί ότι «η αυτοδικία αποτελεί πολιτική πρακτική, η οποία είναι ο μόνος τρόπος αντίδρασης που μας μένει, όσο δεν αλλάζει ριζικά ούτε το νομικό πλαίσιο του αδικήματος του βιασμού, ούτε η αντιμετώπιση του απ' τις αρχές και την κοινωνία».

2) Πιστεύει ότι «ο βιασμός είναι η συνειδητή μέθοδος με την οποία όλοι οι άντρες κρατούν όλες τις γυναίκες σε κατάσταση φόβου, και σαν τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί».

Όσον αφορά το πρώτο, η ομάδα γυναικών ξεπέρασε και τις φερόμενες ως πιο ριζοपाστικές τάσεις του φεμινιστικού κινήματος. Το «Σπίτι των Γυναικών» θεωρεί την βίαιη αυτή απάντηση σαν πολιτική πρακτική, η ομάδα όμως γυναικών στη β' προκήρυξη είχε δηλώσει: «ούτε η πολιτεία, ούτε οι νόμοι μπορούν να εξαλείψουν το πρόβλημα αντικαθιστώντας εμάς τις ίδιες» στόχος ενός απελευθερωτικού κοινωνικού κινήματος δεν μπορεί να είναι ούτε η αλλαγή των νομικών πλαισίων, ούτε

η αλλαγή της στάσης της εξουσίας. Η χρήση βίας ως έκφραση πολιτικής πρακτικής δεν έχει μέλλον, μα ούτε βέβαια και παρόν. Όσον αφορά το δεύτερο, αποτελεί αφορισμό και χωριστική σύλληψη της πραγματικότητας. Ξεπερνά και τους φαναρισμούς περί των «εν δυνάμει βιαστών», η εξουσία είναι αυτή που δημιουργεί το φόβο και τις εννοχές στον άνθρωπο, γιατί ένας άνθρωπος φοβισμένος και ένοχος δεν αντιστέκεται, δεν αντιδρά, είναι ένας υπήκοος. Έτσι οι θεωρίες περί «αντροκρατούμενης κοινωνίας» μόνο την απομόνωση και περιθωριοποίηση των γυναικών μπορούν να φέρουν απ' τη στιγμή που ορίζουν την καταπίεση φυλετικά: παρωχημένος φεμινισμός, σήμερα το καπιταλιστικό σύστημα σ' Ανατολή και Δύση εκσυγχρονίζεται, την εξουσία ασκούν και άντρες και γυναίκες. Η ενότητα και η κοινή δράση απέναντι στην καταπίεση της εξουσίας είναι η μόνη αντιμετώπιση που μπορεί να υπάρξει απέναντι στον κοινωνικό εκφασισμό, μορφή του οποίου είναι ο βιασμός ως νομοποιημένη «σεξουαλική» πράξη.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟ!!

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΔΕΞΑΝ ΤΟΝ «ΒΙΑΣΤΗ» ΜΙΛΟΥΝ ΣΤΟ «ΠΑΝΘΕΟΝ»

Συνέντευξη λοιπόν των 3 απ' τις 10 της ομάδας γυναικών στην Αίμη Μπάκουρου, η οποία όχι μόνο τα «πιασε», αλλά προφανώς έγινε και φίρμα στη φυλλάδα που δουλεύει ως πρόσωπο και παράγων, που γνωρίζει πράγματα και καταστάσεις. Η θετική στάση της Α.Μ. απέναντι στην πράξη, δίπλα στις διαφημίσεις των «κέντρων αδυνατισματος» CHIC («το ωραίο είναι Σικ») με την «παθιασμένη» ντίδα με το ψηλό τακουνάκι και την Κ. Γιουλάκη που έχασε 41 κιλά, δίπλα στο Marlboro με το «σκληρό» άντρα του West, δίπλα στις εκπώσεις «ας επωφεληθούμε να αγοράσουμε σε συμφέρουσα τιμή, μοντέρνα ρούχα, παπούτσια, κοσμήματα αλλά και είδη σπιτιού», δίπλα απ' τα sex form «τα αγνά θηλυκά, θηλυκά, απαλά, τρυφερά, ρομαντικά, δυναμικά εσώρουχα, που εφαρμόζουν τέλει», δίπλα στο «μαγειρέψτε το κρέας διαφορετικά», το «μην έχετε κόμπλεξ...» δίπλα στο «η ακμή δεν είναι μια πρόβλημα» — η θέση της συνέντευξης φαντάζει το λιγότερο γελοία, ένα... folkλόρ, οι «άγριες επαναστάτριες» θέαμα στις μικροαστές, και πάνω από όλα την αποκλειστικότητα έχει το «Πάνθεον», το περιοδικό του «φεμινισμού», το όργανο «πάλης» των γυναικών.

Απορία αλλά και απογοήτευση μας προξένησε το γεγονός πως οι 3 απ' τις 10 γυναίκες έδωσαν συνέντευξη σ' ένα απ' τα πιο χυδαία περιοδικά, που προωθεί και αναπαρά-

Η σημερινή κοινωνία υποθάλλει το βιασμό;

Ελάχιστες γυναίκες καταγγέλλουν το βιασμό τους και ακόμη λιγότερες φτάνουν στα δικαστήρια για τον ίδιο λόγο. Παρ' όλο που για την Ελλάδα δεν υπάρχουν στοιχεία για το θέμα, έχουμε ενδείξεις από μια έρευνα που έγινε στη Ν. Υόρκη το 1971. Σύμφωνα με την έρευνα 2.415 καταγγελίες βιασμών θεωρήθηκαν βάσιμες και 1085 βιαστές συνελήφθησαν, ενώ μόνο 100 υποθέσεις έφθασαν στα δικαστήρια. Τελικά καταδικάστηκαν 18 βιαστές. Υπολογίζοντας ότι οι βιασμοί που φτάνουν στην αστυνομία είναι περίπου το 1/4 αυτών που πράγματι γίνονται, φτάνουμε στο συμπέρασμα ότι στους 10.000 βιαστές καταδικάζονται οι 18!!! (ΠΑΝΘΕΟΝ Νο 844)

Το πρόβλημα έχει τριπλή διάσταση

A. Γιατί οι γυναίκες καταγγέλλουν τόσο σπάνια τους βιαστές τους;

B. Αν και όταν ο βιαστής φτάνει στο δικαστήριο, πως αντιμετωπίζεται από ενόρκους και δικαστές.

Γ. Οι δίκες ή και οι καταδίκες των βιαστών θα μπορούσαν τελικά να λύσουν το πρόβλημα του βιασμού;

A. Τα εμπόδια που αναγκάζουν τις γυναίκες να καταγγέλλουν σπάνια τους βιαστές τους είναι κοινωνικά και οικονομικά. Τα κοινωνικά σχετίζονται: **α)** με την αντίληψη ότι ο άντρας είναι το κυρίαρχο ον στο σεξ —όπως και σε όλη την κοινωνική δομή— και επομένως δικαιολογείται σ' αυτόν οποιαδήποτε «αυθόρμητη», επιθετική ή και

βίαιη συμπεριφορά, **β)** με τις αρνητικές επιπτώσεις που θα έχει πάνω στη γυναίκα, από το κοινωνικό της περίγυρο, το γεγονός της δημοσιοποίησης του βιασμού της.

Τα οικονομικά εμπόδια σχετίζονται με την έλλειψη της οικονομικής ανεξαρτησίας από την πλευρά των γυναικών. Η έλλειψη χρημάτων συχνά τις εμποδίζει να τραβήξουν μια δίκη ή ακόμα χειρότερα τις αναγκάζει να «κουκουλώσουν» την υπόθεση έναντι κάποιας χρηματικής αμοιβής.

B. Στις σπάνιες περιπτώσεις που ο βιαστής φτάνει στο δικαστήριο, η αντιμετώπισή του από τη μεριά των δικαστών ή και των ενόρκων είναι, αν όχι ανοιχτά φιλική, οπωσδήποτε όμως από το ίδιο στρατόπεδο.

Σε μια δίκη βιασμού τουρίστριας στην Καρδίτσα, από Έλληνα οικογενειάρχη και νοικοκύρη τον Οκτώβριο του '84, οι ερωτήσεις του δικαστηρίου προς το θύμα, που «κατά λάθος» ο εισαγγελέας αποκαλεί συνεχώς δράστη, είναι περισσότερο από προκλητικές.

Η κοπέλλα επέστρεψε από τη θάλασσα με τα πόδια ενώ ο αρραβωνιαστικός της με μηχανάκι. Βιάστηκε καθ' οδόν από τον εν λόγω οικογενειάρχη, υπό την απειλή όπλου. Μερικές από τις ερωτήσεις του δικαστηρίου ήταν: «Γιατί γύρισες μόνη σου; —Τί φορούσες εκείνη την ώρα; (κατά σύμπτωση φορούσε φαρδιά-μακράσια πουκαμίσια) —Μήπως ήταν διαφανής; —Με τι λεφτά περνάς τις διακοπές σου; —Κάνεις χρήση ναρκωτικών; κλπ.»

Όσο για τις ερωτήσεις στην αστυνομία, του είδους «Από πότε έχεις να κάνεις έρωτα με τον αρραβωνιαστικό σου;» είναι ίσως απόλυτα λογικές γι αυτούς από τους οποίους προέρχονται.

Είναι προφανές ότι στη γυναίκα γίνεται προσπάθεια να πέσει το βάρος της πρόκλησης, της ηθικής δηλ. αυτουργίας του βιασμού. Ο βιαστής συχνά απαλλάσσεται κι άλλοτε γίνεται δημόσιο πρόσωπο άξιο θαυμασμού και εκτίμησης. (Βλέπε δράκος Παπαχρόνης). Και σ' αυτό συμμετέχουν το ίδιο πρόθυμα και δικαστήρια και μέσα ενημέρωσης και κοινωνικές αντιλήψεις και δομές.

Γ. Όμως αυτό που τελικά μένει να απαντηθεί και είναι ίσως το σημαντικότερο ερώτημα σχετικά με το βιασμό είναι: το αν οι νομικές καταδίκες, όπως των βιαστών επί της γης, θα έλυναν το πρόβλημα του βιασμού των γυναικών.

Χωρίς να αμφισβητείται το γεγονός της προσωπικής επιλογής του άντρα βιαστή, δεν μπορεί να παραγκωνισθεί και το γεγονός της δημιουργίας του βιαστή, μέσα στο κοινωνικό σύστημα που ζει. Χωρίς να αφαιρείται ίχνος από την προσωπική του ευθύνη, δεν μπορεί να μη καταλογιστεί και το μερίδιο της ευθύνης που ανήκει στην ανδροκρατούμενη, φασιστική κοινωνία. Η καταδίκη βιαστών από τους νόμους της κοινωνίας που τους γεννάει, δεν μπορεί να αλλάξει τη λογική βιαστή-θιαζόμενου. Μπορεί όμως, να είναι ίσως ένα πρώτο βήμα, για την καταδίκη των βιαστών στη συνείδηση των ιδίων των γυναικών.

Πόθεν η τρομοκρατοφobia της ομάδας γυναικών;

Σ' ένα σημείο σίγουρα θα διαφωνήσουμε με την ομάδα γυναικών την επίμονη άρνησή τους να δεχτούν τον όρο οργάνωση και μάλιστα μυστική σαν συστατικό τους στοιχείο. Δεν αρνιόμαστε ότι η σκανδαλοθηρική διάθεση της «Ελευθεροτυπίας» έφερε τον όρο αυτό πρωτοσέλιδο τίτλο. Αλλά σίγουρα εφόσον έγινε η αρχή και είχε μια τέτοια απήχηση πρέπει να υπάρξει συνέχεια, δεν είναι απαραίτητο η δράση της ομάδας αυτής να είναι περιοριστική για οποιονδήποτε άλλον θέλει να αντιδράσει βίαια στον βιασμό. Δεν πρόκειται ούτε για «εργολαβία», ούτε για τις «καλές» που καθαρίζουν στο όνομα όλων των γυναικών. Σήμερα είναι αναγκαία η χρησιμοποίηση βίας για την αντιμετώπιση του βιασμού. Τις «πορευούλες» και τα ψηφίσματα ας τα αφήσουμε για τους κομματικούς φορείς. Ο βιασμός θα εξαλειφθεί μόνο εφόσον υπάρχουν ομάδες που με βίαιες συμβολικές και όχι μόνο ενεργείες θα εξοντώσουν τους βιαστές.

Η χρήση βίας είναι κοινωνική πρακτική που θα οδηγήσει στην εκ των πραγμάτων οριστική λύση του προβλήματος. Το σίγουρο πάντως είναι ότι δημιουργήθηκε κοινωνικό ζήτημα και ότι η γενίκευση αυτής της πράξης σε κάθε χώρο κοινωνικού βιασμού είναι το κυρίως βήμα για την ανατροπή της υπάρχουσας παθητικοποίησης και αδράνειας.

γει το ρόλο της γυναίκας στη σημερινή κοινωνία. Στην συνέντευξη —που χαρακτηρίζεται απ' τις «ξενέρωτες» ερωτήσεις όπως: «Μα... ποιές είστε τελοσπάντων;» έτσι για το ξεκάφρωμα και «μια ερώτηση λίγο... άσχετη. Γιατί μπήκατε στο σπίτι του Β. κρατώντας λουλούδια;» ενώ δεν πρόσθεσαν τίποτε το καινούργιο, από όσα είχαν ήδη πει, δέχτηκαν να παίξουν στο παιχνίδι της επιχείρησης «Πάνθεον» αυξάνοντας τις πωλήσεις του περιοδικού, γινόμενες προϊόν κατανάλωσης.

Τι νόημα άραγε μπορεί να έχει η πρώτη συνέντευξη για την πρώτη βίαιη, ριζοσπαστική κίνηση ενάντια στον βιασμό, όταν δίνεται στα ακρόεστα και σκανδαλοθηρικά χέρια του Αστικού Τύπου και δη των εντύπων που ασκούν ιδεολογική τρομοκρατία «δενοντας» τη γυναίκα και εγκλωβίζοντας την στον κοινωνικό της ρόλο.

Η στάση του κόσμου

Αν κάτι «κέρδισε» η κίνηση αυτή ήταν την ευρεία κοινωνική συναίνεση: όχι μόνο ικανοποίησε συναισθηματικά χιλιάδες γυναίκες, όχι μόνο κατέδειξε την αναισθητοποίηση των «οργανωμένων» γυναικών μια και πρόβαλε μια άλλη πρακτική αυτενέργειας και αυτοοργάνωσης αλλά και πέτυχε με την ιδιαιτερότητα της πράξης να έχει απήχηση στο κοινωνικό σύνολο. Αντίστρεψε τους ρόλους και αυτό ήταν η δυναμική της ενέργειας αυτής: ποτέ ένας βιαστής δεν διασώθηκε —ακόμα και όταν καταδικαζόταν σε ισόβια —εκα-

τοντάδες γυναίκες του έστελναν γράμματα θαυμασμού και «έρωτα» αντίθετα γινόταν ήρωας. Δεκάδες τοίχοι γέμιζαν συνθήματα («Ο Παπαχρόνης ζει, αυτός μας οδηγεί»), πάντα η κοπελιά ή οι κοπελιές που θιάζοντουσαν ήταν «αυτές που τα θέλανε», «οι πόρνες», για τις οποίες ετίθετο το «ευσεβές» και αγοραίο ερώτημα «τι γύρευε τέτοια ώρα εκεί;». Με την πράξη τους αυτή η ομάδα γυναικών γκρέμισε κάθε δυνατό πρότυπο άνδρα: ούτε «μπρατσός», ούτε «γός», «βιασμένος» από γυναικίκοι ο Γ. Βαρδαβάς θα κλαίει τη μοίρα του...

Ο Βαρδαβάς αποτελεί τώρα μια ένα κακό όνειρο για τις γυναίκες, είναι σίγουρο πως η «καριέρα» του ως βιαστή «ετελεύτησε». Το ζήτημα είναι να «υπάρξει» το σύνθημα που δεν γράφτηκε σε κανένα τοίχο: «ο Β. ήταν η αρχή, αυτό, θα είναι το τέλος του κάθε βιαστή».

Εδώ θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθούμε στις χυδαίες απόψεις —αποδράσματα του μικροαστισμού και του ρατσισμού: «ανάηρο θρήκαν να χτυπήσουν».

Σε μία κοινωνία όπου κανένας δεν νοιάζεται για τους ανάπηρους, σε μια κοινωνία που «δέχεται» μόνο όποιον παράγει στο maximum, θρέθηκαν κάποιοι να πουν μ' αυτή τους την φράση, τι άλλο: «δεν ήταν άντρας, αλλιώς δεν σας έπαρνε»: σκουλήκια της γης, ο κάθε άνθρωπος έχει δικαίωμα να ζήσει, δεν έχει κανένα δικαίωμα όμως, χρησιμοποιώντας ως άλλοθι την ψυχική ή σωματική αναπηρία να ασκεί εξουσία και κατ' επέκταση να βιάζει.

ΠΕΡΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ

I. ΠΕΡΙ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ

Μετά την πρόταση νόμου από το υπουργείο εσωτερικών για νέου τύπου ταυτότητες, δύο ακόμα υπουργεία έρχονται να συμβάλλουν κι αυτά στον εκσυγχρονισμό, που με την ανάπτυξη της πληροφορικής, προωθείται και στη χώρα μας. Πρόκειται για τα Υπουργεία Προεδρίας και Δικαιοσύνης, που με την πρόταση νομοσχεδίου «περί προστασίας του ατόμου απ' την επεξεργασία πληροφοριών, που τον αφορούν» (κατατέθηκε στη Βουλή στις 9/1/86) επισημοποιούν πλέον την είσοδο της πληροφορικής στη δημόσια και «ιδιωτική» ζωή του τόπου. Η παρουσίαση, όμως, του νομοσχεδίου ως δήθεν προστάτη της ιδιωτικής ζωής των πολιτών, αποσιώπησε αυτό, που στη γενικότητά του επιχειρεί το νομοσχέδιο και τους κινδύνους, που η «συνταγματική»

χρήση των υπολογιστών εγκυμονεί. Την επεξεργασία, δηλαδή, προσωπικών πληροφοριών που, ναί μεν δεν είναι «αυστηρά προσωπικές» (Όπως ορίζονται στο άρθρο 1 παρ. 2 και αφορούν τη φυλή, εθνότητα, πολιτικές θρησκευτικές και φιλοσοφικές πεποιθήσεις, την συναισθηματική και σεξουαλική ζωή, τις ποινικές διώξεις και καταδικές, την υγεία, καθώς και τη συμμετοχή σε συνδικαλιστικές και πολιτικές οργανώσεις) παραμένουν ωστόσο ικανές στο να ελέγχουν την δραστηριότητά μας, τόσο στους εργασιακούς χώρους, όσο και στη γενικότερη σφαίρα της κατανάλωσης εμπορευμάτων. Και επειδή η πρόθεση δεν βρίσκεται σαφώς στους υπολογιστές, είναι παραπλανητικός ο να αδιαφορούμε για την ενδεχόμενη χρήση, που μπορεί να τους γίνει από μια κοινωνία,

που ξέρει να «διαφυλάττει» τις συνταγματικές ελευθερίες, όχι μόνο στο βαθμό που τις καταστρατηγεί, αλλά και στο βαθμό που βρίσκει αποτελεσματικότερες μεθόδους για τον έλεγχο των πολιτών της.

Για όσους όμως, έσπευσαν να υπερασπιστούν τα συνταγματικά κεκτημένα τους, πριν ακόμα ενδιαφερθούν για την πληροφορική, αρκούμαστε στο να διατυπώσουμε τα παρακάτω ερωτήματα, χωρίς να επιδιώκουμε μια συστηματική ανάλυση του νομοσχεδίου. (Δουλειά άλλωστε, που ξέρουν να κάνουν καλά όλοι αυτοί οι επίδοξοι κρατιστές).

α) Με βάση το άρθρο 2 παρ. 2 επιτρέπεται η επεξεργασία αυστηρώς προσωπικών πληροφοριών (εξαιρούνται όσες αναφέρονται σε πολιτικές και φιλοσοφικές πεποιθήσεις και στη συμ-

μετοχή σε πολιτικά κόμματα και οργανώσεις) με άδεια της επιτροπής και με γραπτή συναίνεση των ενδιαφερομένων, εκτός από αντίθετη ρύθμιση, για την οποία όμως δεν γίνεται πουθενά αλλού λόγος. Άραγε, τι γίνεται όταν με οποιαδήποτε πρόφαση μπορεί να επιτρέπεται η πρόσβαση σε τέτοιου είδους πληροφορίες; (Σημ: στις πληροφορίες, που εξαιρούνται δεν γίνεται σαφές αν περιλαμβάνονται και όσες αφορούν την συνδικαλιστική οργάνωση και δράση).

β) Στο άρθρο 7 παρ. 2 αναφέρεται ότι η μετάδοση προσωπικών πληροφοριών επιτρέπεται όταν συντρέχουν λόγοι μεταξύ των οποίων ονομάζονται και οι κάτωθι: παρ. 7β όταν είναι απαραίτητη για τις ανάγκες της εθνικής άμυνας και παρ. 7γ όταν είναι απαραίτητη για τις ανάγκες της ποινικής δίωξης. Ρωτάμε, λοιπόν, τι συμβαίνει στις περιπτώσεις, που προφασίζονται το νόμο περί τρομοκρατίας (και τα όσα αναφέρονται περί εθνικής προδοσίας!!) φακελώνονται πολίτες ή μεταβιβάζονται πληροφορίες στη Γενική Ασφάλεια για λόγους δήθεν εθνικούς; Η όταν πολιτικοί κρατούμενοι χαρακτηρίζονται ως ποινικοί; Επίσης, σε πολλές περιπτώσεις γίνεται σύγχυση μεταξύ αυστηρώς προσωπικών και απλώς προσωπικών πληροφοριών π.χ. ενώ

στο άρθρο 1 οι ποινικές διώξεις και καταδικές αναφέρονται ως αυστηρώς προσωπικές, στο άρθρο 7 η αναφορά σ' αυτές γίνεται σαν να επρόκειτο για απλώς προσωπικές.

Φυσικά στο νομοσχέδιο υπάρχουν και άλλα σημεία ικανά να το χαρακτηρίσουν ως αναξιόπιστο. Όμως, μια διεξοδικότερη ανάλυσή του, είναι ίσως ανώφελη όταν ένα πλήθος από θεωρητικά ανώδυνες προσωπικές πληροφορίες μπορούν να παρέχουν κάλλιστα στοιχεία για τις πολιτικές πεποιθήσεις και δράση πολιτών, χωρίς να γίνεται άμεση αναφορά σ' αυτές. Επιπλέον, όταν η απαράδεκτη συνέχιση της λειτουργίας της ΚΥΠ και η οργάνωση της λειτουργίας των Τμημάτων Ασφαλείας αναρρούν στην πράξη οποιεσδήποτε αναφορές σε πολιτικές και συνταγματικές ελευθερίες. Στο βαθμό, που διατάξεις του συντάγματος καταστρατηγούνται από το ίδιο το κράτος, όλα όσα γράφτηκαν στο προηγούμενο τεύχος, με αφορμή τις νέου τύπου ταυτότητες, ισχύουν και σ' αυτήν την περίπτωση.

II. ΠΕΡΙ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΕΙΔΙΚΟΤΕΡΑ

Εν τούτοις, η λογική του αποτελεσματικότερου ελέγχου των πολιτών, που εγκαινιάζει το νομοσχέδιο, χωρίς να έρχεται σε αντίθεση με τα όσα ειπώθηκαν παραπάνω είναι γενικότερη. Έτσι, αν το φακέλλωμα αποτελεί μια λύση ανάγκης, κάποιες άλλες προσφορότερες μέθοδοι, για την επίτευξη πιο φιλόδοξων σχεδίων, με την χρήση της πληροφορικής γίνονται εφικτότεροι. Ήδη από το άρθρο 1 παρ. 4 του συγκεκριμένου νομοσχεδίου, ως επεξεργασία πληροφοριών ορίζεται η «συστηματική συλλογή, καταχώρηση, αξιοποίηση, τροποποίηση, διαγραφή και μετάδοση πληροφοριών με τη χρήση ή χωρίς τη χρήση ηλεκτρονικών μέσων και η χρησιμοποίηση μαθηματικών μεθόδων για τη συναγωγή στατιστικών συμπερασμάτων απ' τις πληροφορίες αυτές». Και δικαιολογημένα το ερώτημα, που τίθεται, είναι το ποιοί και πώς θα χρησιμοποιήσουν αυτό το υλικό πληροφοριών και στατιστικών συμπερασμάτων.

Αξίζει να παραθέσουμε αυτά, που στα τέλη της δεκαετίας του '40, ο NOBERT WIENER, κύριος εισηγητής του όρου κυβερνητική, στο ομώνυμο βιβλίο του

σημειώνει: «... Ένας ολόκληρος μηχανισμός, με τον μέσο άνθρωπο ως αντικείμενό του, χρησιμοποιεί το ραδιόφωνο, τις δημοσκοπήσεις, τις συγχομετρήσεις και άλλες ψυχολογικές παρατηρήσεις για να βγάλει τις συνταγές. Και υπάρχουν πολλοί στατιστικοί, κοινωνιολόγοι, οικονομολόγοι, που είναι διατεθειμένοι να μας κάνουν τη δουλειά μας. Ευτυχώς για μας αυτοί οι έμποροι του ψεύδους, αυτοί οι εκμεταλλευτές της ευπιστίας μας δεν έφτασαν ακόμα σε τέτοιες κορυφές τελειότητας ώστε να τους έρχονται όλα όπως τα θέλουν...». Πράγματα, που ειπώθηκαν, όταν οι υπολογιστικές μηχανές ήταν στα σπάργανά τους, πόσο μάλιστα η πληροφορική (παιδί της κυβερνητικής) και που τίποτε δεν προμύνη την εκθετική ανάπτυξη και επέκτασή της. Ωστόσο σήμερα, με τους υπολογιστές να αποτελούν σημαντικό κομμάτι της ενδο- και εξω-επικοινωνίας των κοινωνιών και με την καθγιασμένη χρήση τους απ' τους εμπόρους του ανθρώπινου μόχθου και των θεαμάτων, ίσως αυτοί οι «εκμεταλλευτές της ευπιστίας μας» να κατέχουν τα μέσα για να φτάσουν στις «κορυφές της τε-

λειότητος».

Σημειώνουμε ότι η κατά τ' άλλα ανώδυνη επεξεργασία προσωπικών πληροφοριών μπορεί άνετα να χρησιμοποιηθεί για τον έλεγχο της καταναλωτικής συμπεριφοράς μας, με τη μορφή αξιοποίησης στοιχείων, που αφορούν από το πώς καταναλώνονται τα τάδε εμπορευματικά αγαθά ή το πώς θα γινόταν αποτελεσματικότερη η κατανάλωσή τους, έως την σύναψη στατιστικών συμπερασμάτων για το πώς αντιδρά το καταναλωτικό κοινό σε πειραματικές μορφές και αγαθά καταναλώσεως, υποβοηθώντας έτσι την καλλιέργεια νέων καταναλωτικών συμπεριφορών.

Με δεδομένη τη χρήση των υπολογιστών και της πληροφορικής απ' τη μια, και της «συνειδητής διαμόρφωσης της ζήτησης για αγαθά, που παραχθήκανε (ή πρόκειται να παραχθούν) στις καταναλωτικές κοινωνίες» (Μ. ΜΠΟΥΚΤΣΙΝ) απ' την άλλη, το κόστος της προεργασίας μειώνεται (διαφήμιση-πειραματικές έρευνες κλπ), η δε επιρροή που μπορεί να ασκηθεί, όσον αφορά την κατανάλωσή τους, αυξάνει. Επιπλέον η είσοδος της πληροφορικής στις δημόσιες

και ιδιωτικές επιχειρήσεις εγκαινιάζει έναν αποτελεσματικότερο τρόπο ελέγχου της παραγωγικής δραστηριότητας των εργαζομένων. Ο κάθε επιχειρηματίας θεωρώντας τους εργαζόμενους σαν ένα σύνολο αρχειοθετημένων πληροφοριών, που έχουν να κάνουν με την παραγωγικότητα μπορεί να απολύει ή να παγώνει τους μισθούς στην προοπτική μεγαλύτερων και πιο παραγωγικών επενδύσεων, ενώ μια σειρά από στατιστικές για το ποιές ώρες και σε τι κλιματολογικές συνθήκες εμφανίζεται η μεγαλύτερη αποδοτικότητα, τον καθιστούν ικανό να εισπράττει στο βέλτιστο, αυτά που ο υποβιβασμός του ανθρώπου σε μονάδα αναπαραγωγής εμπορευμάτων μπορεί να του αποδώσει. Ενώ παράλληλα ο υποβιβασμός αυτός εκτός απ' τα κέρδη, που παρέχει στους «κρατούμενους» συνεχίζει να αναπαράγει στο έπακρο τις εμπορευματικές εκμεταλλευτικές σχέσεις. Γίνεται φανερό, λοιπόν, πως η εξασφάλιση και επεξεργασία τέτοιου είδους πληροφοριών, είναι δυνατόν από μόνη της να αποτελέσει υλικό για μια καταλυτικότερη επέμβαση του κράτους στην καταναλωτική και εργασιακή συμπεριφορά των πολιτών. Κάτι, που έχει ιδιαίτερη σημασία, όταν η αντιμετώπιση του ατόμου ως καταναλωτή και μισθωτού είναι η ισχύουσα και αναπαραγόμενη αντίληψη στις

καπιταλιστικές κοινωνίες (Όμως η επέμβαση της πληροφορικής δεν σταματάει εδώ, ακόμα και σ' εκείνο το κομμάτι της καθημερινής ζωής, που είναι δύσκολο με μια πρώτη ματιά να χαρακτηριστεί, είναι φανερά τα βήματα, που γίνονται αναφορικά με τον καλύτερο έλεγχο του, αναγγέλλοντας την εποχή που ακόμα και η αυτοματοποίηση από όνειρο των εργαζομένων θα γίνει εφιάλτης τους).

Ειδικότερα για την Ελλάδα και τον τρόπο άσκησης της εξουσίας, όπως γίνεται από το ΚΡΑΤΟΣ ΙΠΠΟΝΟΙΑΣ του ΠΑΣΟΚ, η παραπάνω ενδεχόμενη χρήση της πληροφορικής και των υπολογιστών, ενώ πάει να περσαστεί απ' το εν λόγω νομοσχέδιο απ' την πίσω πόρτα, κάνει ολοφάνερη την αναγκαιότητα της εφαρμογής της σ' αυτά που επιχειρούνται στη σφαίρα της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του τόπου. Απ' την προωθούμενη αυτοδύναμη ανάπτυξη και ανταγωνιστικότητα του Ελληνικού Κεφαλαίου, γνωστότερης περισσοτέρως με τη μορφή της αύξησης της παραγωγικότητας και το προτιμάμε Ελληνο-νικά, μέχρι τον νέου τύπου πολίτη, που επιδιώκει να εγκαθιδρύσει το ΠΑΣΟΚ.

III. ΠΕΡΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΑ

Στην υπόθεση του εκσυγχρονισμού των καπιταλιστικών κοινωνιών (κάτι που δειλά-δειλά αρχίζει και στη χώρα μας), η πληροφορική παίζει έναν από τους «πουδαιότερους» ρόλους. Ενώ φαινομενικά θέλει να απογραφειοκρατικοποιεί τις κοινωνίες αυτές, στην ουσία δημιουργεί υπεροργανισμούς έτοιμους να αναλάβουν τη διοίκηση, την πληροφόρηση το marketing, ακόμα και την «άσκηση της εξουσίας» παρεμβαίνοντας σ'

όλους τους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας. Με την πληροφορική ταγμένη στην υπηρεσία της κρατικής μεσολάβησης σ' όλο και περισσότερους από τους παραπάνω τομείς, το προβαλλόμενο μοντέλο δεν είναι άλλο απ' την αντικατάσταση της άμεσης συναναστροφής των ανθρώπων με μια μεσολαβημένη απ' τους υπολογιστές σχέση, όπου αυτό που ενδιαφέρει να είναι η πληροφορία και όχι η μεταξύ τους επικοινωνία.

Ο υποβιβασμός της επικοινωνίας σε αξία χρήσης της πληροφορίας, καθιστώντας τον πολίτη αδιάφορο για την κοινωνική πραγματικότητα και ευάλωτο στις οποιεσδήποτε θλίψεις των εκάστοτε κρατιστών, ανοίγει το δρόμο στην ιδιοποιημένη από το κράτος πληροφορία, που επιθυμεί να αντικαταστήσει την απουσία επικοινωνίας, με μια ψευδοεπικοινωνία μέσα απ' την κατανάλωση θεαμάτων και εμπορευμάτων. Συνάμα ένα

πλήθος νέων στελεχών-τεχνοκρατών, γνωρίζοντας καλά τις γενικές δυνατότητες των υπολογιστών και την επιστήμη της πληροφορικής, έρχεται να αναλάβει καθήκοντα στη θέση των κάπως γερασμένων διοικητικών στελεχών.

Εν τω μεταξύ, ο επεκτατισμός της πληροφορικής σε πεδία όπως η Τέχνη, τα μαζικά μέσα ενημέρωσης και η παροχή γνώσης συνεχίζεται. (Σύντομα υπολογιστές αναλαμβάνουν και την έκδοση εφημερίδων στην Αγγλία!!)

Άραγε, όταν ο WIENER όρι-

ζε την κυβερνητική σαν «τον έλεγχο και την επικοινωνία στα ζώα και τις μηχανές» γνώριζε πως με την ανάπτυξη της, αλλά κυρίως με την ανάπτυξη του κομματιού της εκείνου, που καλείται πληροφορική, θα γίνονταν γνωστή στους μεταγενέστερους του κάπως αλλιώς; Δηλαδή σαν ο έλεγχος της επικοινωνίας των ζώων από τις μηχανές.

Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΣΧΟΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Όλα ξεκίνησαν πριν δύο περίπου χρόνια με μια χυδαία επίθεση ενάντια στους άνεργους. Τη στιγμή που για να πάρεις επίδομα ανεργίας είναι κάτι αντίστοιχο με το κυνήγι του Θησαυρού (των 20.000 δρχ.) είχαμε κάθε μισή ώρα στην τηλεόραση εκείνον τον «εισαγόμενο» που πήγαινε για το επίδομα ανεργίας ντυμένος σαν κόττα του Κολωνακίου.

Ο «εισαγόμενος» έγινε εθνικιστικό σύμβολο, κόλλησε το γαλανόλευκο δάκτυλό του στις μούρες μας μέσα από τζάμια λεωφορείων και βιτρίνες μπακάληδων.

— Τί έγινε λοιπόν; Ν' αγοράζουμε Ελληνικά;

— Βάλθηκε το ΠΑΣΟΚ των μικρομεσαίων να προπαγανδίσει την τάξη του για λόγους πολιτικάντικους;

— Το σοσιαλιστικό κόμμα θέλει να χτυπήσει την ανεργία;

— Η μήπως ΕΜΕΙΣ, οι Έλληνες, εργάτες, μικρομεσαία αφεντικά, (γιατί όχι και τα κρατικά) πρέπει να καταλάβουμε ότι η Εθνική Ανεξαρτησία και η Εθνική Οικονομία είναι αλληλένδετες και μόνο έτσι η πατρίδα θα βγει απ' την υπανάπτυξη;

Όλα μαζί ανάκατα κι ότι πιάσει μιας και πρόκειται για μια ειρηνική επανάσταση (ακούστε ρε!), που στο όνομά της ξεκινά μια δουλειά ουσίας και μια άλλη προπαγάνδα.

Η ουσία είναι χτύπημα των εργαζομένων, πάγωμα συλλογικών συμβάσεων, περιορισμός και ετεροχρονισμός της ΑΤΑ, διάσπαση ακόμα και των γραφιοκρατικών συνδικάτων, ξεζούμισμα με χίλιους τρόπους των ανέργων και αύξηση του αριθμού τους.

Πτώση με δύο λόγια του εργατικού κόσμου για να 'ρθουν ξένοι για επενδύσεις και Τουρισμό, αλλά και για να ξεπεράσουν την κρίση οι Έλληνες συνεργάτες τους. Και παράλληλα, κρατική ενίσχυση (δάνεια, νόμοι, διευκολύνσεις) στους «επιχειρηματίες» για να τωνωθεί η ιδιωτική πρωτοβουλία της συσσωρευτικής και του κέρδους.

Η προπαγάνδα πάλι είναι πάνω και μέσα μας. Ένας ανελέητος συνθηματολογικός βομβαρδισμός με αυτοκόλλητα, αφίσες αλλά και συζητήσεις στην τηλεόραση όπου οι γραβατάκηδες κόπτονται με επιχειρήματα για την τσέπη τους, προσπαθώ-

ντας να πουν: ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ.

ΣΧΟΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Ποιός θυμάται τη χούντα 11 χρόνια πριν και τις εκθέσεις που μας βάζαν στα σχολεία... Ο Ελληνοχριστιανικός πολιτισμός, η Αποταμίευση κι άλλες παρόμοιες μπουρδες, που συναγωνιζόμασταν με έπαθλο κάποιο χρηματικό βραβείο.

Η ολοκλήρωση, η εμπέδωση της κρατικής προπαγάνδας στα σχολεία.

Έτσι και τώρα. Σ' όλα τα γυμνάσια και Λύκεια γράφεται μια έκθεση: Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΑ.

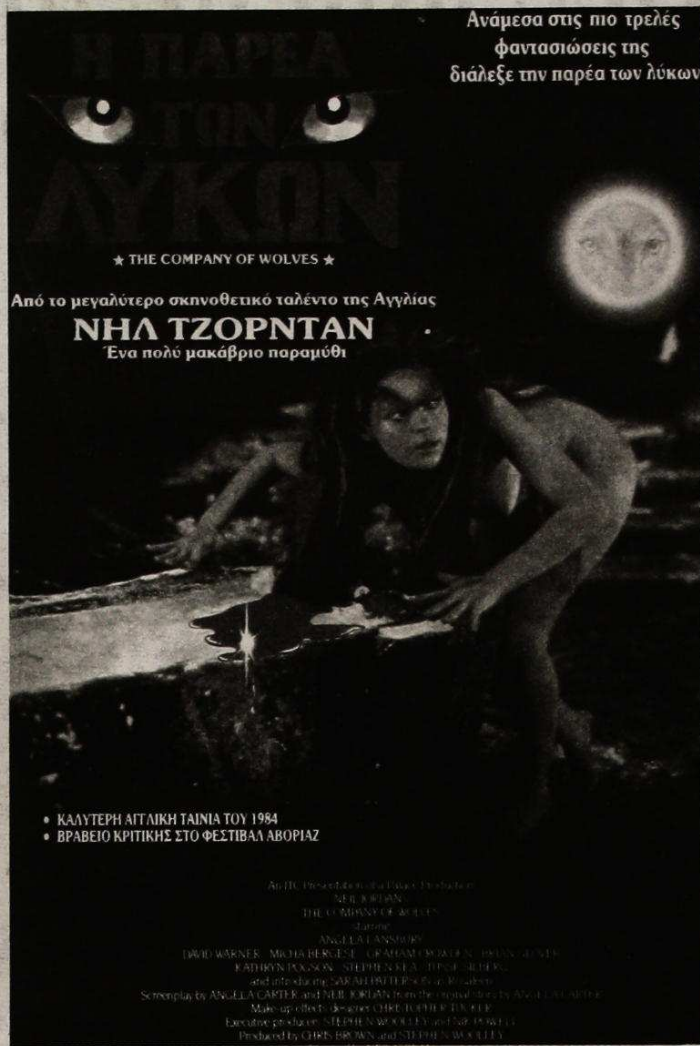
Κάποιοι καθηγητές όμως, στα Πετράλωνα, την «είδαν αλλιώς» και είπαν στους μαθητές και τις μαθήτριες ότι όποιος δεν γράψει υπέρ θα μηδενιστεί.

Το αποτέλεσμα ήταν η πλειοψηφία του 15μελούς (8 στους 15) να αποφασίσει διήμερη αποχή στις 22 και 23 Γενάρη με συμμετοχή 250 απ' τους 400 μαθητές, ενώ τη δεύτερη ημέρα εκπρόσωποι του συλλόγου Γονέων και Κηδεμόνων, και φορείς της περιοχής διαδήλωναν μαζί με τους μαθητές κατά της κυβερνητικής προπαγάνδας στα σχολεία.

Δεν γνωρίζουμε επακριβώς (απλά υποθέτουμε), αν το όλο ζήτημα υποκινήθηκε απ' το ΚΚΕ για καθαρά αντιπολιτευτικούς λόγους, πάντως την επομένη όλοι κάρφωσαν πίσω. Ακόμα και το ΚΚΕ που αρχικά, μέσω του στόματος των αντιπροσώπων του, έλεγε να γραφτεί έκθεση ενάντια στα μονοπώλια, τον ΣΕΒ, και την ΕΟΚ (Άποψη αντιπολιτευτική και πολιτικά-νική βέβαια, γιατί η μαμά Ρωσία δεν διαφωνεί στην ανταλλαγή κεφαλαίων (δάνεια από ΔΝΤ — προϊόντων και υψηλής Τεχνολογίας, με παροχή πολιτικών διευκολύνσεων. Π.χ. σχέσεις Ρωσίας και χούντας στη διάρκεια της Δικτατορίας).

Παρόλη όμως τη στάση του ΚΚΕ, ενδεικτική για το ρόλο που παίζει στους μαζικούς φορείς, το γεγονός αυτό αποτέλεσε αφορμή να ξεσκεπαστεί η πολιτική του ΠΑΣΟΚ στην εκπαίδευση, υπενθυμίζοντάς μας για άλλη μια φορά το ρόλο που έπαιζε και παίζει το σχολείο στα καπιταλιστικά κράτη. Ανεξάρτητα από το αν οι διαχειριστές τους θέλουν να ονομάζονται σοσιαλιστές ή προοδευτικοί.

Η «παρέα των λύκων»

Η «παρέα των λύκων» είναι μια ταινία που η ομορφιά της ξεκινά απ' το ότι είναι φτιαγμένη για να σε κάνει να ξεχνάς ότι βλέπεις σινεμά. Η περιπλάνησή της στον κόσμο των παραμυθιών δίνει την αίσθηση ότι παρακολουθείς ένα παιδικό όνειρο ικανό να σου υποβάλει τη μαγεία του χωρίς κανένα εμπόδιο. Η μαγεία του παραμυθιού δοσμένη μέσα απ' τη μαγεία του σινεμά. Το σκοτάδι της αίσθησης σ' αντίθεση με τις χρωματιστές κινούμενες εικόνες, δημιουργεί μια υπνωτιστική δύναμη που μας παρασύρει στη ροή αυτής της παράξενης ιστορίας που θέμα της έχει την πορεία της γυναικείας φύσης ξεδιπλωμένης μ' ένα τρόπο φανταστικό.

Αφετηρία της ταινίας είναι το γνωστό σ' όλους τους λαούς παραμύθι της Κοκκινόσκουφίτσας. Εδώ όμως ο συμβολισμός του παραμυθιού παρουσιάζεται αντίστοιχος με τον συμβολισμό ενός όνειρου, θυμίζοντάς μας την ψυχαναλυτική άποψη ότι οι μύθοι και οι θρύλοι αποτελούν τα προαίωτα όνειρα της ανθρωπότητας. Παρακολουθώντας τις φαντασιώσεις μιας κοπέλας στο κατώφλι της εφηβείας, ερχόμαστε ξαφνικά αντιμέτωποι με την ουσία της γυναικείας ψυχολογίας, που παραμεριζόμενη αιώνες από την επίσημη ιστορία και λογοτεχνία, βρήκε στο παραμύθι την αφορμή να εκδηλωθεί με μια εξαιρετική ποιητικότητα.

ποιητικότητα.

Η ταινία ζωντανεύει το γνωστό θρύλο. Η αρχή της, όμως, θρίσκει στη σύγχρονη εποχή, όπου βλέπουμε μια κοπέλα να προσπαθεί να ξεφύγει απ' το ασφυκτικό περιβάλλον της οικογένειάς της. Η διείσδυση στον ονειρικό κόσμο της γίνεται σταδιακά ακριβώς σαν αντίδραση σ' αυτό το περιβάλλον. Οι γονείς της θέλουν να της μεταδώσουν ένα τρόπο ζωής ισορροπημένο, τους απορρίπτει και φτιάχνει ονειρικούς γονείς, η πρακτική και λογική αδελφή της τη μισεί, την φαντάζεται να την εκδικούνται τα παιχνίδια της και να κατασπαράζεται απ' τους λύκους, ολόκληρη η πραγματικότητα την πιέζει, κι αυτή θρίσκει την άμυνα της στις βίαιες φαντασιώσεις της.

Έπειτα ο μύθος εξελίσσεται με το γνωστό τρόπο: η κοπέλα παρεκκλίνει απ' το μονοπάτι, παρακούει τη γιαγιά της, χάνεται στο δάσος, συναντάει λύκους και κινδυνεύει να κατασπαράχτει απ' αυτούς πηγαίνοντας απλά ν' ανταμώσει την εφηβεία της.

Παρά τις φαινομενικά γκροτέσκες καταστάσεις, τα πάντα σ' αυτή την ταινία μας είναι παράξενα οικεία, παρονοιάζονται με μια δροσερή όλο εκπλήξεις αφέλεια που εναρμονίζεται με τις αναμνήσεις της παιδικής μας ηλικίας. Ας πάρουμε για παράδειγμα τον τρόπο που λειτουργούν τα χρώμα-

τα: Οι πριγκηπικοί γάμοι κολυμπάνε στο ροζ των παιδικών βιβλίων, φαινομενικά γεμάτοι ρομαντισμό. Μόνο που αυτός ο ρομαντισμός αποδεικνύεται μια ειρωνία που ξεσπά ασυγκράτητη όταν οι καλοντυμένοι ευγενείς μεταμορφώνονται σε λύκους — η πραγματική βίαιη και αρπακτική φύση τους. Η μάγισσα έχει φλογάτα κατκόκκινα μαλλιά, όπως όλες οι μάγισσες στα παραμύθια. Το χόνι αστράφτει κατάσπρω, όπως χρειάζεται για να αναδειχτεί το ερεθιστικό χρώμα που έχει το σπύ της κοπελίτσας. Κόκκινο σα θατόμυρο. Κόκκινο σαν κραγιόν. Κόκκινο σαν αίμα όχι το αίμα των κατασπαράγμων απ' τους λύκους ανθρώπων. Το αίμα της περιόδου της, θριαμβευτικός συμβολισμός της εφηβείας της, που ζητά να κυριαρχήσει εξαφανίζοντας την φθαρμένη και εύλωτη γυναικεία φύση που συμβολίζεται απ' τη γιαγιά της — αν και οσφίρ δεν ξεφεύγει απ' τον λυκάνθρωπο-την αδελφή της — η λογική της δεν τη σώζει απ' τ' αγρίμια και τη μάγισσα — μόνο οι υπερφυσικές της δυνάμεις την βοηθούν να εκδικηθεί το κακό, που της έγινε.

Μόνο η κοπέλα, το κεντρικό πρόσωπο της ταινίας, δεν είναι εύλωτη. Είναι γεμάτη δύναμη και ενεργητικότητα. Παρακούει τη γιαγιά της, ξεφεύγει απ' το ασφαλές μονοπάτι όταν διαισθάνεται ότι έξω απ' αυτό είναι ο δρόμος της, φωνάζει: «εγώ δεν θ' αφήσω ποτέ άντρα να με χτυπήσει». Ακόμα κι όταν θρίσκει στο έλεος του λυκάνθρωπου και αυτός της ρωτάει: «Φοβάσαι;» αυτή απαντά με οργουριά: «θάταν ανέφελος». Αγγίζει με περιέργεια όλο ερωτισμό το πλάσμα, που κανονικά θάπρεπε να της προκαλεί απέχθεια. Στρέφεται προς τα αγρίμια γιατί η αλλόκοτη φύση τους ταιριάζει με τις επιθυμίες της, δεν τα φοβάται γιατί στον ονειρικό της κόσμο δεν έχει θέση ο φόβος. Μόνο μπροστά στην πραγματικότητα είναι ανυπεράσπιστη. Όταν αυτή ξαναπαίρνει τα δικαιώματά της με την μορφή των λύκων που εισβάλλουν στο κοριτσιόσκο δωμάτιο, θiάνε τα παιχνίδια της και ορμάνε στο κρεβάτι της, για πρώτη φορά ουρλιάζει και δείχνει να φοβάται. Άφησε τους λύκους να κάνουν κατοχή μέσα της και, από δω και μπρος ξέρει πως αυτοί θα την καθορίζουν. Αυτό που μένει, όμως, είναι ότι στο βάθος άγγιξε τον κόπο να έλθει σ' επαφή μαζί τους γιατί οι λύκοι είναι κομμάτι του εαυτού της.

Η ταινία κλείνει με κάτι που μοιάζει με ηθικό δίδαγμα, όπως ακούγεται με ειρωνία ανάμεσα σε ουρλιαχτά, λύκους και σπασμένα παιχνίδια: «Κοριτσάκια οι λύκοι δεν είναι πάντα αυτό που δείχνουν. Πρέπει να φυλάγεστε απ' τους λύκους».

Αυτό που παίρνουμε εμείς, όμως, είναι κάτι διαφορετικό. Είναι ένα κάλεσμα να θυγούμε στο δρόμο αφηφώντας τους λύκους, τις φρόνιμες συμβουλές, κάθε τι που μπορεί να μας περιορίσει, να μας κρύψει την αληθινή φύση των αναγκών και των επιθυμιών μας.

ΕΔΩ • ΕΚΕΙ • ΔΙΑΦΟΡΑ

— «Νομίζω ότι η Μανία ήταν η ταινία του Χειμώνα».

Γ. Πανουσόπουλος, στην Ελευθεροτυπία.

«Επιτέλους κι ένα κινηματογραφόφιλο βιβλίο που... αγαπά τον Κινηματογράφο». Έτσι διαφημίζει ο (συμπαθής γνωστός μου) Β. Γιώργας το βιβλίο του ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΑΓΕΙΑ, στο τελευταίο «ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΣ».

Φίλε μου Βάσο, στο χώρο του Κινηματογράφου, υπάρχουν τόσο λίγοι, που περιθώρια για εμπόριο —σ' αλήθεια στο λέω— δεν υπάρχουν.

— «Αν ένας τύπος μου δώσει 3 εκατομμύρια δολάρια μπορεί να με αποκαλέσει Εβραϊκό Καυλί.

Θα βάλω πονκάμισο και Μείκ απ, θα χορέψω μαζί του, θα τον πιπιλώ αν είναι απαραίτητο και θα πάρω τα χρήματα, αν μπορώ να δω τα παιδιά να μην κάθονται σε αναπηρικές πολυθρόνες άλλο».

Τ. ΛΙΟΥΙΣ — ΠΕΝΤΧΑΟΥΖ, αναδημοσίευση στο ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΣ

Δυστυχώς φίλε Λιούις τα παιδιά θα σαπίζουν πάντα στις αναπηρικές καρέκλες και μες θα σπρώχνουμε τα ψίχουλα προς την πλευρά του τραπεζιού που κείτονται αναζητώντας άλλοθι για το δικό μας αισθητικό και ευαισθησιακό αρκωτηριασμό.

Σκέτο άλλοθι.

— «Σαν το «μέρες του '36» του Αγγελόπουλου, που το αγόρασε το Γενικό Επιτελείο Αεροπορίας (σ.σ. το Εθνοσωτήριο έτος 1973) για να το δείχνει στους Αεροπόρους και να μάθουν τι κακό πράγμα είναι η δημοκρατία και τι καλό η δικτατορία».

από τη συνέντευξη Κολλάτου-Καραγιάννη ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Λέγαμε ότι η Αριστερά έχει χάσει τη μνήμη της. Ιδού ταινία που αντιπροσωπευτικό της σκηνοθέτη, που με τις ευλογίες του χρησιμοποίησε σαν μέσο προπαγάνδας στη Χούντα. Ευσημειωσιά ε; Βέβαια το είπαμε «στην Ελλάδα είσαι ότι δηλώσεις». Μια και καλή.

(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ... ΚΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ BLACK ΧΙΟΥΜΠΟ).

«Με αρέσει πολύ το Αμερικανικό σινεμά. Πολύ. Από το Sor-hie's Choice μέχρι το Mad Max και τον Ε.Τ. (σ.σ. Εξωγήινος). από το Ευρωπαϊκό σινεμά δεν με αρέσει καθόλου μα καθόλου το Γαλλικό. Δεν μπορώ να το παρακολουθήσω. Προτίμησα το Breathless με τον Ρ. Γκνερ από το «χωρίς ανάσα» του Γκοντάρ. Με αρέσουν οι Ιταλοί — ο Φελί-νι, ο Μπερτολούτσι. Αλλά πάνω απ' όλα το Αμερικανικό Σινεμά. Αυτό μ' αρέσει».

Η Θ. Μπαζάκα (Πέτρινα χρόνια)... εξομολογούμενη στον σινιέ Α. Δαβαράκη, στο περιοδικό «ΠΡΟΣΩΠΑ». Απολαύστε την αλλά προσοχή... με λίγο κετο-αν. Έτσι, Αμερικανικά.

ΡΑΜΠΟ — ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΙΑ ΔΑΚΡΥΑ.

Μαθαίνουμε ότι το Ράμπο II έκανε τεράστια επιτυχία παντού. Μόνο στην Αμερική έφερε κατά τις πρώτες 15 εβδομάδες προβολής του 150 εκατομμύρια δολάρια στα ταμεία των Παραγωγών.

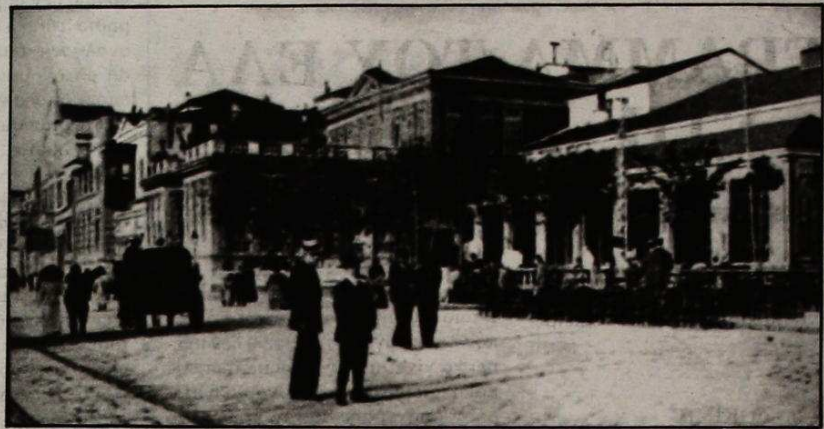
Έτσι παρ' όλη την αντίδραση —έστω και φαινομενική— η ταινία πέρασε.

Τώρα τι σόι αντίδραση και τι ευαισθητοποίηση απότομη και «εκ του ασφαλούς» ήταν, αναφορικά με αυτό το έκτρωμα, συζητιέται έντονα.

Μου θυμίζει —ίσως να γίνωμαι κακός— την «ευαισθησία» και την «διάχυτη ανθρωπιά» των Χριστουγέννων. Όλοι γίνονται «καλοί» αυτόματα εκείνες τις μέρες. Μικροαστοί, δυστυχώς όλα εξωτερικά και επιβαλλόμε-
συν. σελ. 15

Η Κοινωνία των Cafe

Όταν οι άνθρωποι δέχονται μια κυνική μεταχείριση —ιδιαιτέρα απ' αυτούς που τους εξουσιάζουν— έχουν την τάση να απαντούν κατά τον ίδιο τρόπο. Στις Σοσιαλιστικές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης αυτός ο κυνισμός των εξουσιαζόμενων γεννά τον κυνισμό των εξουσιαζομένων. Ο Anton Gratz διηγείται μια ιστορία από τη ζωή των Cafe της Βουδαπέστης.

Είναι Πέμπτη απόγευμα. Η Άγκνες τελείωσε τη δουλειά της γύρω στις 3 και σήμερα, όπως κάθε Πέμπτη, πήγε να συναντήσει τον Γκιόργκι στο καφέ «Πράγα». Ήταν μια θαυμάσια μέρα του Οκτώβρη γι' αυτό περπατούσε πιο αργά απ' ό,τι συνήθως κατά μήκος του Δούναβη. Ακόμα και τα σκονισμένα αγάλματα που είναι παρατεταγμένα στην άκρη του δρόμου φαινόταν σαν να απολαμβάνουν τον καθαρό αέρα. Τα αγάλματα ήταν αφιερωμένα στη μνήμη των πεσόντων κατά τη διάρκεια του αποτυχημένου αγώνα της ανεξαρτησίας της Ουγγαρίας του 1948.

Το καφέ «Πράγα» ήταν ένα απομεινάρει μιας πιο λαμπρής περιόδου στην ιστορία της χώρας —της βασιλείας των Χατομπόργκ και της δύναμης της Αυστρο-Ουγγρικής αυτοκρατορίας. Η σκούρα επίπλωση και τα επίχρυσα ψηλά ταβάνια του, με τα μικροσκοπικά τους κλασικά ειδώλια, πρόσθεταν κάτι στο αριστοκρατικό του στιλ. Επίσης και τα γκαρσόνια μέσα στις μαύρες στολές τους και τα σκληρά τους κολλάρια σέρβιραν τον καφέ και τα κέικς με κομψή επισημότητα.

Λίγο εκτός χώρου βέβαια σε μια κομμουνιστική χώρα. Αλλά η κυβέρνηση επέτρεπε την λειτουργία του καφέ «Πράγα» τόσο σαν τουριστικού αξιοθέατου όσο και σαν ανάμνησης του παλιού πλούτου της χώρας.

Η Άγκνες βρήκε μια θέση δίπλα στο παράθυρο. Το καφέ πάντα ήταν χώρος συνάντησης των καλλιτεχνών, των συγγραφέων και των πολιτικοποιημένων. Τα περισσότερα πρόσωπα της ήταν γνωστά. Παρ' όλη τη φήμη που έχει η Ανατολική Ευρώπη για μουντό κοινότυπο, στην Ουγγαρία όπως και αλλού οι άνθρωποι ενδιαφέρονται και μάλιστα με κριτικό μάτι, για το τι συμβαίνει γύρω τους. Η Άγκνες έπαινε

αποσπάσματα συζητήσεων για τις αυξήσεις των τιμών που μόλις είχαν ανακοινωθεί, για τα τελευταία γεγονότα στην Πολωνία και από πολιτικά κουτσομπολιά και ανέκδοτα —που χρησιμοποιούν σαν ανθρώπινη βαλβίδα σωτηρίας.

Η Άγκνες ήξερε ότι μπορούσε να βασιστεί στον Γκιόργκι όσον αφορά τον εμπλουτισμό της συλλογής με νέες ιστορίες, αλλά σήμερα φαινόταν σαν να κουβαλούσε κάτι επιπλέον. Ο Γκιόργκι πάντα φαινόταν εκτός χώρου στο «Πράγα» μέσα στο μπλε σακάκι της δουλειάς του. Ήλθε στο καφέ κατ' ευθείαν απ' τη θάρδιά του στις γραμμές του τράινου. Τώρα καθώς έβρισκε το δρόμο του ανάμεσα στα μαρμάρινα τραπέζια και κουβαλούσε στην πλάτη μια τεράστια πλαστική σακούλα και φαινόταν ευδιάθετος.

«Έχω κάνει μια προσεχτική μελέτη» είπε «θα μπορούσες να την πεις ακόμη και επιστημονική, για τις παραλαβές στα μπακάλικα». Έδειξε στην Άγκνες τους καρπούς της έρευνάς του. Η σακούλα περιείχε δώδεκα μεγάλα κουτιά με απορρυπαντικό.

«Πρέπει να είσαι γρήγορος και αποφασιστικός, αλλά είμαι διατεθειμένος να είμαι γενναϊόδωρος. Έλα, πάρε ένα».

«Νομίζεις ότι έχουμε πρόβλημα με τα απορρυπαντικά;» Τράβηξε την καρέκλα του λίγο πιο κοντά.

«Άκουσες τι έγινε όταν η Σαχάρα έγινε σοσιαλιστική; Πρώτο πενταετές σχέδιο — τίποτα. Δεύτερο πενταετές σχέδιο — τίποτα. Τρίτο πενταετές σχέδιο και αρχίζουν να έχουν έλλειψη άμμου».

Το γέλιο τους έγινε ένα με τη βοή των συζητήσεων του «Πράγα». Οι συζητήσεις περιστρέφονταν, ως συνήθως, γύρω από τις ελλείψεις, τις ανατιμήσεις και τους ανθρώπους που δεν χρειάζονται ποτέ να μπουρνε στην ουρά. Η Σοβιετική Ένωση κριτικάρεται

με ένα τρόπο που ποτέ δεν εμφανίζεται στην επίσημη τηλεόραση και στις εφημερίδες. Ο Σοβιετικός Πρόεδρος Γκορμπατσόφ εμφανίζεται συχνά στην Ουγγρική τηλεόραση να βγάζει λόγους και να παρακολουθεί το ένα συνέδριο μετά το άλλο.

«Άκουσες τι έγινε» είπε η Άγκνες «όταν η γριά μητέρα του Γκορμπατσόφ ήλθε τελικά στη Μόσχα για να δει πόσο πετυχημένος ήταν ο γιος της; Μπορείς βέβαια εύκολα να φανταστείς τη μικρόσωμη κοτσονάτη χωριάτσα με το μαύρο της τοιμπερί. Με το που κατεβαίνει απ' το τρένο τη βάζουν σε μια μαύρη Βόλγα λιμουζίνα και την πάνε στο προεδρικό διαμέρισμα. Η μητέρα του έχει μείνει έκπληκτη.

«Πώς απέκτησες αυτό το αυτοκίνητο παιδί μου;» του λέει «Δεν το έκλεψες, ελπίζω».

«Όχι μητέρα πάει με τη δουλειά. Έχω μια σπουδαία θέση». Κάνει μια βόλτα στο διαμέρισμα και δεν μπορεί να πιστέψει στη χλιδή και τη γκαρταρόμπα γεμάτη από εισαγόμενα δυτικά κοστούμια.

«Αυτά επίσης πάνε με τη δουλειά μητέρα. Πρέπει να κάνουμε καλή εντύπωση».

Η γριά έχει εντυπωσιαστεί αλλά δεν αισθάνεται άνετα. Το βράδυ στο δείπνο που περιλαμβάνει άφθονες ποσότητες από χαβιάρι και Γεωργιανό κρασί, από ένα αποκλειστικό κατάστημα πίσω από το Κρεμλίνο, τον ρωτάει για τη χλιδή στο τραπέζι και παίρνει την ίδια απάντηση «Πάει με τη δουλειά».

Τώρα η γριά είναι άχρημη. «Δεν είμαι σίγουρη αν αυτό που κάνεις είναι συνετό αγόρι μου. Θάπρεπε να είσαι πιο διακριτικός. Στο κάτω κάτω τι θα κάνεις αν ξανάρθουν οι κομμουνιστές;».

Ο Γκιόργκι ξελιγώνεται στα γέλια και προσπαθεί να τραβήξει

την προσοχή ενός γκαρσονιού. «Αχ» λέει και χτυπά το χέρι της Ελισάβετ — αλλά εσύ μωρό μου ξανάγινες μέλος του κόμματος, έτσι δεν είναι; Μήπως θες να εντυπωσιάσεις τη μαμά σου;»

Η Άγκνες δεν μπορεί να το αρνηθεί. Ήταν μέλος του κόμματος στο ρομαντισμό της εφηβείας της, αλλά τώρα ξανάγινε μέλος, για πιο πρακτικούς λόγους. Τώρα το βλέπει σαν μέσο ανόδου στη δουλειά της στον Ουγγρικό Οργανισμό Τουρισμού. Είχε ξεχάσει όμως πόσο μακροσκελής και βαρετός μπορεί να είναι οι κομματικές συναντήσεις. «Φαίνονται να διαρκούν για πάντα» παραπονέθηκε.

«Αυτό που δεν φαίνεται, να αντιλαμβάνεσαι Άγκνες» είπε ο Γκιόργκι «είναι ότι αυτό αποτελεί σπουδαίο στοιχείο της αντικατασκοπείας. Μόλις την προηγούμενη εβδομάδα χρησιμοποίησαν αυτή την τεχνική για να πιάσουν ένα κατάσκοπο. Ήταν κατά τη διάρκεια μιας πολύωρης Συνεδρίασης συνάντησης για την παραγωγή στη βιομηχανία μετάλλου. Το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής μόλις έμπαινε στην τρίτη ώρα του λόγου του όταν κάποιος του έδωσε ένα σημείωμα που έλεγε ότι υπήρχε ένας κατάσκοπος στο Συνέδριο. Όπως ήταν φυσικό διέταξε να βρεθεί ο κατάσκοπος αμέσως. Το επόμενο λεπτό συλλαμβάνεται ένας νεαρός στην πέμπτη σειρά του ακροατηρίου. Το μέλος της Κεντρικής Επιτροπής εντυπωσιάστηκε και κάλεσε μετά το λόγο, τον Αρχηγό της Ασφάλειας, για να τον συγχαρεί.

«Πώς τον ανακάλυψατε τόσο γρήγορα;»

«Είναι πολύ απλό, σύντροφε. Έχουμε κατά νου την παρατήρηση του σύντροφου Λένιν — ο εχθρός ποτέ δεν κοιμάται».

«Θα πρέπει να προσέχω πόση ώρα μένω ξύπνια στο μέλλον» εί-

πε γελώντας η Άγκνες. «Αλλά πρέπει να παραδεχθείς ότι η ασφάλεια είναι κάτι που οι Σοσιαλιστικές χώρες διευθύνουν με μεγάλη ικανότητα».

«Φαίνεται να έχει επιτυχία και στον Τρίτο Κόσμο» πρόσθεσε.

«Μια φορά ο Σύνταγματάρχης Μεγκίστου της Αιθιοπίας έχασε το ρολόι του και θύμωσε πάρα πολύ που υπήρχε ακόμα κλοπή στη σοσιαλιστική Αιθιοπία. Διέταξε λοιπόν να βρούνε τον κλέφτη αμέσως.

Την επόμενη μέρα ανακάλυψε το αγοράκι του να παίζει με το ρολόι. Όπως είναι φυσικό αιστάνθηκε λίγο δυσάρεστα. Κάλεσε λοιπόν τον αρχηγό της ασφάλειας για να του το πει. «Όσον αφορά το ρολόι μου ταγματάρχα...» Πριν προλάβει να τελειώσει ο ταγματάρχης τον διέκοψε. «Όλα είναι εντάξει Σύντροφε Πρόεδρε. Σας παρακαλώ ησυχάστε. Πενήντα άτομα έχουν ήδη ομολογήσει την κλοπή».

Το γκαρσόνι έφτασε στο τέλος της ιστορίας και ο Γκιόργκι βιάστηκε να τον διαβεβαιώσει ότι μιλούσαν για το πόσο καλά λειτουργούν τα πάντα στο σοσιαλισμό. Πρέπει να λαμβάνει κανείς τα μέτρα του.

«Στο κάτω κάτω της γραφής ο σοσιαλισμός είναι επιστήμη —επιστήμη των ανθρώπινων υποθέσεων» είπε ο Γκιόργκι ξαναπαίρνοντας φόρα. «Είναι φυσικό λοιπόν να έχουμε την απαίτηση να λειτουργεί κατά επιστημονικό και αξιόπιστο τρόπο».

Αλλά το γκαρσόνι ήταν παλιά καραβάνα και είχε δουλέψει πάρα πολύ καιρό στο καφέ «Πράγα» για να αφήσει κάτι τέτοιο να του ξεφύγει έτσι.

«Σύντροφε, αν ο σοσιαλισμός ήταν επιστήμη» είπε καθώς έβαζε τα φλυτζάνια στο τραπέζι «θα τον είχαν δοκιμάσει πρώτα στα ποντίκια».

από σελ. 14
να είναι για σας:

Βγήκαν κάποιοι, είπαν αντιδραστικό το ΡΑΜΠΟ, και τσουπ... ευαισθητοποιήκατε. Λες και αυτό ήταν το χειρότερο.

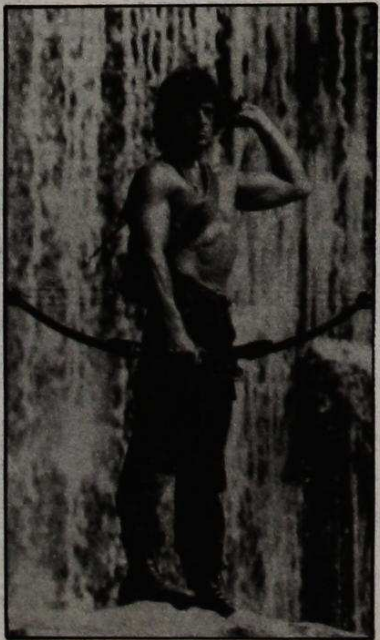
«Ψάχνετε» το Ρατισμό στη Ν. Αφρική και δεν στρέφετε το βλέμμα... δίπλα σας.

Μια κοινωνία, που διαχωρίζει σε κάθε στιγμή, σας είναι δυστυχώς αόρατη. Μια ζωή, όπου ο διαχωρισμός της θέσης και η εξωτερική ευκαιρία των πραγματικών συναισθημάτων θεωρούνται κίνδυνος και τρέλλα αντίστοιχα και σεις την προσπερνάτε ήσυχοι κοιμώμενοι τον «ύπνο του δικαίου».

Ο στρουθοκαμηλισμός σας είναι Τεράσιος, αντίστροφα ανάλογος με το δείκτη ευαισθησίας σας. Όμως κρατείστε λίγα απ' τα (κροκοδείλια) δάκρυά σας. Το καλοκαίρι του 1987, θα βγει στις Αίθουσες και το ΡΑΜΠΟ ΙΙΙ, που θα γυριστεί στο «σοσιαλιστικό» Αφγανιστάν το 1986.

Ο υπαινιγμός μου νομίζω είναι σαφής. Κρατηθείτε λίγο.

Αντώνης

ΤΥΨΕΙΣ;

Τον περασμένο Νοέμβρη πραγματοποιήθηκαν στην Αμερικανική Ένωση (Μασσαλίας 22) προβολές ταινιών του αλησμόνητου «Σαρλώ» σε εβδομαδιαία βάση. Το αφιέρωμα ξεκίνησε με το «ΧΑΜΙΝΙ» και συνεχίστηκε με τα: «ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ», «ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ», «ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΚΑΙ ΡΟΙ», «ΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΡΑΜΠΑΣ».

Επιλέγοντας προσεχτικά, οι εγκεφαλοι της Ένωσης, προσπάθησαν φαινομενικά να πραγματοποιήσουν μια ιστορική αναδρομή στο έργο του Τσάπλιν, δρομολογώντας τις —κατά γενική αποδοχή— καλύτερες ταινίες του. Και λέμε φαινομενικά, γιατί αγνοήθηκε ύποπτα —αν όχι σκόπιμα— ο δηκτικός «κύριος Βερντού», το αριστούργημα για πολλούς του Τσάπλιν, μια ανηλεής και καυστική κρι-

τική πάνω στο μωσαϊκό της Αμερικανικής κοινωνικής ζωής. Βέβαια, φάνηκε ότι υπέρισχε και εδώ η παγκόσμια λογοκριτική λογική του «πονά κεφάλι, κόψε το κεφάλι».

Ένα ακόμη αξιοσημείωτο των Προβολών, ήταν η αδιαφορία για το Ελληνόγλωσσο Κοι-

νό. Η εκδήλωση, παρ' ό,τι απευθυνόταν σε ευρύ κοινό, ασχολιόταν μονομερώς με το Αμερικανόγλωσσο κοινό (κριτική της ταινίας στ' Αμερικάνικα, στις ομιλούσες δεν υπήρχαν υπότιτλοι κλπ). Λίγος σεβασμός στον θεατή δεν θα έβλαπτε.

Τώρα βέβαια αναρωτιέμαι.

Με δεδομένες —εν τη ζωή φυσικά— τις διώξεις του Τσάπλιν στη χώρα της «Ελευθερίας» με ποιά λογική εμφανίζεται από το επίσημο όργανο της Αμερικανικής Κου(-λ-)τούρας αυτό το αφιέρωμα. Κάποιοι «κακεντρεχείς» δεινόσαυροι των αισθυσίων, μίλησαν για πολιτικές σκοπιμότητες. Θα συμπληρώναμε και μες με κάποιο ψήγμα σαρκασμού: Τύψεις;

Αντώνης

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΕΛΑ ΣΤΗ «ΔΟΚΙΜΗ»

Από τον Επαναστατικό Λαϊκό Αγώνα πήραμε το παρακάτω κείμενο.

Για τη «ΔΟΚΙΜΗ»
Διαβάζοντας το έντυπο ΔΟΚΙΜΗ που κυκλοφορεί τους 2-3 τελευταίους μήνες βλέπουμε την πολιτική σημασία και ανάγκη που υπάρχει, να σας στείλουμε μερικά κείμενα-ανακοινώσεις-προκηρύξεις που κυκλοφορήσαμε μετά τις τελευταίες «εκλογές-φάρσα» και που κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, είτε αποκρύφθηκαν ολοκληρωτικά από τα καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης ή παραχαράχθηκαν ή δημοσιεύθηκαν αποσπασματικά.

Με την παρατήρηση ότι: Οι «σχολιασμοί» που διατυπώνονται δια μέσου του περιοδικού σας με τη μορφή «αποριών» και «ερωτηματικών», για να μην καλλιεργούν μονόπλευρες εντυπώσεις και στήρηση πληροφορησης, αλλά να συμβάλουν ώστε να μπορεί να βοηθείται η αντικαθεστωτική πολιτική σκέψη του αναγνώστη που απευθύνεστε, χρειάζεται να συνοδεύονται και από την δημοσίευση των κειμένων που σχολιάζονται, σας στέλνουμε αυτά τα κείμενα για να τα δημοσιεύσετε, εκτιμώντας ότι ίσως να μην έφθασαν ποτέ στα χέρια σας ολόκληρα.

Ο φάκελλος περιέχει:
- Ανακοίνωση για το βίαιο-δυναμικό χτύπημα της βορειοαμερικάνικης εγκατάστασης στο Καθούρι (πουθενά δεν δημοσιεύθηκε ολόκληρο).
- Ανακοίνωση για την προσπάθεια χτυπήματος της βορειοαμερικάνικης βάσης στη Νέα Μάκρη που δυστυχώς δεν μπόρεσε να ολοκληρωθεί.
- Πολιτικό κείμενο με τις εκτιμήσεις-συμπεράσματα-τοποθετήσεις-προτάσεις μας, αυτό το κείμενο με μεγάλη μανία αποκρύφτηκε εντελώς από όλους (εκτός από τα άλλα, ξεσκέπαζε πολιτικά την πολιτικοαστυνομική σκευωρία του καθεστώτος ενάντια στις λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις).

- Ανακοίνωση σχετικά με την ανάγκη χτυπήματος βορειοαμερικάνικων στόχων που εκφράζουν την βορειοαμερικάνικη επικυριαρχία σαν αναγκαίο στήριγμα του καπιταλιστικού καθεστώτος στη χώρα μας και για τις σχετικές τέτοιες δυναμικές ενέργειες μετά τις «εκλογές-φάρσα» στις 2.6.85.
- Ανακοίνωση για την αποκάλυψη της πολιτικοαστυνομικής σκευωρίας του καθεστώτος ενάντια στις δυνάμεις του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος.
Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας
-ΕΛΑ-
15.1.1986

Σχετικά με όσα γράφει το κείμενο έχουμε να πούμε τα εξής:

α) Η ΔΟΚΙΜΗ ουδέποτε επιχείρησε να καλλιεργήσει μονόπλευρες εντυπώσεις και στήρηση πληροφορησης. Αντίθετα, επιδιώκει την πολύπλευρη πληροφόρηση όσο αφορά γεγονότα που ο αστικό τύπος επιχείρει να διαστρεβλώσει και αποκρύψει.

β) Η ΔΟΚΙΜΗ δημοσιεύει κείμενα που δεν έχουν δημοσιευτεί στον ημερήσιο τύπο αρκεί να είναι όσο το δυνατόν πρόσφατα και όχι υπερβολικά μεγάλα, λόγω τεχνικών και οικονομικών προβλημάτων. Αυτό γίνεται άσχετα, απ' το αν μερικές φορές κάποια κείμενα δεν την βρίσκουν σύμφωνη. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι, αυτές οι απόψεις να μην εκφράζονται με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Διατηρεί το δικαίωμα κριτικής και

σχολιασμού εφ' όσον κρίνει ότι κάτι τέτοιο εξυπηρετεί τον επαναστατικό κοινωνικό αγώνα, κάτι που δεν πρέπει να γίνεται με έμμεσους τρόπους και βασισμένο στην αδυναμία ή στήρηση απάντησης από το κρινόμενο γεγονός ή πρόσωπο.

γ) Πρόθεση της ΔΟΚΙΜΗΣ δεν είναι να αντιδικήσει με τις οργανώσεις ένοπλης βίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι οποιοσδήποτε απόψεις γύρω από το ζήτημα δεν θα δημοσιεύονται.

δ) Η ΔΟΚΙΜΗ πήρε και την τελευταία ανακοίνωση του ΕΛΑ σχετικά με τις ενέργειες του ενάντια στον ΣΕΒ και τη ΔΕΗ. Από το σύνολο των κειμένων που πήραμε το μό-

νο που δεν δημοσιεύτηκε στον ημερήσιο τύπο είναι εκείνο που στις αναλύσεις του προέβλεπε εξαπόλυση αστυνομικής σκευωρίας και το οποίο δημοσιεύουμε. Τα υπόλοιπα έχουν δημοσιευτεί εξ' ολοκλήρου ή με περιτομές.

ε) Υπενθυμίζουμε ότι στο Νο 2 της ΔΟΚΙΜΗΣ γράφτηκε ένα σημείωμα με τίτλο ΑΠΟΡΙΕΣ - του εκφράζεται μεταξύ άλλων και η τωρία του συντάκτη, γιατί ο ΕΛΑ ανέλαβε την ευθύνη για την εκτέλεση του Μπάμπη μετά από 6 1/2 χρόνια, αναγνωρίζοντας ότι η ομάδα ΙΟΥΝΗΣ, 78 ανήκει σ' αυτόν.

Στο ίδιο τεύχος στο άρθρο ΚΡΥ-ΣΤΑΛΛΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ αναφερόταν, το κατά πόσο ο αντιαμερικανισμός του ΕΛΑ έφτανε στο σημείο να ξεχνά ότι υπάρχει και ο Ρώσος ιμπεριαλισμός. Φυσικά όταν αναφερόμαστε στον αντιαμερικανισμό δεν εννοούμε με κανένα τρόπο ότι αυτός στοχεύει τον αμερικανικό λαό.

Όσο κι αν διαβάσαμε τα κείμενα του ΕΛΑ δεν βρήκαμε καμιά απόληξη ή έστω διευκρίνιση γύρω από τις απορίες και τα ερωτηματικά.

Υ - Αυγούστου 1985 Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας - ΕΛΑ -

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΛΤΑ-ΡΟΦΟΡΙΣΜΟΣ - ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΙΣΤΗΣ - ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΤΗΣ ΣΤΡΩΣΗΣ

Μπορούμε να διαπιστώσουμε και να αξιολογήσουμε τη σημασία και τη σοβαρότητα των βασικών χαρακτηριστικών της κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης στην περίοδο που τώρα περνάμε (και για το επόμενο και απροσδιόριστο μεγάλο χρονικό διάστημα), όταν ξεκινήσουμε από την κύρια και βασική διαπίστωση-εκτίμηση που είναι:

Το ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα που εξακολουθεί να κυριαρχεί σε παγκόσμιο επίπεδο, έχει σαν κύριο στόχο του αυτή την περίοδο, να εντείνει και να οξύνει την επίθεση που εδώ και καιρό έχει εξαπολύσει ενάντια στα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των προλετάρων και των λαϊκών και επαναστατικών δυνάμεων σ' όλες τις χώρες (οι ιδιαίτερες προκλήσεις που επιδιώκονται και οι διαφορετικοί τρόποι που αυτή η επίθεση εκδηλώνεται, στις διάφορες περιοχές και στις ξεχωριστές χώρες, δεν πρέπει να μας κάνουν να παραβλέπουμε την κύρια τάση-επίθεση του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος, που είναι ενιαία και που αναγκαστικά εκδηλώνεται με διαφορετικές και διαφορετικούς τρόπους και μορφές). Ο σκοπός αυτής της επίθεσης του ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού είναι να μπορεί να διατηρήσει, αλλά και να βαθύνει και να κατοχυρώσει, την κυριαρχία και την εξουσία του για μία ακόμη ιστορική φάση, στην διάρκεια της οποίας δεν μπορεί και δεν διατίθεται να προσφέρει «ανταλλάγματα» ούτε στους πληθυσμούς των πύ αναπτυσσόμενων κρατών του. Έτσι βέβαια θα βαθύνουν και θα οξύνονται οι κοινωνικές-ταξικές διαφορές και διαφοροποιήσεις, ενώ θα μεγαλώνουν τα λεγόμενα «περιθώρια» κοινωνικά-ταξικά στρώματα του προλεταριοποιημένου πληθυσμού (που παύουν να είναι-σήμερα να είναι περιθώρια, αλλά έχουν από την άποψη της ριζομητικής τους αλήθειας, πράγμα που δηλώνει ότι ο σύγχρονος καπιταλισμός-ιμπεριαλισμός που τα δημιουργεί, τα έχει ανάγκη για τη συντήρηση της ύπαρξής και της κυριαρχίας του). Ένα ακόμη άμεσο αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης θα είναι και η αγγινιάση και με κάθε τρόπο προσπάθεια των ιμπεριαλιστικών-καπιταλιστικών κρατών και των καθεστώτων τους να επιβάλλουν την «κοινωνική συνείδηση» γι' αυτή τη κατάσταση, ώστε να μπορεί να διατηρηθεί και να ενισχυθεί η κυριαρχία και εξουσία των κεφαλαιοκρατών, των διανομόνων, των σύγχρονων εργοστασίων, των τεχνικών, των γραφειοκρατών και όλων των συμβών και οργάνων τους που στήνουν ασφυκτικά και δηλητηριάζουν τη σημερινή κοινωνική πραγματικότητα.

Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό καθεστώς στην Ελλάδα που υλοποιεί και δηλώνει την κυριαρχία πάνω στη χώρα μας, του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και της δικτατορικής οργάνωσής των πολυεθνικών εταιρειών, για να προωθή και να πετυχαίνει τα σχέδια και τους στόχους του στις «διαφορετικές» δικές μας συνθήκες, χρησιμοποιεί το σύνολο των καθεστωτικών και επιπονηματικών δυνάμεων που διαθέτει, αλλά σαν κύριο μοχλό, έχει εδώ και τέσσερα χρόνια ο κύριο και την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που σήμερα πιά έχοντας εντελώς ταυτιστεί μαζί τους, είναι το βασικό υπαλληλικό δυναμικό τους (δουλειά εκφράζουν πολιτικές και αντιρροήσεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ - αλλά και στα άλλα προεδρικά και αριστερά λεγόμενα κόμματα - είναι υποχρεωμένοι πια ή να τα καταλάβουν αυτό το πράγμα και στις συνθήκες που έχει φανούν ότι δεν είναι τίποτα άλλο από ύπουλοι φορείς μιας ταξικής που έχει σκοπό να μολομώσει δυνάμεις μέσα στους καθεστωτικούς μηχανισμούς).

Στη βάση της παραπάνω κύριας και βασικής διαπίστωσης, χρειάζεται να δοθεί τα βασικά χαρακτηριστικά της κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης στην σημερινή περίοδο και να βρούμε τους τρόπους για να τα αντιμετωπίσουμε και για να τα αξιοποιήσουμε, όσο μπορούμε, για να προωθήσουμε τον αντικαθεστωτικό, τον αντικαπιταλιστικό-αντιιμπεριαλιστικό, δηλαδή τον επαναστατικό λαϊκό αγώνα στη χώρα μας.

Αυτά τα βασικά χαρακτηριστικά της τωρινής κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης που θα γίνουν και πιά φανερά και έντονα το επόμενο χρονικό διάστημα, είναι:

α) Η εξαπόλυση μιας μακροχρόνιας και παρταχόμενης επίσημης ληστρικής επιδρομής ενάντια σ' όλους τους προλετάρους. Η πασιφική κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός θα επιχειρήσουν να συγκεντρώσουν ακόμη περισσότερα κεφάλαια στα χέρια των καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών και να αυξήσουν τα κέρδη και τα προνόμια όλων εκείνων που υπηρετούν, λειτουργούν και προστατεύουν το εγκληματικό καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα κυριαρχίας και εξουσίας πάνω στην κοινωνία. Βασικός τρόπος για να πετυχαίνουν αυτή του την επιδίωξη, θα είναι οι μεγάλες και συνεχόμενες αυξήσεις στις τιμές που μας δίνουν τα απαραίτητα για τη διαβίωση προϊόντα και υπηρεσίες, μαζί με τις παράλληλες και επιζήμιες σπατάλες και καταστροφές κοινωνικού πλούτου από όλους τους μικρότερους και μεγαλύτερους μέτοχους και υπάλληλους της καθεστωτικής κυριαρχίας και εξουσίας. Είναι καθαρό επίσης, ότι

στάσεις).

Όμως αμέσως μετά την απομάκρυνση του Κ. Καραμανλή όλοι μαζί οι καθεστωτικοί και επιπονηματικοί οργανισμοί κατόρθωσαν να μετατρέψουν αυτή την εντελώς προσωρινή υποχώρηση, σε μία σκέπη παραχώρηση συμβολικού χαρακτήρα, που βέβαια έλασε ταχύτητα την οποία σημασία της, διά μέσου αυτής της παραχώρησης συμβολικού χαρακτήρα, θαναπαλίζουν τις δυνάμεις του λαϊκού κινήματος και όλους τους προλετάρους μέσα στο πολιτικό-κοινωνικό παιχνίδι των καθεστωτικών δυνάμεων που το ονομάζουν «εκλογές», ενώ δεν είναι άλλο από τον εξαναγκασμό-εξέλιξη που μας επιβάλλουν για να τους φέρουμε, για να τους αποδεχάμαστε και για να παραταόμαστε από τη δική μας πολιτική πρωτοβουλία και από την επιδίωξη για μία επαναστατική αλλαγή της σημερινής-ιμπεριαλιστικής-καπιταλιστικής κοινωνίας.

Όλη αυτή η πραγματικότητα αποκαλύφθηκε, σ' όλη τη μεγαλόπρεπη, στο αύριο μετά τις τελευταίες «εκλογές» χρονικό διάστημα (δεν πρόκειται πια ούτε καν για εκλογές, αφού δεν υπάρχει καμιά δυνατότητα επιλογής ανάμεσα σε πραγματικές διαφορετικές πολιτικές προτάσεις, ενώ για διαφορετικές κοινωνικές προοπτικές ούτε λόγος δεν γίνεται).

Έτσι στη χρονική περίοδο που τώρα περνάμε, το υπαλληλικό προσωπικό (κυβερνητικό και αντιπολιτευτικό) του διεθνοποιημένου κεφαλαίου των πολυεθνικών εταιρειών, που έχει την ενόχληση των πολιτικών χειρισμών, τους οποίους χρειάζεται να κάνει το καθεστώς, είναι υποχρεωμένο να έχει και να «αναδεικνύει» τους πρόσωπα, τις μεθόδους και τις μορφές καθεστωτικής πολιτικής δράσης, έτσι που αυτό να μπορούν να εξακολουθούν να παίζει έναντι και να παραπλανούν τους προλετάρους και τις δυνάμεις του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος. Αυτή η αναγκαιότητα, στη σημερινή περίοδο, είναι μία από τις πύ σοβαρές προτεραιότητες των καθεστωτικών δυνάμεων.

Για να πετύχουν σ' αυτό το στόχο τους, θα χρησιμοποιήσουν βασικά τις «κλασικές» μεθόδους που τόσο καλά γνωρίζουν: «διασπορές κομμάτων» - «επιδείξεις άλλων κομμάτων» κλπ είδους και κατηγορίας για να «συνάβουν όλες τις κοινωνικές δυνάμεις» - χρησιμοποιήσουν, βέβαια, τον ίδιον ατμό και τον κληρονομία τους, αλλά και των ανερχόμενων πολιτικών στελεχών του καθεστώτος, που ειδικεύονται όλοι αυτοί και ασχολούνται με την τεχνική της πολιτικής εξαπάτησης και του εγκληματικού του λαϊκού κινήματος και των προλετάρων (Πράγμα που αποτελεί το περιεχόμενο και το αντικείμενο της δράσης των καθεστωτικών κομμάτων όλοιο δόγμα και να χρησιμοποιούν και όποιον προσκομεί και αν φέρνει).

Αυτήν δραστηριότητα τους θα την εμπλουτίσουν με «ανακατατάξεις», «εξυμνίες», «κρίσεις», με την «προβολή» πλαστών προλημάτων, με «ανακατατάξεις», «εξυμνίες», σπουδαίονες κινήσεις και δηλώσεις και άλλα τέτοια. Κοινά χαρακτηριστικά σ' όλα αυτά θα είναι η ατελείωτη ψευδολογία και η διαστρέβλωση και παραχρήση της πραγματικότητας. Δεν θα διασπών να επιδοθούν και σε «συμβατικά» και «εκλογικά» παιχνίδια, ενώ όλα αυτά μαζί θα συνοδεύονται βέβαια με τον παραπληροφόρηση και ψεύδη από: Εγκύρια που ξεσπάνε και πάντα κοινοποιούνται - από φυσικές καταστροφές, δυστυχία, ατυχήματα και προτροπές στον υπέλιχο χαιφισμό - από εξελλείψεις στο κυρίαρχο - από «εθνικές κρίσεις», «κρίσεις στιγμής», και «πρόβλεψη του τούρινα» - από «σοκινικούς κύκλους» και «δυνάμεις ανυμνίας».

Δεν αποκλείεται τέλος, να προσπαθήσουν να κάνουν και μερικούς νεωτερικούς σ' αυτό το τομέα, (όπως π.χ. με το εξάσκηση μιας πολιτικό-πονημικής σκευωρίας ενάντια σε δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος), αφού λίγο-πολύ όλα αυτά τα κόμματα τους, σαν καθεστωτικές μεθόδους «αναδεικνύουν» των πολιτικών μορφών της κυριαρχίας και εξουσίας τους, έχουν γίνει πια γνωστά, σ' όλους βέβαια δέχονται να βλέπουν.

Η εξέταση και η δέηση της προληπτικής απεπανάστατικής δραστηριότητας όλων των τρομο-κρατικών μηχανισμών βίας και καταστολής, που το καθεστώς χρησιμοποιεί ενάντια μας και ενάντια σ' όλους τους σημερινούς προλετάρους, θα επιχερίσουν να χτυπήσουν βίαια και τρομοκρατικά όλους τους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες που θα ξεσηκώσουν, από τα ελάχιστα των καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών οργανισμών και από τα περιθώρια ανοχής (που όλο μικρόνουν τείνοντας να εξαφανιστούν) για να διατηρηθεί η ανεπιδοτική λειτουργία του καθεστώτος κυριαρχίας και εξουσίας των καπιταλιστών-ιμπεριαλιστών και όλων των συμβών και οργάνων τους. Θα επιχειρήσουν επίσης να χτυπήσουν με ιδιαιτέρως έντονη και ναμνία τις δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος και του επαναστατικού λαϊκού αγώνα που γίνεται ενάντια τους, για να πάρει η αντίσταση, για να εμποδιστεί η αναδιοργάνωση λαϊ-

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ ΤΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΟ- ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΕΛΑ, ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ '85

πρόκειται να εφαρμοστεί και στη χώρα μας μία επιδιωκόμενη και προγραμματιζόμενη στήρηση κατοικίας-στέγασης για μεγάλα τμήματα του «περιοριοποιημένου» προλεταριακού πληθυσμού (για να του κοπεί κάθε διάθεση και δυνατότητα πολιτικής πρωτοβουλίας και επαναστατικής πολιτικής πρακτικής), πράγμα που θα έχει και άλλες σοβαρές επιπτώσεις και συνέπειες και για άλλα λαϊκά κοινωνικά-ταξικά στρώματα του πληθυσμού. Ήδη το πρόβλημα αυτό υπάρχει - για πρώτη φορά στη χώρα μας - και πρόκειται να μεγεθυνθεί και να οξύνει ταχύτητα στους επόμενους μήνες.

α) Η δραστηριοποίηση του συνόλου των καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών οργανισμών για τη παραπληροφόρηση και για τον έλεγχο της διασποράς και της εξαπάτησης όλων των προλετάρων, καθώς αυτές θα εντείνονται και θα προκαλούν κινητοποιήσεις. Η αυτό τορόπο θα επιδιώκουν να μετατρέψουν τις αναπόφευκτες κοινωνικές-ταξικές συγκρούσεις σε κένδρα για το καθεστώς ξεσπάσματα, σε ξεκομμένους αγώνες και σε «διαδικασίες κοινωνικής συνείδησης».

Οι προλεταριοί σήμερα στερούνται από οργανωτική δύναμη και από πολιτική προοπτική, δεν θα κινηθούν βασικά για να υπερασπίσουν κατακτήσεις και δικαιώματα, που άλλωστε τους έχουν αφαιρεθεί ουσιαστικά και όλα υπάρχουν είναι άδρια, ή για να περάσουν καινούργια, αλλά θα κινητοποιηθούν σπυρμένο από ζυτιές ανάγκες. (Είναι στερούνται από οργανωτική δύναμη γιατί οι επίσημοι-νόμιμοι κρατικο-συνδικαλιστικές οργανώσεις κυριαρχούν και ελέγχουν τα πάντα, ενώ αντικαθεστωτικές και παράνομες μορφές και τρόποι οργάνωσης δεν έχουν φταίξει ακόμα. Είναι επίσης στερούνται από πολιτική προοπτική γιατί, ο συνεχής και ο σπυρμένος-μικρός χαρακτήρας μαζί με το εντελώς καθεστωτικό και καθεστωτικό περιεχόμενο των «αντιπονητικών κινητοποιήσεων» που επιβάλλουν οι καπιταλιστικές-ιμπεριαλιστικές, κυριαρχούν, ενώ δεν έχει ακόμη προχωρήσει το απαραίτητο επαναστατικό-ταξικό περιεχόμενο και χαρακτήρας των κοινωνικών-ταξικών αγώνων).

Αυτή η πραγματικότητα, έτσι σκέψη, από μόνι της δεν έχει τίποτα το επαναστατικό, όπως θα σπεύδουν να πειστηρίσουν οι διάφοροι αριστοκράτες. Δίνει όμως την δυνατότητα, αν και όσο μπορούμε να δραστηριοποιηθούν οι οργανωμένες και οργανωμένες επαναστατικές και λαϊκές δυνάμεις, για να ξεσπάσει το σπυρμένο της πολιτικής και οργανωτικής κυριαρχίας των καθεστωτικών δυνάμεων, που μπορεί να γίνεται με την παράλληλη πρόθεση τόσο των μορφών και των τρόπων του επαναστατικού ταξικού αγώνα, όσο και του περιεχόμενου και της προοπτικής του.

α) Η εξέταση των πολιτικών μορφών, βασικά δηλαδή των επίσημων κομματικών οργάνων, που χρησιμοποιεί το ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό καθεστώς, για να πατήσει και για να ελέγχει όλους τους προλετάρους και τις δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος. Οι επίσημοι κομματικοί οργανισμοί, σαν πολιτικές μορφές που διαθέτει και χρησιμοποιεί το καθεστώς, έχουν την δυνατότητα και την επισημοτεχνική καλλιέργημένη ικανότητα για να εξαπατούν, να παραπλανούν, να πατήσουν και έτσι να ελέγχουν τις κοινωνικές-ταξικές κινητοποιήσεις και συγκρούσεις με τρόπο που να μολομώσουν την εξέλιξη του αντικαθεστωτικού και επαναστατικού λαϊκού αγώνα και με το να εμφανίζονται σαν φορείς δήθεν διαφορετικών πολιτικών προοπτιών για την κοινωνία. Αυτή η δυνατότητα και η ικανότητα των σημερινών πολιτικών μορφών του καθεστώτος τελειώνει, αν δεν έχει κιάλα εξαπληθεί. Αυτό το γεγονός λειτουργεί και σαν μια πρόσθετη απόδειξη για το τι αληθινή είναι οι διαφορές επίσημων κομματικών οργανισμών. Είναι στην ουσία συμπληρωματικές αναμεταξύ τους καθεστωτικές δυνάμεις, που στρίβουν το εμπνευμένο καθεστώς κυριαρχίας και εξουσίας του διεθνοποιημένου κεφαλαίου των πολυεθνικών εταιρειών και επηρεάζονται απ' αυτό. Αυτή η εξέλιξη των πολιτικών μορφών του καθεστώτος ολοκληρώνει, και πάλι πια, πια ο δόλος, με τη τελευταία εκλογική διαδικασία και λίγο μετά το τέλος της. Με την τελευταία εκλογική διαδικασία έγινε φανερό σ' όλους πια, ότι η πασιφική κυβέρνηση σ' όλοιο ουσιαστικό συνεργασία με τα άλλα καθεστωτικά κόμματα και χρησιμοποιώντας τις κατάλληλες και έντεχνα σκηνοθετούμενες κάθε φορά «εξυμνίες», αναγκάστηκε να υποχωρήσει μπροστά στην απήτηση για απομάκρυνση του Κ. Καραμανλή (Ο πολιτικός ελιγμός έγινε 1-2 μέρες πριν τη προβλεπόμενη επανεκλογή του Κ. Καραμανλή και ήταν αναγκαστικός για το ΠΑΣΟΚ γιατί ο Α. Παπανδρέου κατάλαβε ότι θα διαλυθεί, πράγμα που θα είχε σαν κύριο εκπαιδευτικό, εκτός από το χάσιμο της πρωτιάς στις εκλογές, την δυναμική αποδοχήση δυνάμεων του λαϊκού κινήματος από τα καθεστωτικά μηχανήματα, πράγμα που μπορούσε επίσης να οδηγήσει σε απρόβλεπτες και ανελέητες και οπωδήποτε ανεπιδοτικές για το καθεστώς κατα-

κό και επαναστατικό κίνημα, για να χτυπηθεί η οργάνωση δυνάμεων που έχουν τη διάθεση και τη δυνατότητα να προβάλλουν εμπροσά μια αντικαθεστωτική προοπτική και επαναστατικούς στόχους αγώνα και για να υποστεί, έτσι, να συνεχίζεται η «ομαλή» λειτουργία του σημερινού καθεστώτος εκμετάλλευσης, καταπίεσης, μείζονας και τρομοκρατίας γιά όλους τους προλετάρους, γιά όλους τους.

Αυτές τις επιδιώξεις των καθεστωτικών δυνάμεων εξυμνούν όλα τα μέτρα, που εδώ και χρόνια εφαρμόζονται για να ενισχυθούν όλοι οι τρομο-κρατικοί μηχανισμοί καταστολής και προληπτικής απεπανάστασης (Σύστημα τράστου κοινωνικού πλούτου, που ληστεύεται από τους προλετάρους, για το υλικό-τεχνικό δυνάμεια και εκσυγχρονισμό όλων των ένοπλων μηχανισμών του καθεστώτος - τεράστιες υλικές-χρηματικές παροχές και προνόμια για το προσωπικό που λειτουργεί αυτούς τους μηχανισμούς - αναδίπληξη και αναδιοργάνωση τους τέτοια που να εξυμνούνται καλύτερα ο τρομο-κρατικός χαρακτήρας τους και να αυξάνει η άμεση επίβλεψη τους σ' όλους τους τομείς της καθημερινής ζωής - μεγάλη και συνεχόμενη αριστητική αδήση του προσωπικού τους και δημιουργία καινούργιων παρα-αστυνομικών και παρα-στρατιωτικών υπηρεσιών όπως οι ιδιωτικές αστυνομίες, η δημοτική αστυνομία τα ειδικά τμήματα και όπως οι εθελοντές και τα μισθοφόρα στρατιωτικά τμήματα - ενοποίηση στη λειτουργία και τη δράση όλων των αστυνομικών δυνάμεων - καλλιέργεια του χαιφισμού σε λαϊκό επίπεδο και για την οποιαδήποτε κοινωνική και ανθρώπινη δραστηριότητα, μαζί και με την παράλληλη και αναδείξη της χαφιεδικής ψυχολογίας και συμπεριφοράς από το ηθικό στήριγμα και το βασικό πρό-σόν που ζητιούνται από όλους για να θεωρούνται «σωστοί πολίτες» της ιμπεριαλιστικής-καπιταλιστικής κοινωνικής πραγματικότητας).

Αυτές τις απεπανάστατικές επιδιώξεις του σημερινού εγκληματικού καθεστώτος και την βία και τρομοκρατία των κρατικών και παρακρατικών, θα προσπαθήσουν να τις κατοχυρώσουν ακόμη περισσότερο και να συλλάβουν «κοινωνική συνείδηση» γιά αυτές, με μία ακόμη πολιτικό-αστυνομική σκευωρία που προστοιμούνται να εξαπολύσουν ενάντια σε δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος.

α) Η παύση της επικυριαρχίας του βορειοαμερικανικού τρομο-κρατικού ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού στη χώρα μας. Η βορειοαμερικανική τρομο-κρατική παρουσία και κατοχή στην Ελλάδα, είναι αναγκαία παράγοντας για τη συντήρηση και τη διατήρηση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού καθεστώτος και την κυριαρχία και εξουσία του διεθνοποιημένου κεφαλαίου των πολυεθνικών εταιρειών. Στη χώρα μας το καθεστώς της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, της κρατικής της καταπίεσης και τρομοκρατίας και της αυξανόμενης κοινωνικής μείζονας που παράγει, έχει την ανάγκη της επικυριαρχίας των βορειοαμερικανικών ιμπεριαλιστικών-καπιταλιστών και γι' αυτό αλληλοποστηρίζονται και αμοιβαία επηρεάζονται ενάντια σ' όλους τους σημερινούς προλετάρους και ενάντια στις διαδικασίες και τις επιδιώξεις των επαναστατικών και λαϊκών δυνάμεων που σκοπεύουν στην επαναστατική αλλαγή της σημερινής κοινωνίας.

Είναι ολοφάνερο σε όλους ότι, η επικυριαρχία του βορειοαμερικανικού ιμπεριαλισμού-καπιταλισμού, όχι μόνο δεν περιορίζεται και δεν αποδυναμώνεται τα τελευταία χρόνια που ο καθεστωτικός κρατικός μηχανισμός στη χώρα μας έχει προδοτική διακυβέρνηση, αλλά αντίθετα αυτή επιδόθηκε και δυνάμειται και παράλληλα προστατεύεται με όλους τους τρόπους, ιδεολογικούς, πολιτικούς και αστυνομικούς - στρατοκρατικούς.

Τα προβλήματα που δημιουργούνται από την εντεινόμενη επικυριαρχία των βορειοαμερικανικών ιμπεριαλιστών-καπιταλιστών, όπως δεν «λύνθηκαν» και δεν «αντιμετωπίζονται» μέχρι τώρα, έτσι δεν πρόκειται ούτε να λυθούν, ούτε να αντιμετωπιστούν (Οι κινητοποιήσεις και οι δήθεν «αγώνες» της πασιφικής κυβέρνησης και των άλλων καθεστωτικών δυνάμεων, που στην ουσία έχουν συμφωνήσει με τους βορειοαμερικανικούς «μεθοδεύσεις» που να αποδυναμώσουν και να διαλύουν το λαϊκό κίνημα, δεν πρέπει πια να εξαπατούν κανέναν). Το αντίθετο συμβαίνει και συνεχίζεται να γίνεται, δηλαδή θα δημιουργούνται καινούργια προβλήματα, θα παγιώνονται τα ήδη υπάρχοντα και όλα μαζί θα αναπαράγονται, γιατί αυτή είναι η αναγκαιότητα που επιβάλλει η συντήρηση, η διατήρηση και η επιδίωξη διαίτησης της τωρινής καθεστωτικής πραγματικότητας, που κανένας απ' αυτούς δεν την αμφισβητεί και όλοι μαζί την επιδιώκουν και την υποστηρίζουν να συνεχιστεί να επηρεάζονται.

Η επικυριαρχία των βορειοαμερικανικών ιμπεριαλιστών-καπιταλιστών στην Ελλάδα, επιβάλλει άμεσα και την πλήρη ενσωμάτωση στο στρατοκρατικό μηχανισμό βορειοαμερικανικών-Ε.Ο.Κ. που είναι το ΝΑΤΟ. Αυτή η συλλογή εδώ και 34 περίπου χρόνια, συμπληρώνεται από την, πάνω από δεκαετή τ'όρα, σταδιακή Ε.Ο.Κ. και από τα αναγκαία στήριγμα του ελληνικού κρατικού καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού,

Το δικαστικό εμπόρευμα σε νέα συσκευασία:

Τα δικαστήρια της σχολής Ευελπίδων

Μέσα στα πλαίσια αποπροσανατολισμού και χειραγώγησης των αιώνια κατάπτυστων «μαζών», τ' αφεντικά εξαπόλυσαν και πάλι την αποθλακωτική προπαγάνδα-εμπόρευμα με αφορμή τη μεταφορά ενός αίσιος: Της «δικαιοσύνης» του κράτους και των αφεντικών σε νέα κτίρια. Ο αστικός τύπος, αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά το ρόλο του, ρόλο πιστού σκυλιού και τσανακογλύφτη των αφεντικών, δεν μπόρεσε να μη διαλαλήσει το γεγονός: «Ο νάος της θέμιδας μετακομίζει», «Δικαστείτε τώρα άνετα και σύγχρονα» και άλλα ευτράπελα.

Χρέος μας, λοιπόν, είναι ν' αποσαφηνίσουμε κάποιες θέσεις μας πάνω σ' αυτά τα γεγονότα, που εκτός απ' την προφανή γελοιοότητά τους, κρύβουν έναν έμμεσα αντιληπτό κίνδυνο: την ολοένα μεγαλύτερη δυνατότητα των κρατιστών να διαστρέφουν και να τσαλακώνουν κάθε έννοια «ορθής κρίσης» απ' αυτό, που αποκαλούν «μέσο άνθρωπο».

Το αίσιος της Σανταρόζα εγκυμονούσε για τ' αφεντικά τον κίνδυνο να μεταστραφούν οι γνωστές διαμαρτυρίες του «κοινού» για τις συνθήκες διαγωγής της «απονομής δικαιο-

«εξυγιάνσεις» και καινούργια τσαντήρια για να λειτουργήσει, αλλά γκρέμισμα μαζί με τ' αφεντικά της. Μιας δικαιοσύνης, που απλά γεννήθηκε νεκρή, όπως και η τάξη που τη γέννησε.

Η αντιστροφή της προοπτικής επιδίωξης προϋποθέτει και την καταστροφή κάθε μορφής επιβαλλόμενης δικαιοσύνης των αφεντικών. Ολοκληρωτική άρνηση υποταγής και ανταλλαξιμότητας, διάλυση των μύθων, που σκόπιμα σπέρνουν τ' αφεντικά, δημιουργώντας κριτές και κρινόμενους, καλούς και κακούς, «αποκλίνοντες» και «φυσιολογικούς».

ΤΟ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΑΙΓΕΤΑΙ

ομάδα «ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ»

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Σήμερα, ο ρυθμός της ολοένα αυξανόμενης εντατικοποίησης της παραγωγής και της κατανάλωσης, μας έχει κάνει να χάνουμε καθημερινά κάθε σημάδι της δημιουργικής μας ικανότητας και τα μέσα, που μας δίνει, είναι η αλλοτρίωση και η αποξένωση από πραγματικές μας ανάγκες και επιθυμίες. Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, είναι, στην ουσία, μία έντεχνα δημιουργημένη κρίση από τους ίδιους τους καπιταλιστές, στην προσπάθειά τους να διατηρήσουν τα προνόμια και την εξουσία τους σε βάρος μας. Αυτό έχει την αντανάκλασή του και στη χώρα μας με την ανεργία, την ακρίβεια, τον πληθωρισμό και όλα τα επακόλουθα. Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, ο ρόλος του ρεφορμιστικού συνδικαλισμού και των υπηρετών του, για άλλη μια φορά, αποδεικνύεται πρόσοικτος και ανεδαφικός. Δεν θεωρούν τα συνδικάτα και τις εργατικές οργανώσεις σαν ένα μέσο στα χέρια των εργαζόμενων στον αγώνα τους για τη βελτίωση των συνθηκών της ζωής τους, αλλά παραρτήματα των πολιτικών γραφειοκρατικών τους οργανισμών, ανάγοντάς τα σε μεσολαβητικά και μόνο όργανα ανάμεσα σε εργαζόμενους και αφεντικά, στηρίζοντάς τα σε μια αυστηρά ιεραρχική και εξουσιαστική οργανωτική λειτουργία, καταργώντας στην πράξη κάθε φυσικό και νόμιμο δικαίωμα της βάσης τους για ελεύθερη και ατομική πρωτοβουλία. Έτσι, είναι μια θεσμοποιημένα σώματα, προσκολλημένα στο κράτος, ρυθμίζοντας τις υποθέσεις των εργαζόμενων πρασκηναϊκά και χωρίς την άμεση

για να μπορεί να συντηρεί και να αναπαράγει την κυριαρχία και εξουσία του, που τόσο ακριβά έχουν πληρώσει και θα πληρώσουν και στο μέλλον εκδόμενοι χρονικό διάστημα όλοι οι προλετάριοι.

Τα βασικά χαρακτηριστικά της τυρινής κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης, που παραπάνω αναφέραμε, προσδιορίζουν και τις πιο συγκεκριμένες επιδιώξεις των συνδυασμένων της καθεστωτικής κυριαρχίας και εξουσίας, που στρέφονται ενάντια σ' όλους τους προλετάριους, ενάντια σ' όλες τις δυνάμεις που μπορούν να προσηλυνθούν στον αντιπαρασυνδυασμό-τον επαναστατικό λαϊκό αγώνα, ενάντια σ' όλους μας. Χρειάζεται να αναφέρουμε και μιά ακόμη συγκεκριμένη επιδίωξη των καθεστωτικών δυνάμεων, που είναι πολύ πιθανό να την ενεργοποιήσουν σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Αυτή η επιδίωξη τους, παρ' όλο που δεν ανταποκρίνεται σαν «κάληψη» και σαν «μολάσι» που θα τους διευκολύνει (έτσι τουλάχιστον νομίζουν και επιδιώκουν) να «αντιμετωπίσουν» καλύτερα όλες τις άλλες που αναφέρουμε προηγουμένως.

Οι καθεστωτικές δυνάμεις θα επιχειρήσουν να εξαπολύσουν μιά ακόμη πολιτικο-αστυνομική σκευωρία-χτύπημα, ενάντια σε δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος, που θα έχει «μεγαλύτερες» και πιο «εντυπωσιακές» διαστάσεις, από τις προηγούμενες ανάλογες πολιτικο-αστυνομικές επιχειρήσεις τέτοιου είδους.

Κάτι τέτοιο θα τους επιτρέπει: Να «καλύψουν» και να «διασκεδάσουν» την επίσημη ληστεία τους επίθεση ενάντια σ' όλους τους προλετάριους, όσο κιόλας αυτή θα παίρνει πιο μεγάλες διαστάσεις. Να χτυπήσουν τους κοινωνικο-ταξικούς αγώνες που έρχονται και έτσι να τρομοκρατήσουν και να χειραγωγήσουν τις δυνάμεις, εγκλωβίζοντας τις μέσα στα κρατικοσυνδικαλιστικά όργανα και τις επισημες-νομικές «δικαιολογίες» τους. Να προσπαθήσουν να βρουν καινούργιες δυνατότητες για να καλύψουν την εδύνηση των πολιτικών μορφών τους και έτσι να τις «αναβιώσουν» με διάφορα και διαφορετικά «σχήματα» και δόξαν καινούργιους στόχους και προβληματισμούς. Να βρουν δυνατότητες για να «δικαιολογήσουν», αλλά και για να καυχήνται για την επίσημη μακρογυρία και εγκληματική δραστηριότητα των τρομοκρατικών μηχανισμών βίας και καταστολής και παράλληλα να καλλιεργούν σαν ζωοδόνα δύναμη τους του χαριεθισμού. Να «περάσουν» σ' όλους τα σχέδια τους για την παγίωση της βοραιοαμερικανικής και ΕΟΚικής ιμπεριαλιστικής-καπιταλιστικής επικυριαρχίας στη χώρα μας και έτσι να μπορεί να υλοποιηθεί και να βαθαίνει η εξουσία και η κυριαρχία του διενοποιημένου κεφαλαίου των πολυεθνικών εταιρειών στην Ελλάδα.

Τι αυτό πιστεύουμε ότι χρειάζεται να μην μπορέσουν οι καθεστωτικές δυνάμεις να πετύχουν στην πολιτικο-αστυνομική σκευωρία που, πιθανότατα, θα επιχειρήσουν να εξαπολύσουν σε μιά κατάλληλη γ' αυτούς στιγμή. Οι δυνάμεις του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος πρέπει να την εμπιστευθούν να πετύχουν και στην ενδεχόμενη εκδήλωση της να δραστηριοποιηθούν έτσι ώστε να καταρρέουν οι επιδιώξεις των καθεστωτικών δυνάμεων και από την άλλη μεριά να δοθεί η ευκαιρία και η δυνατότητα εκμετάλλευσης των συνθηκών για την πρόβλεψη των κοινωνικών-ταξικών συγκρούσεων, για το ξεμπλοκάρισμα δυνάμεων από τον κλοιό των επισημών κομματικών και κρατικοσυνδικαλιστικών οργανισμών, για την οργάνωση καινούργιων δυνάμεων στον επαναστατικό λαϊκό αγώνα και ακόμη, οι όποιες π' όλο τις περιπτώσεις μιάς τέτοιας πολιτικο-αστυνομικής σκευωρίας να μην βαρύνουν μόνο τις λαϊκές και επαναστατικές δυνάμεις, αλλά να φορτωθούν και στους καθεστωτικούς υπάλληλους κάθε είδους και κατηγορίας.

Οι διαπιστώσεις, οι εκτιμήσεις, τα συμπεράσματα καθώς και οι τοποθετήσεις και προτάσεις του βραχυπρόθεσμου λαϊκού αγώνα -ΕΛΛΑ- για την προσπάθεια αντιμετώπισης της καθεστωτικής επίθεσης, που από καιρό έχει ξεκινήσει, και για την προσπάθεια σταθεροποίησης και ανέπτυξης-βελτιστοποίησης του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος με επαναστατική πρακτική και προοπτική, είναι διεξοδικά γραμμένες στα πολιτικά κείμενα που έχει φτιάξει κατά καιρούς, αυτές οι προτάσεις έχουν προσπαθήσει, χωρίς όμως ακόμα να μπορέσουν να υλοποιηθούν με ικανοποιητικό τρόπο, που είναι αναγκαίος όρος για το προχώρημα και το δυναμισμό του επαναστατικού λαϊκού κινήματος. Για να γίνει αυτό χρειάζεται να μπορέσουμε να ξεναγήσουμε την δυνατότητα πολιτικής πρωτοβουλίας και να διαδοθεί η ιδεολογικοπολιτική αντίληψη και πρακτική της επαναστατικής και λαϊκής πάλης, όπως και τα δ' άλλα αναφέρονται π' όλο το σύνολο της τοποθεσίας και τις προτάσεις. Για να προχωρήσουμε σ' αυτό το δρόμο χρειάζεται η μεγαλύτερη δυνατή κινητοποίηση και δραστηριοποίηση όλων των δυνάμεων σ' αυτή τη κατεύθυνση.

Τα πολιτικά αυτά κείμενα που περιέχουν διεξοδικά αυτές τις τοποθετήσεις και τις προτάσεις έχουν κυκλοφορήσει, αλλά τα συμπεριλαμβανόμενα και σ' αυτή την έκδοση, ώστε να βοηθηθούν όλοι όσοι θα δραστηριοποιηθούν σ' αυτή την κατεύθυνση, το ερχόμενο χρονικό διάστημα, που οπωσδήποτε είναι και μιά καινούργια περίοδος για την εξέλιξη των κοινωνικών-ταξικών αγώνων στη χώρα μας και για την πορεία του αντι-καθεστωτικού, δηλαδή του επαναστατικού λαϊκού αγώνα.

Πριν τελειώσουμε αυτό εδώ το κείμενο, νομίζουμε ότι χρειάζεται να αναφέρουμε και ένα κομμάτι από την πολιτική ανακάλυψη που έγινε. Ο Συνασπισμός Λαϊκών Αγώνων-ΕΛΛΑ- μετά την, τελευταία μέχρι τώρα, ενεργειακή επαναστατική και λαϊκή βίαια, που την νύχτα της 30ης Ιουλίου προς 1 Ιούλη 1985 και έγινε το χτύπημα στην βοραιοαμερικανική στρατιωτική εγκατάσταση «Αρσάλλων Παλάς» στο Καθόρι, (ολόκληρο το κείμενο αυτής της ανακοίνωσης, που δεν γράφτηκε στις εφημερίδες, περιλαμβάνεται σ' αυτή την έκδοση), μαζί με την ανακάλυψη που έγινε για την προσπάθεια κτήσης της βοραιοαμερικανικής στρατιωτικής βάσης στην Νέα Μάκρη, που δεν μπήκε να ολοκληρωθεί. Αυτά τα δύο είναι τα τελευταία στη σειρά κείμενα που περιλαμβάνονται σ' αυτή την έκδοση.

Οι πολυεθνικές (τους) εταιρείες πηγαίνουν τις θέσεις τους και οργανώνουν την καπιταλιστική-ιμπεριαλιστική εκμετάλλευση (που της έχουν δώσει το όνομα «κρίση») σε όλο πιο περίπλοκη, αποπροσανατολισμένη και επιστημονομητική ηλεκτρονική διαδραστική, που παράλληλα εννοεί την καλλιέργεια ντροπής και συμπεριφοράς συντηρητικού χαρακτήρα, ευγενεργιών τις γνώσεις σε ελάχιστα κενά που τα έχουν δικά τους ή στην αποκλειστική χρήση τους και τις στερούν συστηματικά και οργανωμένα απ' όλους. Συμβάλλουν συστηματικά στην μεθοδική μείωση της πραγματικής και της διαπραγματευτικής δύναμης των προλετάριων και μεταβιβάζουν την πολιτική τους βελήνη στα κρατικοποιούμενα συνδικάτα, έτσι που να τους μετατρέψουν ουσιαστικά σε «ζωντανά» μας «όργανα εργασίας» - κεντρικό σύνθημα όλων των καθεστωτικών οργανισμών - που για την αποκλήση, δηλαδή για να πετύχουν να βελτιστοποιήσουν και να ενοποιηθούν και ταυτιστούν με τις επιδιώξεις των αφεντικών να κερδίσουν και μερικά «προνόμια», χρειάζεται να λύσουν όχι μόνον την εργατική τους δύναμη αλλά και να ξεπουλήσουν ολοκληρωτικά την κοινωνική και προσομική αντίστασή τους στα αφεντικά, τους διευθυντές, στους αυθόρουνους εργατοπατέρες. Επικεντρώνουν μεθοδικά αυτή τη διαδικασία ιδεολογικής, ταξικής και κοινωνικής εκπαιδεύσεως, σ' όλες τις δραστηριότητες της καθημερινής καθεστωτικής πρακτικής-κοινωνίας. Έτσι προετοιμάζουν τον μοναδικό πιο σκοπό ύπαρξής του καθεστώτος, που δεν έχει για τίποτα να προσφέρει, δηλαδή την με κάθε τρόπο αντιμετώπιση του αναγκαστικού, παρ' όλο ότι οπισθοδρομικό και παραγκιανό χαρακτήρα, αυτών την παραγωγικότητα (εκμετάλλευση) και όχι την παραγωγή που δεν μπορεί να υλοποιηθεί για τις ανάγκες και τα γούστα των αφεντικών και του συστήματος τους, προγραμματισμένα την οπατάλεια και την καταστροφή για να μην μπορέσουν να την χρησιμοποιήσουν οι προλετάριοι για τις δικές τους ανάγκες, επιδιώξεις και επιδιώξεις και τέλος για να γίνει το μέσο και τους τρόπους ελέγχου του πληθυσμού με στόχο, την εξόντωση, κάθε αντίσταση ενάντια του και το κτύπημα-εξόντωση των οργανισμών και οργανωμένων επαναστατικών και λαϊκών δυνάμεων.

Πιστεύουμε ότι, με αυτή την έκδοση, που περιλαμβάνει διάφορα πολιτικά και ανημερικανικά κείμενα (που έχουν φτιαχτεί και κυκλοφορήσει παλιότερα και πιο πρόσφατα) μπορεί να συμβάλει στην αντιμετώπιση, στη προπαγάνδα και στην ιδεολογικοπολιτική λύση, που είναι μόνιμες και βασικές ανάγκες στην εργατική διαδραστική και δράση, που εδώ και έντεκα χρόνια υπάρχει, με σκοπό την αναδιοργάνωση, την σταθεροποίηση και την ανάπτυξη του επαναστατικού και λαϊκού κινήματος στη χώρα μας.

Είναι και στο χέρι μας - όλων μας - να μπορέσει να στεριώσει και να διαδοθεί και να δυναμώσει ο επαναστατικός λαϊκός αγώνας ενάντια στο καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό καθεστώς, με σκοπό την επαναστατική αλλαγή της σημερινής κοινωνίας.

Αυγούστου 1985

Επαναστατικός Λαϊκός Αγώνας - ΕΛΛΑ -

συμμετοχή τους (π.χ. οι μανούβρες στη Γ.Σ.Ε.Ε.), διατηρώντας, στην ουσία, με τις ψεύτικες βελτιώσεις το καθεστώς της καταναγκαστικής μισθωτής εργασίας και της νομιμοποιημένης εκμετάλλευσης. Οι κομματικές εργατικές παρατάξεις π.χ. ΕΣΑΚ, ΑΕΜ, ΠΑΣΚΕ, συσπειρώνουν μόνο τα κομματικά μέλη και τους προσκεκλιμένους σ' αυτά εργαζόμενους, χρησιμεύοντας στην μεταφορά της επίσημης κομματικής γραμμής στους χώρους δουλειάς, αδυνατώντας, ως εκ τούτου, για οτιδήποτε άλλο.

Υπάρχουν, όμως, και μερικοί αναρχικοί σύντροφοι, που προσπαθούν να προωθήσουν μια δική τους τάση στο εργατικό κίνημα. Αν και στην Ελλάδα μια αξιόλογη αναρχο-συνδικαλιστική παράδοση δεν υπάρχει, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, οι σύντροφοι αυτοί επιμένουν να συγχέουν το εργατικό με το επαναστατικό και αναρχικό κίνημα, να προσπαθούν ενάγων να προσδώσουν στα συνδικάτα μια καθαρά αναρχική κατεύθυνση. Αυτό είναι μεγάλο λάθος. Κατ' αρχάς γιατί τα συνδικάτα έχουν σαν ιδιαίτερους στόχους τους να υπερασπίσουν τα συμφέροντα των εργαζόμενων και να προσπαθήσουν να βελτιστώσουν

τις συνθήκες της ζωής τους. Από την άλλη, όμως, τα συνδικάτα είναι ρεφορμιστικά, στο βαθμό που επιδιώκουν μεταρρυθμίσεις και πρόσκαιρες βελτιώσεις, χωρίς, τελικά, να αρνούνται και στην πράξη, αυτά που αρνούνται στη θεωρία. Ούτε το εργατικό κίνημα και οι οργανώσεις του είναι το μοντέλο της κοινωνίας που ονειρευόμαστε οι αναρχικοί, αλλά ούτε και ο αναρχισμός είναι το εργατικό κίνημα και μόνο. Και είναι λάθος να θέλουμε να είναι τα συνδικάτα αναρχικά και όλοι οι εργαζόμενοι αναρχικοί. Αν κάτι τέτοιο συνέβαινε, τότε δεν θα είχαμε καμμία ανάγκη τον καθημερινό αγώνα ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και την εκμετάλλευση, γιατί, απλά, αυτά θα είχαν από κοινή εξασφάλιση. Ένα συνδικάτο ούτε επαναστατικό μπορεί να θεωρηθεί από μόνο του, τέτοιο θα μπορούσε να ήταν, επειδή θα αγωνιζόταν οι αναρχικοί να υποθετούσε επαναστατικές προοπτικές. Ο αναρχοσυνδικαλισμός από μόνος του, όχι μόνο δεν αρκεί, στις σημερινές συνθήκες, αλλά είναι και ανέφικτος. Κάθε σύγχυση, λοιπόν, του εργατικού με το αναρχικό ή επαναστατικό κίνημα, θα έχει σαν αποτέλεσμα, από τη μια την αδυναμία

συν. σελ. 18

Η Θέμις έχει κέφια ή πώς να σας αποπλανήσουμε στους νέους δικαστικούς λαβύρινθους

Δεν είναι τυχαίο το ότι η δικαστική θιτρίνα άλλαξε υλικό το προωπείο της και μετά από «πολλή σκέψη» εγκαταστάθηκε στο καινούργιο!; «κοτέτσι», που παλιά ήταν το πανεπιστήμιο των εκπαιδευόμενων φονιάδων του μιλιταρισμού και της στρατοκρατίας (τα σκατά στα σκατά). Φτιάξαν καλύτερα κτίρια για να σκοτώνουν με τις αποφάσεις τους πιο «πολιτισμένα». Για να στέλνουν τους «εγκληματίες» στα μπουντρούμια αφού πρώτα τους προσφέρουν λίγο ζεστό καφέ κι «ευχάριστο» περιβάλλον. Προσοχή, στο βάθος κήπος! Βέβαια, μας λεν πως αυτό γίνθηκε για το καλό μας, για να μην κορυφωζόμαστε και ξεπαγιάζουμε όπως στα παλιά δικαστήρια. Εξάλλου από εκείνα ο λαός μας έχει κακή πείρα. Εκείνα είναι συνδεδεμένα με τη χούντα και τη δεξιά. Τώρα, που χτίζουμε ένα «σοσιαλιστικό» κράτος, πρέπει ν' αλλάξουμε το σκηνικό. Πρέπει να βάλουμε πιο μπιχλι-

μπιδάτα εφφέ και η προσφερόμενη «θαλπωρή» να μας κάνει να νιώθουμε σαν στο σπίτι μας (λες κι εκεί είναι ωραία). Μα, νάταν μονάχα αυτοί οι τόσο «πειστικοί» λόγοι; ΟΧΙ. Από δω και στο εξής, πρέπει σ' ένα τόσο «θασικό» θέμα νάμαστε κι εμείς όπως οι συνάδελφοί μας οι Ιταλοί, για παράδειγμα. Να έχουμε μεγάλους καλλωπισμένους χώρους, όπου θα χωράνε και σιδερένια κλουβιά για να δικάζονται κι οι «τρομοκράτες». Γιατί, όπως και το κάνουμε, αν μέναμε στο παλιό χτίριο και γινόταν καμιά τέτοια δίκη μπορεί να σκάγαν μύτη τίποτα «κακά» παιδιά και ν' απελευθέρωναν τους κατηγορούμενους. Τώρα, όμως, στο νέο «σπίτι του λαού», αν τους βαστάει, ας το κάνουν. Καινούργια συστήματα ασφαλείας, καινούργια κόλπα, δικέ μου. Μα τι νομίζεις, χρυσή μου, γίνεται εθνικοσοσιαλισμός χωρίς πλυντηρέ;

σύνης», σε προβληματισμό πάνω στο αντικείμενο του δικαίου και της αναγκαιότητας της μεσολαβητικής «δικαιοσύνης» τους. Διαδικασίες καθόλου απίθανες, αφού ο οποιοσδήποτε γνωρίζει τη σαπλά των υπονόμων της «τρίτης εξουσίας», χωρίς απαραίτητα να γνωρίζει πως το δικαστήριο είναι ο τιμωρός του ατόμου, που αρνείται έμπρακτα τη μετατροπή της ελευθερίας του σε ανταλλακτική αξία καθώς και την ένταξή του στις αλλοτριωτικές κρατικές διαδικασίες εκμετάλλευσης. Ο τομέας «Δικαιοσύνη» αποτελεί ζωτικής σημασίας πεδίο ελέγχου για τ' αφεντικά. Η εξουσιαστική κοινωνία συντηρείται σαν τέτοια μέσα από ένα πλαίσιο θεσμών, όπως «ηθική», «δικαίο» κλπ. Θεσμών, κομμένων και ραμμένων στα μέτρα των αφεντικών, με στόχο να συντηρούν τις σχέσεις και διαδικασίες παραγωγής-κατανάλωσης και να ελέγχουν την ατομική συμπεριφορά αποτελεσματικότερα. Το δικαστήριο δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου, που έχει όμως ένα μειονέκτημα: φαίνεται. Έτσι το κράτος, προωθώντας το μύθο του διαχωρισμού των εξουσιών, το ταμπού του αδιάβλητου της «δικαιοσύνης» του, δεν κάνει τίποτ' άλλο απ' το να επιβεβαιώνει

το ρόλο του, πως είναι η εξουσία του οργανωμένου ψέματος.

Εκεί, όπου οι περιστάσεις απειλούν το κράτος με αποκάλυψη των προθέσεών του, ή όταν η εξουσία για να διατηρήσει το προσωπείο της (π.χ. αυτό του «κράτους Δικαίου») έχει ανάγκη εκσυγχρονισμού, τότε γίνεται συνήθως το θαύμα. Ξαφνικά «ο κόσμος χαίρεται» για τα νέα επιτεύγματα του κράτους στο χώρο της Δικαιοσύνης και τ' αφεντικά μπορούν να κοιμούνται ήσυχα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι σοσιαλφασίστες του ΠΑΣΟΚ (ένα απ' τα χρώματα του φασισμού) έπαιξαν σε διπλό ταμπλό. Απ' τη μια με το γεγονός (αλλαγή θιτρίνας, συνεπώς μετατόπιση του ενδιαφέροντος από μια υπόθεση που θρωμάζει, απ' την άλλη με την τερατώδη ταύτιση της δικαιοσύνης με μερικά ντουβάρια (σ.σ. που πριν φιλοξενούσαν το φυτώριο των φονιάδων του μιλιταρισμού-τι σύμπτωση!) και της προβολής της απ' τις φυλλάδες, που ελέγχει. Φυλλάδες, που δεν μπόρεσαν να πείσουν παρά μόνο για τη σαπλά μιας δικαιοσύνης, που αθωώνει τους δολοφόνους αυτών, που αρνούνται την επιδίωξη για χάρη της ζωής, μιας δικαιοσύνης που δε χρειάζεται

A black and white illustration of a cannon on the left, angled upwards and firing a large spherical shell. A dashed line indicates the parabolic trajectory of the shell as it moves towards the right side of the frame. The cannon is mounted on a simple base, and there are some small tufts of grass or ground indicated at its feet.

Βραζιλία: Σφαγή των Ινδιάνων στο μονοπάτι του χρυσού

60 Ινδιάνοι της φυλής Tukanos δολοφονήθηκαν από τους χρυσοθήρες στις αρχές Γενάρη στην περιοχή του Σάο Γκαμπριέλ ντα Κακοείρα, ένα χωριό πάνω από το Ρίο Νέγκρο, κοντά στα σύνορα με την Κολομβία. Οι συμπλοκές άρχισαν από τις 26 Οκτώβρη όταν τρεις χρυσοθήρες σκοτώθηκαν από τους Ινδιάνους. Ο αρχηγός της Ιεραποστολής —κύριο όργανο βοήθειας στους Ινδιάνους του Ρίο-Νέγκρο— είχε τότε στείλει έκθεση στο FUNAI (εθνικός οργανισμός των Ινδιάνων) και στη Βραζιλιάνικη κυβέρνηση παρουσιάζοντας την πράξη των Ινδιάνων σαν αναπόφευκτη.

Τη βδομάδα των Χριστουγέννων γίνονται τα πρώτα αντίποινα: τρεις Ινδιάνοι σκοτώνονται από χρυσοθήρες. Μερικές μέρες αργότερα 200 χρυσοθήρες οπλισμένοι μέχρι τα δόντια συγκεντρώνονται στο Σάο Γκαμπριέλ ντα Κακοείρα. Εδώ οι εκδοχές διαφέρουν. Κατά την πρώτη, πρόκειται για ανεξάρτητους χρυσοθήρες υπό την αιγίδα ενός συνδικάτου με επίσημη αποστολή να καταλάβει τα κοιτάσματα, που εκμεταλλεύεται η «Παραναπανέμα» (μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες εξερεύνησης κοιτασμάτων), πάνω ακριβώς από τα εδάφη που διεκδικούν οι «Tukanos». Οι ανεξάρτητοι χρυσοθήρες ήθελαν να επανακαταλάβουν μια περιοχή, απ' όπου η εταιρία τους είχε διώξει. Κάνανε λάθος, όμως στο στόχο —ή μάλλον στο ποτάμι— και πέσανε στους Ινδιάνους!

Δεύτερη εκδοχή: Μια εταιρεία εξερεύνησης μεταλλευμάτων, μάλλον η «Gold Amazon» ιδιοκτησία του κυβερνήτη του κράτους του Αμαζονίου δοκίμασε να εισβάλλει και να εκμεταλλευτεί τα χρυσοφόρα εδάφη των Tukanos. Για την επιχείρηση αυτή χρησιμοποίησε 200 μισθοφόρους, διοικούμενους από 3 αξιωματικούς του στρατού, που ο ένας απ' αυτούς είναι συνταγματάρχης εν ενεργεία, σήμερα αρχηγός της στρατιωτικής αστυνομίας του Αμαζονίου. Σ' αυτή την περίπτωση πρόκειται για μια εκ προμελέτης επίθεση, χωρίς αμφιβολία με την υποστή-

ριξη, το λιγότερο σιωπηλή, του Βραζιλιάνικου στρατού και για μια συστηματική σφαγή χωρίς προηγούμενο στα 21 χρόνια στρατιωτικού καθεστώτος. Η εκδοχή αυτή είναι η πιο πιθανή, μια που οι 200 άντρες είχαν βαρύ οπλισμό, όπως επίσης απ' το γεγονός ότι τελευταία ο στρατός, με διάφορες αφορμές έχει ξαναισβάλλει στα γύρω μέρη.

Σε ποιούς το Ελντοράντο;

Τρεις ομάδες έρχονται αντιμέτωπες γύρω από αυτά τα ινδιάνικα εδάφη, πλούσια σε χρυσό:

1. Οι εταιρείες εξερεύνησης μεταλλευμάτων με μεγαλύτερη απ' όλες την «Παραναπανέμα». Η «Παραναπανέμα» εδώ και μήνες παραβιάζει συνεχώς όλες τις ισχύουσες διατάξεις.

2. Οι ανεξάρτητοι χρυσοθήρες, άνεργοι στην πλειονότητά τους, είναι έτοιμοι να τρέξουν οπουδήποτε ακούσουν για χρυσοφόρα κοιτάσματα.

3. Οι Ινδιάνοι «Tukanos», που επίσης έχουν ριχτεί τα τελευταία χρόνια στο κυνήγι του χρυσού.

Η «Παραναπανέμα» έχει άδεια για έρευνα σ' ένα μεγάλο κομμάτι γης, που διεκδικείται από τους «Tukanos». Το 1972, μία πρόταση οριοθέτησης της γης (προερχόμενη από το FUNAI) χορηγούσε οριστικά αυτά τα εδάφη στους Ινδιάνους, αλλά τελικά «θάφτηκε». Το Δεκέμβρη, μια αντιπροσωπεία από Ινδιάνους Tukanos πέτυχε για τις 27 Γενάρη —ίσως γι' αυτό ξέσπασε η σύγκρουση— να πάει επιτόπου μία διυπουργική επιτροπή να συντάξει μια περιγραφική έκθεση — πρώτο στάδιο για την οριοθέτηση των εδαφών των ιθαγενών. Στη συνέχεια, θα αντιπαρατιθόταν αυτή η έκθεση με την πραγματική κατάσταση που έχει διαμορφωθεί και τους ισχυρισμούς των διάφορων ομάδων και κατόπιν θα εκδίδονταν ένα διάταγμα, που θα επισημοποιούσε την οριοθέτηση.

Η εισβολή, όμως, και η σφαγή των Ινδιάνων έσπασε αυτή τη διαδικασία. Έτσι συνεχίζει η

νομική αοριστία, από την οποία θα γίνουν συνεχώς κερδισμένοι οι διάφορες εταιρείες και οι χρυσοθήρες. Βέβαια, υπάρχουν οριοθετημένα ινδιάνικα εδάφη (reserve indigene)', που ανήκουν σε άλλες ινδιάνικες φυλές. Όσα απ' αυτά τα εδάφη έχουν χρυσοφόρα ή άλλα σπάνια κοιτάσματα (ουράνιο), έχουν δεχτεί επιθέσεις.

1. Réserve indigène: περιοχή οριοθετημένη, όπου κατά κάποιο τρόπο οι Ινδιάνοι απολαμβάνουν μιας κάποιας αυτονομίας, αλλά που συγχρόνως ανήκει στο Βραζιλιάνικο κράτος.

FUNAI: «Εθνικός οργανισμός των Ινδιάνων» ή απαρτχάιντ κατά των Ινδιάνων

Οι Ινδιάνοι —200.000 περίπου σήμερα— θεωρούνται πολίτες δεύτερης κατηγορίας από το Βραζιλιάνικο αστικό κώδικα. Επίσης, εκτός σπανίων εξαιρέσεων, δεν έχουν το δικαίωμα να ψηφίζουν ούτε το δικαίωμα να εκλέγονται. Όλα αυτά θυμίζουν απαρτχάιντ. Συνέχεια απειλούνται από καταναγκαστική έξοδο απ' όλες τις περιοχές, που δεν θεωρούνται σήμερα «réserve indigène», με δικαιολογία την οικονομική πρόοδο (βλέπε εκμετάλευση) του Βραζιλιάνικου κράτους.

Το FUNAI (εθνικός οργανισμός των Ινδιάνων) δεν έχει ούτε τα μέσα ούτε τους ανθρώπους (ο οργανισμός γνώρισε 4 προέδρους σε λιγότερο από ένα χρόνο) για να κάνει να εφαρμοστεί στα Ινδιάνικα εδάφη μια πολιτική υπέρ των ιθαγενών. Ο οργανισμός αυτός ιδρύθηκε στα ερείπια της «Υπηρεσίας προστασίας του Ινδιάνου» και έχει θεωρητικά για αποστολή την οριοθέτηση των ινδιάνικων εδαφών (réserve indigène), την διοίκησή τους και την προστασία τους ενάντια στις εξωτερικές επιθέσεις.

Το στρατιωτικό καθεστώς απομάκρυνε από το FUNAI τους ανθρώπους, που ενδιαφέρονταν για το πρόβλημα των

ιθαγενών και το στελέχωσε με αξιωματικούς του στρατού για να φιρώσει τα διεκδικητικά κινήματα, που είχαν αρχίσει να οργανώνονται γύρω από αρκετούς ινδιάνους αρχηγούς. Σήμερα η διοίκηση του FUNAI νοικιάζει σε κτηματίες εδάφη, που ανήκουν στους ιθαγενείς (réserve indigène). Τα αεροπλάνα του FUNAI χρησιμοποιούνται για να μεταφέρουν ομάδες κυνηγών και ψαράδων στον Αμαζόνιο.

Κατά τον Mario Juruna, ινδιάνο ομόσπονδο βουλευτή: «Πολύς κόσμος δουλεύει για το

FUNAI, κερδίζοντας χρήματα και ισχυριζόμενος ότι προστατεύει τους Ινδιάνους. Είναι λάθος. Αυτοί οι άνθρωποι δεν θέλουν να μας δεχτούν, ουρλιάζουν όταν ζητάμε τα δικαιώματά μας. Αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να σκέφτονται ότι, όταν οι ινδιάνοι θα έχουν εξαφανιστεί, θα χάσουν τη δουλειά τους. Τα λεφτά, που κερδίζουν είναι τα δικά μας. Δεν έχουν δουλειά παρά γιατί οι ινδιάνοι υπάρχουν ακόμη. Επωφελούνται, έχουν αυτοκίνητα, ωραία σπίτια. Και ο Ινδιάνος τί έχει; Τίποτα».

Η Αυτοοργάνωση των Ινδιάνων

Οι ινδιάνικες φυλές που κατάφεραν να αντισταθούν στον αφανισμό από τον αλκοολισμό και από τις μαζικές σφαγές, ξέρουν πια πως δεν έχουν να περιμένουν τίποτα καλό από τους λευκούς κρατιστές και τις δήθεν φιλοϊνδιάνικες οργανώσεις τους. Έτσι μέσα στα τελευταία δέκα χρόνια προχώρησαν πολύ σε επίπεδο αυτοοργάνωσης. Έφτιαξαν την «Ένωση των ιθαγενών εθνών» (ININD) και μέσα από αυτή παλεύουν για την αυτονομία τους, την προστασία των εδαφών τους και της ζωής τους. Επίσης θεωρούν ικα-

νούς τους εαυτούς τους να διαχειριστούν οι ίδιοι τα χρυσοφόρα κοιτάσματα των περιοχών τους, πράγμα που οι λευκοί το βλέπουν με πολύ κακό μάτι.

Απέναντι στις μαζικές επιθέσεις και σφαγές, το τελευταίο όπλο που έχουν είναι η ένοπλη αντίσταση. Ήδη στις αρχές του περασμένου χρόνου κινητοποιήθηκαν οι φυλές «Απιναγέι» και μπλοκάρισαν τον δια-αμαζονιακό δρόμο για να πιάσουν την ομοσπονδιακή εξουσία να σεβαστεί τις υποσχέσεις της για την οριοθέτηση των ινδιάνικων περιοχών (réserves indigènes).

Η κρίση στη Μεσόγειο

Η περιβόητη «κρίση» στη Μεσόγειο ακόμη και μετά τις τελευταίες ασκήσεις του Αμερικάνικου στόλου έξω από τα χωρικά ύδατα της Λιβύης, αποκαλύφθηκε μέσα από τις κωμικές δηλώσεις-απαντήσεις και τους θεατρινιστικούς χειρισμούς των δύο ηγετών Ρήγκαν και Καντάφι ότι δεν ήταν παρά μια σαπουνόφουσκα.

Ο Καντάφι θγήκε περισσότερο κερδισμένος από τον Ρήγκαν, εφ' όσον μπόρεσε να παρουσιάσει τον εαυτό του σαν τον μοναδικό γνήσιο υπερασπιστή των συμφερόντων του Παλαιστινιακού λαού και συνεπώς αντιιμπεριαλιστή ηγέτη.

Ο Ρήγκαν με τις οικονομικές κυρώσεις εναντίον της Λιβύης —ο ίδιος ο υπουργός των Εξωτερικών Σουλτς δήλωσε ότι ήταν για εσωτερική κατανάλωση— έχασε κάτι από

το ρόλο του αρεϊλικού τιμωρού και διώκτη των «τρομοκρατών» σε παγκόσμια κλίμακα.

Όλοι αυτοί οι θεατρινισμοί τελικά φαίνεται ότι σκοπό είχαν να συγκαλύψουν τις καθημερινές σφαγές των Παλαιστινίων από τους Ισραηλινούς, το αιματοκύλισμα στα Παλαιστινιακά στρατόπεδα Σάμπρα και Σατίλα καθώς επίσης τους θανάτους των αθώων επιβατών στα αεροδρόμια της Βιέννης της Ρώμης και της Μάλτας.

Ο φαύλος κύκλος του αίματος θα συνεχίζεται όσο οι λαοί αφήνουν ανενόχλητους αποτυχημένους ηθοποιούς που πάσχουν από γεροντική άνοια και παρανοϊκούς δικτατορίσκους να καθορίζουν τις τύχες τους.

Μικρό (και μεροληπτικό;) ιστορικό του αγώνα των πολιτικών κρατούμενων στην Ισπανία

Ισπανίδες πολιτικοί κρατούμενοι του PCER (ανασυγκροτημένο κομμουνιστικό κόμμα) και της GRAPO (αντιφασιστική ομάδα αντίστασης της 1ης Οκτώβρη) γράψανε δύο κασέτες όπου μιλάνε για το κόμμα τους, για την πολιτική κατάσταση στην Ισπανία και για τους αγώνες των πολιτικών κρατούμενων. Το κείμενο που ακολουθεί, και που αναφέρεται ειδικά στους αγώνες των πολιτικών κρατούμενων και στην καταστολή του «σοσιαλιστικού» Ισπανικού κράτους, προέρχεται από αυτές τις κασέτες, και γι αυτό το λόγο είναι πιθανό να μεροληπτεί. Παρ' όλες τις επιφυλάξεις μας θεωρήσαμε ενδιαφέρον να γράψουμε αυτό το κείμενο ώστε να δώσουμε μια ιδέα της πορείας του κινήματος των φυ-

δολοφονούνται από τους φύλακες στη φυλακή Καραβαντέλ στη Μαδρίτη. Σε απάντηση η GRAPO εκτελεί τον γενικό διευθυντή των φυλακών Αντάτ. Ακολουθούν συνεχείς δολοφονίες-αυτοκτονίες των φυλακισμένων, νυχτερινές μεταφορές μαζίκοι ξυλοδαρμοί. Γενικά χρησιμοποιήθηκε κάθε είδους κατασταλτικό μέτρο. Από την άλλη, δικαστικοί, μπάτσοι, εθνοφρουροί, γίνονται στόχοι της GRAPO. Ακολουθεί η μεταφορά των πολιτικών κρατούμενων σε ειδικές φυλακές για να τους απομονώσουν από τους ποινικούς και να σθήσει το κίνημα. Αυτό όμως αναγκάζει το κράτος να παραδεχτεί ότι έχει πολιτικούς κρατούμενους.

Αργότερα μεταφέρουν τις γυναίκες πολιτικές κρατούμενες

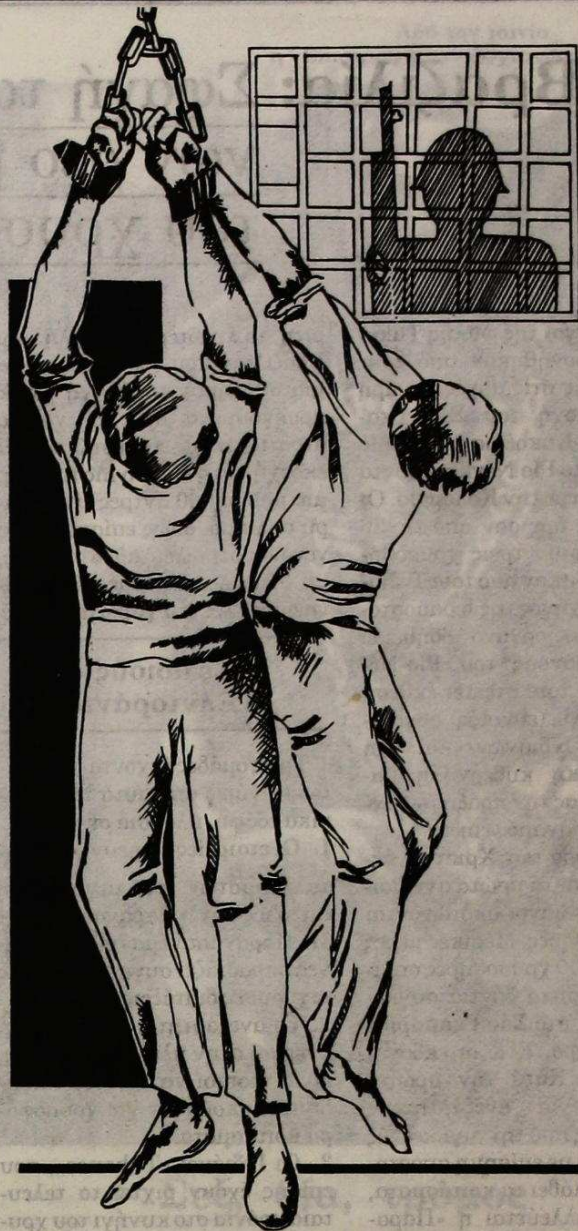
των φυλακών της «Ερέρα λα Μάντζα». Η κυβέρνηση παίζει τότε την εξής κωμωδία: στέλνει μια κοινοβουλευτική επιτροπή στις φυλακές της Ερέρα λα Μάντζα. Η επιτροπή αυτή δίνει μια τελείως ψεύτικη εικόνα της κατάστασης όταν μεταξύ άλλων αναφέρει ότι δεν θρήκε αποδείξεις όσον αφορά τα βασανιστήρια και την κακομεταχείριση.

Μετά από αυτό οι πολιτικοί κρατούμενοι αποφασίζουν να κάνουν μια κλιμακούμενη απεργία πείνας διεκδικώντας αξιοπρεπείς συνθήκες ζωής στις φυλακές και την εκκένωση της Ερέρα λα Μάντζα. Στις 14.3.83 ξεκινάει απεργία πείνας ο Κρέσπο Βαλέντε. Του ασκούν φοβερές πιέσεις για να σταματήσει την απεργία, συμπεριλαμβανομένων άγριων ξυλοδαρμών. Δημοσιεύουν ψεύτικες ειδήσεις στον τύπο για την υγεία του. Τον απειλούν με καταναγκαστική σίτιση και συμβουλευονται ομάδα ψυχολόγων για το πως να σαμποτάρουν την απεργία πείνας. Όταν του βάζουν στο νερό βιταμίνες, ο Κ. Βαλέντε αρχίζει και απεργία δίψας. Μεταφέρεται σε κώμα σε νοσοκομείο της Μαδρίτης. Το νοσοκομείο μετατρέπεται σε αστυνομικό τμήμα, και οι γιατροί που δυσανασχτούν με αυτή την κατάσταση απειλούνται να κατηγορηθούν για συνεργασία με τους τρομοκράτες. Τον βασανίζουν με καταναγκαστική σίτιση και τέλος τον δολοφονούν στις 19 του Ιούνη.

Εν τω μεταξύ έχουν αρχίσει και άλλοι αγωνιστές απεργία πείνας και δίψας. Η κυβέρνηση φοβάται να ρισκάρει και άλλο θάνατο. Πρώτα όμως στέλνει τον Ντε λα Ματα παλιό υπουργό του Φράνκο και πρόεδρο τότε του ερυθρού σταυρού. Ο Ντε λα Ματα δείχνει στους απεργούς ένα ντοκουμέντο γεμάτο παγίδες όπου δεν αναφέρεται πούθενά η εκκένωση της Ερέρα λα Μάντζα. Οι πολιτικοί κρατούμενοι απαντούν δείχνοντας τον αριθμό των απεργών. Η κυβέρνηση αναγκάζεται πια να υποχωρήσει. Εκκενώνει την Ερέρα λα Μάντζα και συγκεντρώνει του πολιτικούς κρατούμενους του PCER και της GRAPO, τους άντρες στις φυλακές Σόρια και τις γυναίκες στις φυλακές Γιεσερίας. Επίσης γίνεται δεκτό το αίτημα για αξιοπρεπή ζωή των φυλακισμένων. Αυτό για τους πολιτικούς κρατούμενους σημαίνει: δικαίωμα να οργανώνουν τη ζωή τους από κοινού (π.χ. οργανώνουν μόνοι τους τη δουλειά τους σε μικρές ομάδες, επίσης φτιάχνουν μικρά τμήματα και παραδίδουν μαθήματα μεταξύ τους) και να διατηρούν ταχυτική επαφή με τον έξω κόσμο (επισκεπτήρια και έντυπο υλικό -μόνο το νόμιμο).

Τίποτα βέβαια δεν θα είχε γίνει χωρίς την πλατιά υποστήριξη από τους έξω. Σε όλη τη διάρκεια των απεργιών ο κόσμος ήταν στους δρόμους - συνεχείς διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες μπροστά στον ερυθρό σταυρό, πολυάριθμα εργατικά ψηφίσματα.

Στην Ισπανία υπάρχει πάντα πλατιά συμπάρασταση στους αγώνες των φυλακισμένων και το αίτημα της γενικής αμνηστίας δεν έχει σταματήσει από το

1939 μέχρι σήμερα να είναι επίκαιρο. Και οι αγώνες των φυλακισμένων δεν θα σταματήσουν όσο υπάρχουν κρατούμενοι. Όσα αιτήματα και να ικανοποιηθούν οι φυλακισμένοι θα συνεχίσουν να αγωνίζονται γιατί το ζωτικό τους αίτημα είναι η Ελευθερία τους.

Κρατική καταστολή (Βουλή, δικαστήρια, μπάτσοι)

Το παλιό ειδικό δικαστήριο που δικάζε τους πολιτικούς κρατούμενους άλλαξε όνομα αλλά από άποψη σύνθεσης έμεινε το ίδιο. Τα πολιτικά δικαιώματα και η ελευθερία που ανακηρύχτηκαν με το «δημοκρατικό» σύνταγμα που ψηφίστηκε από το κοινοβούλιο ανακατέστηκαν από μια σειρά κατασταλτικών νόμων που ψήφισε το ίδιο κοινοβούλιο.

Επίσης η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση έφτιαξε ένα νέο «αντιτρομοκρατικό» νόμο. Αυτός έχει την ιδιότητα να στοχεύει όλες ανεξαιρέτως τις οργανώσεις μέχρι και τους μορφωτικούς, κοινωνικούς και αθλητικούς συλλόγους, τις δημοκρατικές εφημερίδες κ.ά. Επίσης, δίνει το δικαίωμα στην αστυνομία να βασανίζει στο τμήμα, και να σκοτώσει στο δρόμο και στους δικαστές να καταδικάζουν χωρίς αποδείξεις.

Όποιος έχει την τύχη να κατηγορηθεί με βάση τον «αντιτρομοκρατικό» οδηγείται στο δικαστήριο χωρίς να έχει λάβει γνώση της κατηγορίας. Ακόμα και οι δικηγόροι λαμβάνουν γνώση λίγες ώρες μόνο πριν τη δίκη. Αποτέλεσμα, δεν μπορούν να υπερασπίσουν τον κατηγορούμενο. Οι δίκες διαρκούν μόνο λίγα λεπτά. Το δικαστήριο δεν παρουσιάζει ούτε αποδείξεις, ούτε μάρτυρες, αρκεί η κατηγορία της αστυνομίας. Όσο για τον κατηγορούμενο δεν του επιτρέπεται να αναπτύξει κανένα πολιτικό σκεπτικό. Οι περισσότεροι δικαστές είναι απο-

κοιμισμένοι κατά τη διάρκεια της δίκης και μόνο ο εισαγγελέας αναπτύσσει σύντομα την κατηγορία και ζητάει την καταδίκη του κατηγορούμενου που κειμήνεται από 30 ως 1.000 χρόνια φυλάκισης. Το δικαστήριο υπογράφει αμέσως. Μπροστά σ' αυτή την κωμωδία η μόνη δυνατή απάντηση των κατηγορουμένων είναι ν' αρνηθούν τη νομιμότητα της δίκης, που στην πράξη σημαίνει ότι η δίκη γίνεται ερήμην τους.

Σ' ότι αφορά τα βασανιστήρια η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση ξεπέρασε τους προκατόχους της εφαρμόζοντας μεθόδους πιο «σοφιστικές». Η απαγωγή κρατούμενου έχει καταντήσει συνιθισμένο φαινόμενο. Η αστυνομία έχει φτιάξει αυτοκίνητα-κελιά με όλα τα εργαλεία βασανιστηρίων: γκλομπ, μηχανήματα για ηλεκτροσόκ κ.ά. Ο κρατούμενος οδηγείται με το αυτοκίνητο-κελί μακριά από την πόλη. Αυτό δεν καταγράφεται σε συλλληψη. Η αναζήτησή του, από την οικογένειά του και τον δικηγόρο τους αποβαίνει μάταιη. Έτσι έγινε το πρώτο θήμα για την εξαφάνιση των κρατούμενων όπως γίνεται στις χώρες της Λατινικής Αμερικής.

Η κυβέρνηση προώθησε τη δημιουργία παρακρατικών ομάδων, όπως της GAL με σκοπό τη δολοφονία των πολιτικών προσφύγων (ισπανών, βάσκων, αυτονομιστών) που βρίσκονται στη Γαλλία.

Αλλά και η ίδια η αστυνομία και η εθνοφρουρά δεν διστάζουν να σκοτώσουν, είτε πρόκειται για συγκεκριμένους αγωνιστές, είτε σκοπεύοντας στο πλήθος στη διάρκεια μιας διαδήλωσης. Μόνο μέσα στο 84 σκότωσαν 73 άτομα. Οι δολοφόνοι και οι ηθικοί αυτουργοί αυτών των εγκλημάτων ποτέ δεν τιμωρούνται (τι περίεργο!), αντίθετα ανταμείβονται στη δουλειά τους, και παίρνουν μετάθεση για να μην μπορεί να τους αναγνωρίσει κανείς.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑFAPP

ΚΥΜΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΣΤΗ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ» ΙΣΠΑΝΙΑ

25 αγωνιστές των Επαναστατικών Οργανώσεων PCE(r), GRAPO και Terra Lliure συνελήφθησαν τον τελευταίο καιρό από την αστυνομία.

Τους κατηγορούν ότι αγωνίστηκαν για μια κοινωνία πιο δίκαιη, για το δικαίωμα των λαών για εθνική κυριαρχία, εναντίον των προνομίων των καπιταλιστών.

Ανάμεσα στους 25 αγωνιστές βρίσκονται και ο Αντόνιο Περντέρο Ντομόσο και η Μαρία-Ελένα Ανόχες ντελ Πόζο, κάτοικοι της γειτονιάς Βαλέκα που από το 1976 αγωνίζονται στην παρανομία για την εργατική τάξη.

Κρατήθηκαν νόμιμα από την αστυνομία για 10 μέρες χάρη στον «αντιτρομοκρατικό νόμο». Ήταν 10 μέρες αιχμαλωσίας και ανακρίσεων μέρα και νύχτα που συνοδεύονταν από βασανιστήρια πολύ γνωστά σε όλους μας.

Όλα αυτά για να τους εξαναγκάσουν να υπογράψουν οι ίδιοι την εφ' όρου ζωής, καταδίκη τους στις εξοντωτικές φυλακές που φτιάχθηκαν από αυτή την κυβέρνηση που θέλει να λέγεται «σοσιαλιστική» και που παρ' όλα αυτά αρνείται ν' απελευθερώσει τους 1000 πολιτικούς κρατούμενους που γεμίζουν τις ισπανικές φυλακές.

Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί οφείλουμε ν' απελευθερώσουμε τους φυλακισμένους αντιφασίστες για να συνεχίσουμε όλοι μαζί τον αγώνα ενάντια στις μαζικές απολύσεις, την ανεργία και την εξαθλίωση στην οποία ζούμε.

ΟΧΙ ΣΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ - Ν' ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΕΣ - ΚΑΤΩ Ο ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ - ΓΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΑΜΝΗΣΙΑ - ΕΝΩΘΕΙΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

ASSOCIATION DES FAMILLES ET AMIS DES PRISONNIERS POLITIQUES

AFAPP
APARTADO DE CORREOS 15220 28080
MADRID ESPAGNE

λακών στην Ισπανία.

Όταν πέθανε ο Φράνκο οι φυλακές ήταν γεμάτες πολιτικούς κρατούμενους. Από το 1975 μέχρι το 1977 έγιναν σημαντικές κινητοποιήσεις για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων, με αποτέλεσμα τη μερική αμνηστεία. Το κράτος ισχυριζόταν ότι υπήρχαν πια μόνο ποινικοί κρατούμενοι.

Το 77 άρχισαν οι εξεγέρσεις στις φυλακές. Διεκδικούσαν την αναγνώριση των πολιτικών κρατούμενων και την αλλαγή του σωφρονιστικού συστήματος.

Στο τέλος του 77 έγινε η μεταρρύθμιση στο σωφρονιστικό σύστημα, αλλά για να πετύχει έπρεπε να πνιγούν με μεθόδους πραγματικά τρομοκρατικές η δυσαρέσκεια και ο αγώνας των πολιτικών κρατούμενων. Οι αναρχικοί πολιτικοί κρατούμενοι Αγκουστίν Βόλια και Ματία

του PCER και της GRAPO στις φυλακές υψηλής ασφάλειας στην «Ερέρα λα Μάντζα». Εκεί τις κλείνουν μία-μία σε κελί απομόνωσης. Σ' αυτή τη φυλακή δεν υπάρχει ημερομηνία εξόδου, γιατί το ειδικό σύστημα φυλάκισης μπορεί να παραταθεί επ' αόριστο. Οι κρατούμενες στερούνται επαφής με τους φίλους τους τις οικογένειές τους, και τους δικηγόρους τους. Οι παραμικρές κινήσεις τους ελέγχονται με κλειστά κυκλώματα τηλεόρασης και μικρόφωνα. Στερούνται ραδιοφώνου και εφημερίδων, και υπόκεινται σε συνεχείς ελέγχους. Τις βασανίζουν σωματικά και ψυχολογικά, για παράδειγμα τις βάζουν να ακούσουν μουσικά κομμάτια επίτηδες διαλεγμένα για να τις τρελάνουν.

Γρήγορα αναπτύσσεται ένα πλατύ κίνημα συμπάραστασης που διεκδικεί την εκκένωση

ΙΣΠΑΝΙΑ: Ο «σοσιαλισμός των βασανιστηρίων»

ΒΑΣΚΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΩΝ (made in USA) ΤΟΝ ΓΚΟΝΖΑΛΕΘ, ΕΝΩ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΔΟΛΟΦΟΝΩΝ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ ΕΦΤΑΣΑΝ ΩΣ ΤΟΝ ΙΣΗΜΕΡΙΝΟ. ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΒΑΣΑΝΙΣΤΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΤΗΣ ΜΑΔΡΙΤΗΣ.

Με χειροπέδες στα χέρια βρέθηκε το τυμπανισμένο πτώμα του Μιγκέλ Θαμπάλτθα, 19 ολόκληρες μέρες μετά την ανακοίνωση της Γκάρντια Σιβίλ ότι είχε δραπετεύσει!!! Η ανεύρεση του πτώματος του Μιγκέλ όχι μόνο δεν κλείνει το θέμα της «απόδρασης» του, αλλά του δίνει μια καινούργια διάσταση. Το ποτήρι στη «σοσιαλιστική» Ισπανία ξεχείλισε πλέον. Παράλληλα με την είσοδο της χώρας στην Κοινότητα των Ευρωπαϊκών δημοκρατιών συνέπεσαν η δολοφονία του Μιγκέλ, ενώ τα βασανιστήρια έφτασαν μέχρι την Κεντρική Αμερική.

Ακόμη και ο αστικός φιλοκυβερνητικός τύπος άρχισε να διερωτάται μήπως η Ισπανία έχει σκοπό ν' ακολουθήσει τ' αργεντινικά πρότυπα «εξαφάνισης» των πολιτικών αντιπάλων. Η αγανάκτηση σ' όλο το Εουσκάντι κορυφώθηκε, όταν έγιναν γνωστές οι συνθήκες ανεύρεσης του πτώματος του Μιγκέλ. Το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων και του πληθυσμού είναι ενάντια στη Μαδρίτη, περισσότερο παρά ποτέ. Η κατάρρευση του «αντιτρομοκρατικού» που νομιμοποιεί τα βασανιστήρια είναι ένα καθολικό αίτημα του Βάσκου λαού.

Επί 3 μέρες 15 βατραχάνθρωποι του Ερυθρού Σταυρού ερευνούσαν το μέρος του ποταμού Μπιντασάο που «χάθηκε» ο Μιγκέλ χωρίς να βρουν ούτε ένα ίχνος. Και ξαφνικά την επομένη, οι άντρες των αντιτρομοκρατικών δυνάμεων βρίσκουν το πτώμα να επιπλέει στο ίδιο σημείο... «Είναι πολύ περίεργο, σχολίασε ένας βατραχάνθρωπος του Ερ. Σταυρού. Ερευνήσαμε αυτό το μέρος σπιθαμή προς σπιθαμή πάρα πολλές φορές. Και είναι ακόμα πιο περίεργο γιατί το πτώμα ενός πνιγμένου αρχίζει να επιπλέει μετά 9-12 μέρες από τον πνιγμό».

Η Γκάρντια Σιβίλ υποστηρίζει πως ο Μιγκέλ βούτηξε στο Μπιντανάο, φορώντας χειροπέδες και μη γνωρίζοντας κούμπι, για να δραπετεύσει από τους τρεις φρουρούς του. Η αρραβωνιαστικιά του και φίλοι που πιάστηκαν μαζί του έχουν καταθέσει ότι βασανίστηκαν στο στρατόπεδο Ιντζασουρρόντο στο Σαν Σεμπάστιαν. Μάλιστα ο Βον Αρρτόξι που συνελήφθη μαζί του, κατέθεσε ότι οδηγήθηκε στο δουνό, του φόρεσαν ναύλον σακκούλα και τον βούτηξαν στο νερό 5 φορές μέχρι που λιποθύμησε... Οι τρεις φρουροί

που υποτίθεται ότι συνόδευαν το Μιγκέλ έπεσαν σε αντιφάσεις κατά την αναπαράσταση της υπόθεσης. Δήλωσαν για παράδειγμα ότι δεν άκουσαν το θόρυβο από τη βουτιά του Μιγκέλ στο ποτάμι. Ο ανακριτής έριξε μια μικρή πέτρα στο νερό, στο σημείο που υποθετικά έπεσε ο βάσκος αγωνιστής, όταν διέφυγε την προσοχή των φρουρών. Ο θόρυβος από την πτώση της πέτρας ακούστηκε πολύ καθαρά.

Η Γκάρντια Σιβίλ, τώρα βασανίζει φορώντας σοσιαλιστικές στολές

Η δολοφονία του Βάσκου αγωνιστή Μιγκέλ Θαμπάλτθα έχει ξεσηκώσει όλο το βάσκινο πληθυσμό εναντίον της Μαδρίτης. Πολλοί βάσκοι βουλευτές και άλλες προσωπικότητες με επιστολή τους στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στο Στρασβούργο ζητούν την καταδίκη της Μαδρίτης. Τα βασανιστήρια και οι μέθοδοι αντι-τρομοκρατίας των σοσιαλιστών του Γκονζάλεθ μόνο με αυτά της περιόδου Φράνκο μπορούν να συγκριθούν. Ο αντιτρομοκρατικός νόμος που κατατέθηκε από τους σοσιαλιστές στα Cortes στα τέλη του 1984 και εγκρίθηκε για να μπει σε εφαρμογή από τις αρχές του 1985 συγκεντρώνει την οργή όχι μόνο των βάσκων αλλά και μεγάλης μερίδας Ισπανών. Μεταξύ των άλλων επιτρέπει τη μυστική κράτηση για 10 μέρες κάθε ύποπτου για τρομοκρατία, 10 μέρες στη διάρκεια των οποίων ένας δικαστικός δεν μπορεί να παρέμβει.

Ο βουλευτής του Εουσκαντίνο Εσκουερρέρα, Χουάν Μανία Μπάντρε έχει δηλώσει δημόσια: «με το νόμο αυτό νομιμοποιούνται τα βασανιστήρια που αποτελούν εθνική ντροπή». Εξ άλλου οργανώσεις για τ' Ανθρώπινα Δικαιώματα και η Διεθνής Αμνηστία έχουν τοποθετηθεί επίσημα εναντίον του νόμου αυ-

τού των σοσιαλιστών υποστηρίζοντας ότι το Σύνταγμα δίνει το δικαίωμα στους κρατούμενους να μην λεν τίποτα στους αστυνομικούς. Είναι λοιπόν παράλογο να παρατείνεται η διάρκεια της μυστικής κράτησης εκτός και αν αυτό γίνεται για να αποσπασθούν ομολογίες με βασανιστήρια...

Πριν ακόμα γνωστούν τα αποτελέσματα της έρευνας για τα αίτια του πνιγμού του Μιγκέλ ένα άλλο γεγονός ήρθε να επιβεβαιώσει τις μεθόδους που χρησιμοποιούν τα δολοφονικά όργανα του Γκονζάλεθ. Ο Πέντρο Γκούζμαν, βάσκος διομήχανος και πρόεδρος της «Αθλητικο Μπιλμπάο» απήχθη στις 30.12.85 από ένα κορμάντο της ETA γιατί δεν πλήρωνε «επαναστατικό φόρο». Ο Γκούζμαν απελευθερώθηκε από την αστυνομία στις 9.1.86 εντελώς αναπάντεχα. Πρώτη φορά η αστυνομία απελευθέρωσε όμηρο της ETA. Η απάντηση για την επιτυχία αυτή της Γκάρντια Σιβίλ δεν άργησε να γίνει γνωστή.

Η γαλλίδα Χριστιάν Ετζαλούς, σύζυγος βάσκου αγωνιστή, του Αλφόνσο Ετζεγκαράϊ κατήγγειλε: «ο σύζυγός μου, στέλεχος της ETA, είχε απελαθεί από τη Γαλλία και βρισκόταν στον Ισημερινό από τον Ιούνιο του 1985. Τον τελευταίο χειμώνα συναντήθηκε με έναν άλλο βάσκο πρόσφυγα, επίσης απελαθέντα. Στις 8 Γενάρη μια ομάδα εισέβαλλε στο διαμέρισμά τους, στην πρωτεύουσα Κίτο. Δεν ήταν δυνατόν να ήταν παρά Ισπανοί αστυνομικοί γιατί το διαμέρισμά τους παρακολουθείτο στενά. Για περισσότερο από ένα 24ωρο τους βασάνισαν εκεί με ηλεκτροσόκ και φάρμακα. Ήθελαν να τους αποκαλύψουν κρυφώνες όπλα της ETA στην περιοχή του Μπιλμπάο. Ο Αλφόνσο καταγόταν από κει και γνώριζε πολύ καλά την περιοχή. Μίλησαν και υπέδειξαν ένα μέρος. 24 ώρες αργότερα σ' αυτό το ίδιο ακριβώς μέρος βρισκόταν ο βάσκος βιομήχανος».

Τα βασανιστήρια και οι δολοφονίες των αγωνιστών από τους σοσιαλιστές της Μαδρίτης δεν είναι κανένα Ισπανικό φαινόμενο. Είναι μια «συνταγή» που εφαρμόζουν οι τοπικιστές των γιάνκηδων, ακόμα και όταν φορούν σοσιαλιστική μάσκα. Ήδη ο Γκονζάλεθ ενισχύεται οικονομικά και οι επενδύσεις από τις αμερικάνικες πολυεθνικές έφτασαν σε ύψη ρεκόρ, μέσα στον ένα μήνα από την απελευθέρωση της κίνησης των κεφαλαίων. Τα έντυπα των Βάσκων αν και φθάνουν σχεδόν παντού και στην Ελλάδα υπάρχει μια παγερή οιωπή. Αυτό που γίνεται στην Ευρώπη δεν είναι μακριά από δω. Ήδη οι υπηρεσίες του κ. Τσοούρα έχουν έτοιμες τις εισηγήσεις τους στη διακομματική επιτροπή της Βουλής που θα συγκροτηθεί για την Τρομοκρατία. Η στάση της εδώ «σοσιαλιστικής» κυβέρνησης δεν θα είναι διαφορετική. Όπου νάναι αρχίζουν και οι επενδύσεις των γιάνκηδων. Δεν είναι καιροί για... εθνικές υπερηφάνειες...

Ετσι δεν είναι σοσιαλιστές του γιες μεν, γιες μεν...

ΥΠΟΘΕΣΗ ΘΑΜΠΑΛΤΘΑ ΧΡΟΝΙΚΟ

29-30 Νοέμβρη: Στα πλαίσια ερευνών της Αστυνομίας συλλαμβάνεται μεταξύ άλλων από την Πολιτοφυλακή ο Μιγκέλ Θαμπάλτθα οδηγός λεωφορείου, σαν ύποπτο μέλος της ETA.

2 Δεκέμβρη: Η Πολιτοφυλακή ανακοινώνει ότι ο Μιγκέλ Θαμπάλτθα απέδρασε λίγες ώρες μετά τη σύλληψή του, ενώ συνοδευόμενος από 3 πολιτοφύλακες πήγαινε να τους δείξει μια κρύπτη όπλων της ETA. Σύμφωνα με την Πολιτοφυλακή η «απόδραση» έγινε σ' ένα τούνελ της οδικής αρτηρίας που οδηγεί από την Παμπλόνα στο Σαν Σεμπάστιαν. Οι πολιτοφύλακες που τον «συνόδευαν» δηλώνουν ότι τους παραπλάνησε και περνώντας μέσα από έναν αγωγό νερών της βροχής, βούτηξε στο ποτάμι που περνάει δίπλα. Η οικογένειά του δηλώνει ότι δεν έχει νέα του και εκφράζει ανησυχίες για την τύχη του. Παράλληλα δημοσιογραφικοί κύκλοι εκφράζουν την απορία τους για το ότι ο Θαμπάλτθα συνοδεύονταν μόνο από τρεις πολιτοφύλακες, για την ευκολία με την οποία οι συνοδοί του παραπλάνηθηκαν και για το γεγονός ότι δεν ειδοποίησαν αμέσως το στρατόπεδο της Πολιτοφυλακής που βρίσκεται στην έξοδο του τούνελ.

3 Δεκέμβρη: Η αρραβωνιαστικιά του Μιγκέλ Θαμπάλτθα, που επίσης είχε συλληφθεί τη νύχτα 29 με 30 Νοέμβρη, και είχε οδηγηθεί για ανάκριση στην ίδια φυλακή με τον Μιγκέλ, καταγγέλλει τα βασανιστήρια που υπέστη κατά την ανάκριση. Επίσης καταγγέλλει ότι είδε τον Μιγκέλ δεμένο πισθάγκωνα, με μια νάυλον σακκούλα περασμένη στο κεφάλι. Ακόμα καταγγέλλει ότι άκουσε κάποιον πολιτοφύλακα να λέει για τον Μιγκέλ ότι δεν είναι καλά. Δηλώνει πως γνώρισε τον αρραβωνιαστικό της από το καρρώ πουκάμισο που του είχε αγοράσει λίγες μέρες πριν και που φόραγε την ώρα της σύλληψης. Η οικογένεια Θαμπάλτθα κάνει μήνυση «κατά παντός υπεύθυνου».

5 Δεκέμβρη: Ο ανακριτής ο επιφορτισμένος με τη διερεύνηση της υπόθεσης Θαμπάλτθα πηγαίνει αιφνιδιαστικά στη φυλακή όπου κρατούνταν ο εξαφανισμένος, ανακρίνει τους υπεύθυνους και παίρνει μαζί του το βιβλίο εισόδων-εξόδων της φυλακής όπου διαπιστώνεται σειρά παρατυπιών. Η αρραβωνιαστικιά του Θαμπάλτθα δηλώνει πως ο εξαφανισμένος δεν ήξερε κούμπι κι επομένως ήταν αδύνατο να επιχειρήσει να το σκάσει από ένα μέρος όπου μόνο ένας πολύ καλός κολυμβητής θα είχε ελπίδες να επιβιώσει. Οι γιατροί δηλώνουν ότι αν ο Θαμπάλτθα πνίγηκε στο συγκεκριμένο μέρος τότε το πτώμα του πρέπει να βρεθεί να επιπλέει το αργότερο ως τις 12 Δεκέμβρη.

7 Δεκέμβρη: Ο υπουργός εσωτερικών Μπαρριονουέβο εκφράζει τη βεβαιότητα πως ο Θαμπάλτθα είναι ζωντανός. Η οικογένειά του εξαφανισμένου δηλώνει ότι για να είναι ο υπουργός τόσο σίγουρος σημαίνει ότι ξέρει που βρίσκεται ο Μιγκέλ και τον προκαλεί να της πει.

12 Δεκέμβρη: Το πτώμα του Μιγκέλ Θαμπάλτθα δεν έχει βρεθεί ακόμη.

14-15 Δεκέμβρη: Βατραχάνθρωποι του Ερυθρού Σταυρού ψάχνουν σπιθαμή προς σπιθαμή το βυθό του ποταμού σ' όλη την έκταση όπου υπήρχε πιθανότητα να βρίσκεται το πτώμα του εξαφανισμένου. Δε βρίσκεται το παραμικρό στοιχείο.

17 Δεκέμβρη: Βρίσκεται το πτώμα του Μιγκέλ Θαμπάλτθα, από άντρες του αντιτρομοκρατικού στην περιοχή που είχε ψαχτεί. Οι βατραχάνθρωποι του Ερυθρού Σταυρού δηλώνουν πως είναι σχεδόν απίθανο να μην είχαν δει το πτώμα.

19 Δεκέμβρη: Ανακοινώνεται το πόρισμα της νεκροτομής, που καταλήγει ότι ο Θαμπάλτθα δεν είχε βασανισθεί και ότι πέθανε από πνιγμό. Δανέζα ιατροδικαστής μέλος της Διεθνούς Αμνηστίας που μελετάει το πόρισμα της νεκροτομής, καταγγέλλει κραυγαλέες παρατυπίες ως προς τη μεθοδολογία που ακολουθήθηκε. Η οικογένεια Θαμπάλτθα απαιτεί νέα νεκροτομή.

20-22 Δεκέμβρη: Δεκάδες χιλιάδες άτομα διαδηλώνουν στο Σαν Σεμπάστιαν ύστερα από κάλεσμα του κόμματος Herri Batasuna (Λαϊκή Ενότητα)¹. Η διαδήλωση διαλύεται με συνθήματα υπέρ της ETA. Την ίδια μέρα, η γενική απεργία που καλούν η Herri Batasuna, το συνδικάτο LAB², οι Comisiones Obreras (Εργατικές Επιτροπές)³ και η Euskadiko Ekikera (Βάσκιση Αριστερά)⁴ σημειώνει απόλυτη επιτυχία σ' όλο το Εουσκάντι, σ' όλους σχεδόν τους τομείς. Την επάυριο 20.000 άτομα διαδηλώνουν στην Παμπλόνα, ύστερα από κάλεσμα της κοινότητας από την οποία κατάγονταν ο Θαμπάλτθα και με συμμετοχή όσων κάλεσαν στην απεργία της προηγούμενης μέρας, καθώς και τον PNV⁵. Η διαδήλωση διαλύεται με συνθήματα υπέρ της ETA. Τις ίδιες μέρες η ETA εκτελεί έναν απόσπαστο στρατηγό της Πολιτοφυλακής και έναν χαφί σε αντίποινα. Το Βάσκι Κοινοβούλιο απαιτεί με ψήφισμά του την άρση του καθεστώτος έκτακτης ανάγκης που ισχύει στην περιοχή από την εποχή που κέρδισαν τις εκλογές οι Σοσιαλιστές.

Αμέσως μετά τα Χριστούγεννα: Μετατίθεται ο ανακριτής της υπόθεσης Θαμπάλτθα.

Λευτέρης Κυριακίδης

- 1. Herri Batasuna:** Μέτωπο μιας σειράς οργανώσεων της αριστεράς, καθώς και επιτροπών γειτονιάς, εναλλακτικών ομίλων, αντιμιλιταριστικών επιτροπών κλπ. Υποστηρίζει την ETA. Η εκλογική του δύναμη κυμαίνεται 14-18%.
- 2. LAB:** Συνδικάτο προσκείμενο στην Herri Batasuna.
- 3. Comisiones Obreras:** Συνδικάτο προσκείμενο στο Κομμουνιστικό Κόμμα Παρ' όλο που τα εκλογικά αποτελέσματά του ΚΚΙ είναι κάτω του 1% στο Εουσκάντι, η επιρροή του συνδικάτου είναι σημαντική.
- 4. Euskadiko Ekikera:** Μέτωπο διάφορων μαρξιστικών λενινιστικών οργανώσεων παλιότερα, σήμερα είναι ενιαίο κόμμα. Η εκλογική του δύναμη είναι 5-7%. Υποστηρίζει την πολιτικοστρατιωτική ETA μέχρι την εποχή που αυτή εγκατέλειψε τον ένοπλο αγώνα. Σήμερα αποκρυσώνει τη βία και δραστηριοποιείται για την επιστροφή των Βάσκων πολιτικών προσφύγων και τη χορήγηση αμνηστίας.
- 5. PNV:** Βάσκι Εθνικιστικό Κόμμα. Κόμμα της κεντροδεξιάς αποτελεί τη δεσπόζουσα πολιτική δύναμη του Εουσκάντι. Η εκλογική του δύναμη είναι 35-42%. Μολονότι καταδικάζει απερίφραστα την ETA αρνείται να συνεργαστεί με τους Σοσιαλιστές στην καταστολή. Έχει συνεργαστεί αρκετές φορές με την Herri Batasuna, που είναι η μεγαλύτερη δύναμη της Βάσκισης Αριστεράς.

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡΝΤ ΠΕΛΤΙΕ

Φανταστείτε, έστω για μια στιγμή, ότι ζείτε σ' ένα δωμάτιο μεγάλο όσο το λουτρό του διαμερισμάτος σας. Φανταστείτε ότι τα τελευταία δέκα χρόνια περνάτε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής σας κλεισμένοι σ' ένα τέτοιο μέρος. Τρεις τοίχοι και κάγκελα. Φανταστείτε πως θα νοιώθατε μέσα σ' αυτή τη μόνιμη απομόνωση με τους τοίχους να σας πλακώνουν και με την αδιάκοπη προσπάθεια να καταπνίγει οποιαδήποτε σκέψη σας. Φανταστείτε ότι βρίσκεστε σ' αυτή την κατάσταση όχι επειδή είστε εγκληματίας αλλά επειδή αφιερώσατε τη ζωή σας στην ευημερία του λαού σας. Φανταστείτε ότι είστε αναγκασμένος να προσέχετε την κάθε σας κίνηση επειδή παντού κάποιο μάτι είναι καρφωμένο πάνω σας περιμένοντας το παραμικρό σας στραβοπάτημα. Φανταστείτε ότι αυτοί που σας φυλάνε δε θέλουν άλλο απ' το να σας δουν νεκρό κι ότι στο παρελθόν έχουν προσπαθήσει να σας δολοφονήσουν. Φανταστείτε ότι ζείτε αυτή τη ζωή, φυλακισμένος από μια συνωμοσία, από μια σκευωρία της κυβέρνησης των ΗΠΑ. Φανταστείτε τη ζωή του Λεονάρντ Πελτιέ.

Ο Λεονάρντ Πελτιέ είναι ένας αγωνιστής του Αμερικανικού Ινδιάνικου Κινήματος της περιοχής των Τσιπμπα-Λακότα, που έπεσε θύμα μιας σκευωρίας που του φόρτωσε τη συνεισφορά στη «δολοφονία» δύο πρακτόρων του FBI στην περιοχή Πάιν Ριτζ που έχει αναγνωρισθεί σαν περιοχή όπου οι Ινδιάνοι της φυλής των Λακότα ζουν ελεύθεροι, στη Νότια Ντακότα, στις 26 Ιούνη του 1975.

Μετά την κατάληψη του Γούντεν Νή, το 1973, από το Αμερικανικό Ινδιάνικο Κίνημα των Λακότα, πολλοί αγωνιστές κι' οπαδοί του Α.Ι.Μ. (American Indian Movement - Αμερικανικό Ινδιάνικο Κίνημα) σύρθηκαν στα δικαστήρια σαν αποτέλεσμα της εκστρατείας που εξαπόλυσε εναντίον τους το F.B.I. Πάνω από 300 μέλη της φυλής των Λακότα δολοφονήθηκαν χωρίς κανείς να ενδιαφερθεί για την εξιχνίαση αυτών των εγκλημάτων, προτού οι Γέροι της φυλής ζητήσουν από τους

αγωνιστές του AIM να τους προστατεύσουν. Το AIM, λοιπόν, έστησε μια κατασκήνωση στο αγρόκτημα Jumping Bulls, κοντά στην Oglala, μέσα στην ελεύθερη Ινδιάνικη περιοχή του Πάιν Ριτζ. Στις 26 Ιούνη 1975, δυο πράκτορες του FBI μπήκαν στο αγρόκτημα, επιτέθηκαν στους Ινδιάνους κι' άρχισε το πιστολίδι. Οι δυο πράκτορες του FBI κι' ο Ινδιάνος Τζόζεφ Στάντον, 21 χρόνων, μέλος της φυλής των Κερ ντ' Αλέν έπεσαν νεκροί. Απ' ότι φαίνεται, η επίθεση των δύο πρακτόρων του FBI αποτελούσε μέρος κάποιου γενικότερου σχεδίου αφού σε λιγότερο από δύο ώρες, στο χώρο της συμπλοκής είχαν φτάσει πάνω από διακόσιοι πράκτορες του FBI και του BIA (Bureau of Indian Affairs - Γραφείο Ινδιάνικων Υποθέσεων). Την ίδια εξ' άλλου στιγμή, στην Ουάσινγκτον, μερικοί φιλοκυβερνητικοί Ινδιάνοι του Πάιν Ριτζ διαπραγματεύονταν την πώληση έκτασης 133.000 ακρ στη Λακότα, σε λευκούς.

Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση άσκησε δίωξη εναντίον τεσσάρων Ινδιάνων -του Λεονάρντ Πελτιέ, του Ντίνο Μπάτλερ, του Μπομπ Ρομπιντώ και του Τζαίμς Ηγκλ. Οι κατηγορίες ενάντια στον Ηγκλ κατέρρευσαν λίγο αργότερα. Οι Ντίνο Μπάτλερ και Μπομπ Ρομπιντώ δικάστηκαν στο Σένταρ Ράπιντς της Αϊόβα υποστηρίζαν ότι βρίσκονταν σε άμυνα μέσα σ' ένα κλίμα μακρόχρονης κυβερνητικής τρομοκρατίας και αθωώθηκαν.

Ο Λεονάρντ Πελτιέ πιάστηκε στον Καναδά και οδηγήθηκε αλυσσοδεμένος στις φυλακές της Οκάλα. Με βάση την κατάθεση, που απέσπασαν με βία οι πράκτορες του FBI από την Μυρτλ Πουρ Μπέαρ που ενοχοποιούσε τον Πελτιέ, οι Καναδικές Αρχές τον εξέδωσαν στις ΗΠΑ. Οι πράκτορες είχαν απειλήσει την Μυρτλ ότι αν δεν υπέγραφε την κατάθεση που της είχαν ετοιμάσει θα είχε το τέλος της Άννα Μεί Άκουως που είχε κρατηθεί και ανακρίβη μετά τα επεισόδια του Πάιν Ριτζ. Ο πράκτορας του FBI Ντέιβιντ Πράις είπε στην Άννα Μεί ότι θα την σκότωνε αν δε μιλούσε

και πράγματι πριν περάσει ένας χρόνος η Άννα Μεί βρέθηκε νεκρή με μια σφαίρα στον αυχένα. Οι πράκτορες έδειξαν στη Μυρτλ φωτογραφίες του πτώματος της Άννα Μεί. Κατά την έναρξη της δίκης του Λ. Πελτιέ, η Μυρτλ προσήλθε σαν μάρτυρας υπεράσπισης και ζήτησε να καταθέσει για τα βασανιστήρια που υπέστη από τους πράκτορες του FBI, ο δικαστής όμως είπε: «αν πιστέψουμε την μαρτυρία της Μυρτλ Πουρ Μπέαρ, θα διαταραχθεί η καθαρή συνείδηση του δικαστηρίου».

Ο Λεονάρντ Πελτιέ αθωώθηκε. Η κυβέρνηση όμως ήταν αποφασισμένη να τονβάλει στο χέρι πάση θυσία. Αποφάσισε ότι το δικαστήριο της Αϊόβα ήταν αναρμόδιο και παρέπεμψε την υπόθεση σε δικαστήριο της Βόρειας Ντακότα. Δικαστής ορίστηκε ο Πωλ Μπένσον, ευνοούμενος του Νίξον. Το FBI και η Ομοσπονδιακή Εισαγγελία απέρριψαν την αίτηση της υπεράσπισης για την προσκόμιση στοιχείων, όπως η έκθεση της βαλλιστικής υπηρεσίας, η έκθεση αυτοψίας κλπ που θα οδηγούσαν στην αθώωση του Πελτιέ. Ο δικαστής Μπένσον αρνήθηκε στην υπεράσπιση το δικαίωμα να παρουσιάσει στοιχεία που αφορούσαν το ρόλο του FBI στην υπόθεση. Παρ' όλη όμως την έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων σε βάρος του, ο Πελτιέ καταδικάστηκε δις σε ισόβια.

Παράλληλα με την έφεση που άσκησε, ο Λεονάρντ δεν σταμάτησε ν' αγωνίζεται για την καλύτερευση των συνθηκών διαβίωσης των Ινδιάνων φυλακισμένων και για την ελεύθερη άσκηση των θρησκευτικών τους τελετών. Έτσι, ο Λ. Πελτιέ, ο Αλ Γκάρζα και ο Στάντινγκ Ντήρ (Όρθιο Ελάφι) κήρυξαν απεργία πείνας στην Ομοσπονδιακή φυλακή της Μάριον όπου εκρατούντο, που είχε πολλά θετικά αποτελέσματα.

Με το νόμο για την Ελευθερία της Πληροφόρησης, η υπεράσπιση του Λεονάρντ κατάφερε ν' αποκτήσει 12.000 σελίδες εγγράφων του FBI που αφορούσαν την υπόθεσή του και που διέψευδαν τα σε βάρος του «αποδεικτικά» στοιχεία.

Τον Απρίλη του 1984, το Εφετείο διέταξε «αποδείξεις» για το νόημα ενός τηλεγραφήματος του γραφείου του FBI της Ουάσινγκτον προς το περιφερειακό γραφείο της Ν. Ντακότα που δήλωνε ότι το όπλο που υποτίθεται ότι ανήκε στον Λ. Πελτιέ δεν μπορούσε να είχε ρίξει τη σφαίρα που κατά την κατηγορούσα αρχή αποδείκνυε την ενοχή του. Στη συνεδρίαση του δικαστηρίου τον Οκτώβρη του 1984, όταν ο πραγματογνώμονας του FBI για θέματα βαλλιστικής πιάστηκε να ψευδομαρτυρεί και αργότερα αναγκάστηκε ν' αλλάξει την κατάθεσή του, ο δικαστής δήλωσε ότι το γεγονός της αυθόρμητης προσέλευσης και της αλλαγής της κατάθεσής του έκανε το μάρτυρα πιο αξιόπιστο.

Το Εφετείο προχώρησε στην ακροαματική διαδικασία στις 15 Οκτώβρη 1985. Μέσα στη γεμάτη από υποστηρικτές του Πελτιέ αίθουσα, οι ίδιες οι ερωτήσεις του δικαστή οδήγησαν στην κατάρριψη όλων των κυβερνητικών ισχυρισμών. Έξω από το δικαστήριο, άλλοι υποστηρικτές έμειναν ξαγρυπνοι όλη τη νύκτα, ενώ χιλιάδες γράμματα και αιτήσεις για την απελευθέρωση του Λεονάρντ είχαν σταλεί στο δικαστήριο και πολλές συγκεντρώσεις και πορείες διαμαρτυρίας είχαν γίνει τους προηγούμενους μήνες. Ο Ομοσπονδιακός Εισαγγελέας αναγκάστηκε να παραδεχθεί ότι η κυβέρνηση δεν ξέρει ποιός σκότωσε τους δύο πράκτορες, ότι δεν μπορεί ν' αποδείξει ότι το όπλο που χρησιμοποιήθηκε ανήκει στον Λεονάρντ, ούτε την σχέση ανάμεσα στον κάλυκα που βρέθηκε στο αυτοκίνητο του πράκτορα και στο όπλο που υποτίθεται ότι χρησιμοποίησε ο Πελτιέ.

Περιμένοντας την απόφαση του Εφετείου καλούμε όλους τους ελεύθερα σκεπτόμενους ανθρώπους να ζητήσουν την άμεση απελευθέρωση του Λ. Πελτιέ γράφοντας στους δικαστές του:

Judges Gerald Heauey, John Gibsou and Donald Ross
U.S. Court of Appeals (Eighth Circuit)
114 Market Street
St Louis, Missouri 63101 USA

Γαλλία

4 αναρχικοί στη φυλακή

Από τις 16/4/85, η Ντανιέλ Σενάλ, ο Μαρσέλ Πλέυ, ο Ζεράρ Φάμπρ, και ο Ζεράρ Μοσώλ κρατούνται στις φυλακές της Τουλούζης κατηγορούμενοι για βομβιστικές ενέργειες στην περιοχή. Οι ενέργειες στρέφονταν ενάντια στο φασιστικό Φροντ Νασιονάλ του Ζαν Μαρί Λεπέν.

«Comité de soutien aux 4 antifascistes» C/O CERF Boite Postale 4131, 31030 TOULOUSE Cedex

Ο ρατσισμός της Γαλλικής Δικαιοσύνης

Ο Ταχάρ Μπουχουιά, νεαρός μετανάστης συνελήφθη ενώ έκλεβε για να επιβιώσει. Με δεδομένη την ανεργία (60 στους 100 νέους μετανάστες), τον κοινωνικό ρατσισμό και την περιθωριοποίηση χρησιμοποίησε το μόνο τρόπο, που του έμεινε για να ζήσει. Όταν μετά από 14 μήνες προφυλάκισης αφέθηκε ελεύθερος, αφέθηκε όλη του την ενεργητικότητα για τη δημιουργία μιας νεολαιίστικης οργάνωσης αλληλεγγύης στους νεαρούς μετανάστες και τους νεαρούς φυλακισμένους. Το δικαστήριο θεωρώντας αυτή του την ενέργεια πιο επικίνδυνη κι απ' την κλοπή που είχε κάνει, εξάντλησε όλη του την αυστηρότητα και τον καταδίκασε σε πολύμηνη φυλάκιση χαρακτηρίζοντάς τον «επικίνδυνο για τη δημόσια ασφάλεια». Η Επιτροπή Συμπαράστασης στον Ταχάρ (41 rue de Bordeaux, 47300 Villeneuve-sur-Lot, FRANCE) ζητάει την απελευθέρωσή του και καταγγέλλει το ρατσισμό της δικαιοσύνης ενάντια στους μετανάστες και τους νέους. (Le Combat Syndicaliste, Γενάρης '86).

Ισπανία: Κατάληψη διαμαρτυρίας

Στις 29 Νοέμβρη 1985, μέλη της CNT κατέλαβαν το μνημείο του Χριστόφορου Κολόμβου στη Βαρκελώνη διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην κατακράτηση από το ισπανικό κράτος 2 τυπογραφείων της CNT, 250 τοπικών γραφείων της και εκατομμυρίων πεστών. Η κατάληψη διήρκεσε 4 μέρες. Παρόμοιες ενέργειες, που έγιναν σ' όλες τις Ισπανικές πόλεις, είχαν σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό 20 και τη σύλληψη 4 αγωνιστών της CNT (Θυμίζουμε πως αυτή τη στιγμή στις Ισπανικές φυλακές βρίσκονται δεκάδες αγωνιστές της CNT και της FAI με ποινές, που κατά μέσο όρο ξεπερνούν τα 25 χρόνια). Τη στιγμή, που το κράτος αρνείται να επιστρέψει στη CNT αυτά που άρπαξε ο Φράνκο το 1939, χρηματοδοτεί την Unión General del Trabajo και τις Comisiones Obreras (πρόσκεινται στο Κ.Κ. Ισπανίας) με πάνω από 3 δισεκατομμύρια πεσέτες (Le Combat Syndicalist, Γενάρης '86).

Η εκτέλεση του «Πέντρο»

Στις 9 Μάρτη 1985, στην Τεργέστη, στην οδό Τζούλια 39, μια ομάδα πρακτόρων της DIGOS (Ιταλική ΥΠΕΑ) και της SISDE (Ιταλική ΚΥΠ) δολοφόνησαν στην είσοδο του σπιτιού του τον Πιέτρο Μαρία Βάλτερ Γκρέκο, γνωστό στην Πάδοβα σαν «Πέντρο», που κατηγορείται μαζί με άλλους 142 για διάφορες αντικρατικές ενέργειες, κατεζητείτο από τις 5 Μάρτη 1982 με ένταλμα σύλληψης του εισαγγελέα Πιέτρο Καλότζερο.

Η επιτροπή έρευνας των συνθηκών της δολοφονίας, που σχηματίστηκε από συντρόφους του, έδωσε στη δημοσιότητα τα πρώτα συμπεράσματα:

1. Ο «Πέντρο» δεν ήταν οπλισμένος.
2. Χτυπήθηκε στην είσοδο της πολυκατοικίας, πιθανότατα ενώ κατέβαινε τη σκάλα.
3. Πυροβολήθηκε ταυτόχρονα με περίστροφα διαφόρων διαμετρη-

μάτων και από διάφορες αποστάσεις, που ποικίλλουν από 30 εκατοστά ως 3 μέτρα.

4. Αν και βαριά τραυματισμένος κατάφερε να βγει στο δρόμο με ψηλά τα χέρια φωνάζοντας «βοήθεια, με σκοτώνουν».
5. Μολονότι είχε σηκωμένα τα χέρια, ένας από τους αστυνομικούς, έξω από το σπίτι τον πυροβόλησε επανειλημμένα.
6. Όταν έπεσε, άλλος αστυνομικός του οποίου τα στοιχεία δεν έγιναν γνωστά, του έδωσε τη χαριστική βολή εξ επαφής στον κρόταφο.
7. Η χαριστική βολή, δεν τον σκότωσε αμέσως και ενώ ψυχορραγούσε του έδεσαν τα χέρια πίσω απ' την πλάτη και προσπάθησαν να τον μεταφέρουν στην αστυνομία.
8. Στο διαμέρισμά του βρέθηκαν μόνο διβλία και περιοδικά.

ΒΕΛΓΙΟ:

Καταστολή και σκευωρίες

Η βελγική αστυνομία για να καλύψει την παταγώδη της αποτυχία μπροστά στις ενέργειες των «Μάχητων Κομμουνιστικών Πυρήνων» (C.C.C.) προσπαθεί να «κατασκευάσει» ενόχους. Για το σκοπό αυτό έχει προφυλακίσει την αναρχική Σαντάλ Πατερνόστρ, από τις 15 Αυγούστου και τον μαοϊκό Λουί-Ζαν Καρπαντιέ, από τον Απρίλη του '85, κατηγορώντας τους, για συμμετοχή σε διάφορες ενέργειες των C.C.C. χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

Για μια ακόμη φορά μπαίνει το θέμα της κατάχρησης του χρόνου προφυλάκισης και της «κατασκευής» ενόχων. Σας θυμίζει τίποτα;

Η Σαντάλ Πατερνόστρ έστειλε στην βελγική εφημερίδα «Alternative libertaire» ένα γράμμα όπου περιγράφει μια από τις πολλές ανακρίσεις που της γίνανε. Μεταφράζουμε:

Γελόια ανάκριση:

«Γραφείο του «Ειδικού σώματος επιφορτισμένου με την καταστολή της τρομοκρατίας» (B.S.R.). Στον τοίχο αφίσσες με όπλα, πανοπλίες αλεξιπτωτιστών, φωτογραφίες παλιών

αστυνομικών. Σε μια βιτρίνα όπλα, φυσίγγια... εδώ αισθάνομαι ασφαλής! Και εγώ σε μια καρέκλα στο κέντρο της αίθουσας, τρεις μπάτσοι και μια γραφομηχανή». Η ανάκριση έχει ήδη αρχίσει:

— Έχεις ύψος αριστερής στροφής, έχεις το στυλ.

— Λάθος, εγώ είμαι αναρχικά.

— Σκάσε. Όλοι αυτοί οι αριστεριστές είναι το ίδιο πράγμα. Είπα: έχεις ύψος αριστεριστικό και θα το ξαναπώ: αριστεριστικό.

— Μα κύριε μπάτσε, σας ορκίζομαι, είμαι αναρχικά.

— Αναρχικοί, κομμουνιστές, στο ίδιο σακί. Άλλωστε οι κομμουνιστικοί πυρήνες δεν είναι κομμουνιστές, η απόδειξη, το πραγματικό κομμουνιστικό κόμμα τους αποδοκιμάζει...

— Προφανώς, μπροστά σε τέτοια κατασκοπευτικά επιχειρήματα είναι μάταιο να φιλοσοφεί κανείς.

— Λοιπόν, σταμάτα να μας γράφεις! Διαβάζεις την εφημερίδα, ε; Ομολόγησε. Άλλωστε, υπήρχαν σωροί από έντυπα σπiti σου, γεμίσανε δύο σακκούλες σκουπιδιών για πραγματογνωμοσύνη. Λοιπόν διαβάζεις την

εφημερίδα, οπότε ξέρεις ότι οι C.C.C. είναι παλιοί αγωνιστές του '68 απογοητευμένοι από τα αριστεριστικά γκρουπούσκουλα, αηδιασμένοι από αποτυχημένους αγώνες. Είσαι εσύ έτσι;

— Τέτοιοι άνθρωποι υπάρχουν ένα σωρό.

— Ακριβώς! Και θέλουμε να ξέρουμε, ποιοί είναι;

— Δεν έχετε παρά να πάτε στη διαδήλωση της 20 Οκτώβρη*, θα υπάρχουν ίσως εκατό χιλιάδες.

— Μπορείς να γελάς, αλλά όταν βγεις από δω θα είσαι γριά, ελπίζουμε το αγόρι σου να σε αναγνωρίζει ακόμα... θα γελάς ίσως λιγότερο τότε...

— Αυτό είναι, το μεγάλο παιχνίδι των ψυχολογικών απειλών. Σας παρακαλώ να περάσετε στην πράξη, αν θέλετε.

— Λοιπόν. Συνεχίζουμε ή θέλεις να κοιμηθείς καμιά ώρα;

— Συνεχίζουμε!...

«Προς αποφυγή παρεξηγήσεων και παραληρημάτων μερικών δημοσιογράφων θέλω να γίνει καθαρό. Δεν έχω απολύτως καμιά σχέση με τους C.C.C. Δεν έχω πάρει μέρος σε καμιά από τις πράξεις τους. Δεν αναγνωρίζω τις απόψεις μου στα κείμενά τους, που είναι

πολύ θεωρητικά. Εγώ δεν είμαι ήρωας. Δεν θέλω να αγωνίζομαι για το λαό, χωρίς το λαό. Άλλωστε τα κείμενα των C.C.C. απευθύνονται σε ελιτιστές διανοούμενους, αποκόβονται από την καθημερινή πραγματικότητα του λαού. Οι C.C.C. θέλουν να καταλάβουν την εξουσία. Εγώ είμαι ενάντια σε οποιαδήποτε εξουσία. Η εξουσία διαφθείρει όποιον την αγγίζει.

Όπλο μου, το ραδιόφωνο

«Αν καλώ στον αγώνα, στην εξέγερση, στην ανυποταξία, είναι για να ξεφορτωθούμε την αδικία, τη διεφθαρμένη εξουσία, τον πόλεμο, την πείνα, τα πολυεθνικά σκλαβοπάζαρα του τρίτου κόσμου, τη δικτατορία του μπάτσου, την εκμετάλλευση του ανθρώπου, τους πολιτικούς που αρρώστησαν από την εξουσία...»

«... Διεκδικώ το δικαίωμα να ζω σε μια κοινωνία δίκαιη, ελεύθερη και χωρίς τάξεις, μια κοινωνία όπου κανείς δεν θα με υποχρεώνει να πράττω ή να σκέφτομαι ενάντια στη θέλησή

μου. Διεκδικώ το δικαίωμα της ελευθερίας έκφρασης. Για όλα αυτά είμαι ένοχη. Είμαι ένοχη του εγκλήματος της ουτοπίας...»

«... Οι ανατροπές είναι αυτοί που καταγγέλλουν παντού την αδικία, την εξαθλίωση, την εκλογική φάρσα, τις καταχρήσεις, τις τερατώδεις στρατιωτικές δαπάνες, τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύει η τρέλα του Ρέγκαν και άλλων τρελών που μας κυβερνούν. Οι ανατροπές είναι αυτοί που, όσο αφορά τους ελευθεριακούς ραδιοφωνικούς σταθμούς, δίνουν το λόγο σ' αυτούς που δεν τον έχουν, σ' αυτούς που θεωρούν, ότι ο σάπιος κόσμος μας αξίζει ακόμη τον κόπο να σωθεί, και ότι η ζωή των παιδιών μας αξίζει τον κόπο να προστατευτεί από την καταστροφική τρέλα της εξουσίας και της οικονομίας...»

Οποιαδήποτε σύμπτωση με πράγματα και καταστάσεις που έχετε ζήσει, είναι καθαρά συμπτωματική. Αυτά συνέβησαν στο Βέλγιο.

* Στις 20 Οκτώβρη έγινε μια μεγάλη διαδήλωση ενάντια στην εγκατάσταση των πυραύλων Πέριοις.

Φυλακισμένοι όλων των χωρών αποδράστε

Βέλγιο: 4 δεσμοφύλακες κρατούμενοι την Πρωτοχρονιά

Υποσχέθηκαν ο ένας στον άλλο να τους βρει το '86 λεύτερους: ο Πασκάλ Βαν Χουφ, ο Αντρέ Ντεζέφ και Χαμπίμπ Ελ Ζουτί κρατούμενοι στη φυλακή του Αρλόν (Βέλγιο) ήταν αντίστοιχα καταδικασμένοι σε 20,8 και 5 χρόνια φυλάκισης με διάφορες κατηγορίες από φόνο μέχρι διαρρήξεις για τον πρώτο και ένοπλες επιθέσεις για τους άλλους δύο.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς, λίγο πριν τις 12, καταφέρνουν να χαλάσουν την κλειδαριά και οπλισμένοι μ' ένα μαχαίρι και διάφορα μικροεργαλεία ξεχύνονται στους διαδρόμους. Εκείνο το βράδυ υπήρχαν μόνο 4 φρουροί στη φυλακή. Τους εξουδετε-

ρώνουν γρήγορα, παίρνουν τα κλειδιά και κλείνουν αυτούς στα κελιά.

Με τα κλειδιά ανοίγουν καμιά εικοσαριά κελιά. «Οποιοι μ' αγαπά, οπίσω μου ελθείν». 11 κρατούμενοι την «κάνουν» μαζί τους, δύο βέλγοι, ένας αλγερινός, ένας γάλλος, τρεις ιταλοί, ένας μαροκινός και ένας έλληνας!

Λίγο αργότερα άρχισαν να φτάνουν στα στυνωμένα τμήματα δηλώσεις για κλοπές διαφόρων οχημάτων. Όλοι οι μπάτσοι τέθηκαν σε ετοιμότητα, αποκλείσανε δρόμους και σταματούσανε αυτοκίνητα για έλεγχο. Μετά από όλη αυτή την κινητοποίηση πιάσανε έναν.

Κολομβία: Εξέγερση σε μια φυλακή της Μπογκοτά

Ένας κρατούμενος σκοτώθηκε και είκοσι άλλοι τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια εξέγερσης εξακοσίων περίπου φυλακισμένων στις φυλακές της Μπογκοτά, δήλωσε η αστυνομία. Οι εξεγερμένοι τέθηκαν υπό έλεγχο μετά δέκα ώρες, από στρατιωτικές δυνάμεις. Η εξέγερση άρχισε το πρωί, όταν πολλοί φυλακισμένοι απαίτησαν την αντικατάσταση του διευθυντή των φυλακών. Οι κρατούμενοι κατέφυγαν στις στέγες απ' όπου έριχναν πέτρες και άλλα αντικείμενα στους φύλακες.

Μετά δοκίμασαν να αποδράσουν μαζί αφού προκάλεσαν πυρκαϊά σε μία από τις πτέρυγες της φυλακής, κάνοντας σημαντικές ζημιές. Κατά την «εθνική διεύθυνση» των φυλακών ένας κρατούμενος σκοτώθηκε, μάλλον δολοφονήθηκε για εκδίκηση από τους συγκρατούμενούς του και άλλοι είκοσι τραυματίστηκαν. Στην εξέγερση συμμετείχαν πολλοί αριστεριστές αντάρτες πόλης από το κίνημα M-19, ζητώντας «μεγαλύτερη προσοχή από τις αρχές στα ζητήματα των εγκλειστών».

Μεγάλη Βρετανία

Οικολογικοί αγώνες και αναρχία

Οι οικολογικοί αγώνες παίρνουν όλο και μεγαλύτερη έκταση στην Αγγλία, όπως εξ άλλου και στη Γερμανία. Αυτή την εποχή στην Αγγλία ξεσπά ένα κύμα διαδηλώσεων-διαμαρτυριών ενάντια στην εγκατάσταση των κατασκοπευτικών αμερικανικών πυραύλων.

Οι Άγγλοι αναρχικοί θεωρούν ότι η αναρχία και η οικολογία έχουν πολλά κοινά σημεία. Δημοσιεύουμε εδώ με κείμενο των αναρχικών της εφημερίδας «Green Anarchist»:

«Η γη αντιμετωπίζει μια μεγάλη κρίση. Πέφτουμε —εννοούμε όλη τη ζωή πάνω στη γη— σε μια άβυσσο που έχει για μοναδικό τέλος την οικολογική καταστροφή. Η πιο φανερή απειλή είναι αυτή του πυρηνικού πολέμου, αλλά υπάρχουν και πολλοί άλλοι κίνδυνοι που συγκεντρώνουν, από καιρό, την προσοχή.

Για παράδειγμα αν η σημερινή χρήση των χημικών λιπασμάτων συνεχιστεί, σε λιγότερο από 30 χρόνια η γόνιμη επιφάνεια της γης θα γίνει τόσο τοξική ώστε το 1/3 από αυτή θα γίνει άγονο. Φανταστείτε τις συνέπειες που θα μπορούσε να έχει αυτό: πείνα...

Δυστυχώς, η κοινωνία μας ενθαρρύνει την απάθεια και την παραίτηση. Οι πλειονότητα των ανθρώπων αντιτίθεται στην πείνα, στην καταστροφή του περιβάλλοντος και στην εκμετάλλευση των ζώων, αλλά αισθάνονται αδύναμοι να αλλάξουν αυτή την τάξη πραγμάτων. Μόνο περνώντας στην πράξη, ατομικά ή συλλογικά εξασφαλίζουμε το μέλλον.

Αλλά ποιά μέλλον; Οι εξουσίες δεν σκοπεύουν να κάνουν τίποτα και θα αφήσουν τη γη να καταστρέφεται λίγο-λίγο. Ας έχουμε στο μυαλό μας ότι κανείς δεν ενθουσιάζεται στην ιδέα ενός μέλλοντος που θα είναι αυτό της παγκόσμιας καταστροφής —πυρηνικής ή οικολογικής— ιδιαίτερα οι πλούσιοι και ισχυροί που θα έχουν πολλά να χάσουν. Μπορεί να ελπίζει κανείς ότι θα ενεργήσουν προς την κατεύθυνση της πρόληψης.

Αλλά η μέθοδός τους θα είναι πολύ διαφορετική από τη δική μας και σε πλήρη αντίθεση μ' αυτό που εμείς, οι ελευθεριακοί πιστεύουμε. Ο Ιβάν Ιλλίτς, ένας από τους πιο κατάλληλους στοχαστές κοινωνιολόγους, προβλέπει δύο πιθανά σενάρια για το μέλλον: Ή μια κοινωνία, που θα διοικείται από οικολογικούς μηχανικούς και θα ελέγχεται από ιεραρχημένους συγκεντρωτικούς οργανισμούς, είναι αυτό που ονομάζει τεχνικο-φασιστικό δρόμο, ή αυτόνομες ομάδες που θα ελέγχουν την ίδια τους τη ζωή για να διαφυλάξουν τον οικολογικό αντίποδα που είναι απαραίτητος στη ζωή: είναι η κοινωνία των συνδαιτημένων.

Ο Ίλλιτς πιστεύει ότι είμαστε ήδη στο μέσο του δρόμου που οδηγεί στο τεchno-φασισμό, αλλά είναι ακόμη καιρός να αλλάξουμε δρόμο. Η μόνη λύση για όλους εμάς είναι να ξαναπάρουμε την τύχη μας στα χέρια μας και να μην την αφήνουμε σε άλλους είτε αυτοί ονομάζονται κράτος, επιχειρήσεις, εκκλησίες, σχολεία, κλπ. Οι επαναστάτες είναι αυτοί που είπαν «η υπερβολή είναι υπερβολή» και χτυπήθηκαν.

Οι γυναίκες του Greenham Common και το Μέτωπο για την απελευθέρωση των ζώων (αντιτίθεται στη χρησιμοποίηση ζώων για πειράματα) είναι η αιχμή ενός καινούργιου ριζοσπαστισμού, που ενεργεί έξω από θεσμοθετημένες και κατεστημένες δομές και συμμερίζεται απόψεις που αντιστοιχούν στην καινούργια κατάσταση. Είναι αυτοί που βάζουν σήμερα τα θεμέλια μιας καινούργιας κοινωνίας και μας στέλνουν πρόσκληση για ένα διαφορετικό και πραγματοποιήσιμο αύριο.

Σ' αυτά τα σημεία ο αναρχισμός και το κίνημα «των πράσινων» συμπίπτουν. Παραδοσιακά, μόνο οι αναρχικοί θεωρούσαν ότι οι άνθρωποι έχουν την κριτική ικανότητα, για να ορίζουν την ίδια τους τη ζωή χωρίς να περιμένουν τις οδηγίες μιας ελίτ —είτε αυτή είναι αστική είτε μαρξιστική. Όσο περισσότερο παραιτούμαστε, τόσο λιγότερο μπορούμε να ελέγχουμε τη ζωή μας και φτάνουμε να βλέπουμε κάθε πλευρά της καθημερινής μας ύπαρξης να διευθύνεται από αυτούς τους ειδικούς.

Μπροστά σ' αυτή την οικολογική κρίση και την άνοδο του τεchno-φασισμού η αναγκαιότητα της επανοικειοποίησης της υπευθυνότητας είναι περισσότερο από ποτέ ζωτική. Μόνο η αναρχική θεωρία μπορεί να δώσει λύσεις ικανές να καρποφορήσουν.

Αυτά τα συμπτώματα (οικολογική καταστροφή, αυτοκαταστολή...) φανερώνουν μια βαθιά αρρώστια. Είναι η κοινωνία μας που είναι αρρώστη και πρέπει να την γιατρέψουμε.

Green Anarchist»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Εάν πιστεύουμε...

Εάν πιστεύουμε τον κ. Μιττεράν, την κυβέρνησή του, την αστυνομία του, τον τύπο του, η Κοινότητα των Ιταλών πολιτικών προσφύγων στη Γαλλία αποτελείται από δύο κατηγορίες ξεκάθαρα διαφορετικές. Από τη μια μεριά 150 μετανοημένοι ή ημι-μετανοημένοι (οι καλοί) και από την άλλη μεριά καμιά 30αριά ψυχοπαθολογικοί - τρομοκράτες - (οι κακοί).

Αποψη πολύ απλοϊκή ή καλύτερα κοινοτική, που επιτρέπει να γίνουν αποδεκτά από το σύνολο της κοινής γνώμης οποιαδήποτε κατασταλτικά μέτρα (φυλακίσεις, απελάσεις-εξορίες, εκδόσεις) ο' αντίθεση με μερικά προνομιούχα μέλη αυτής της κοινότητας.

Αντίθετα όμως είμαστε πολυάριθμοι, και δυσχεραίνεται αυτό, που δεν έχουμε απαρνηθεί το παρελθόν μας, ούτε δεσμεύσαμε το μέλλον μας. Διεκδικούμε την κομμουνιστική μας ταυτότητα και το νόμιμο της πάλης της τάξης μας.

Εάν είναι καθαρό ότι κανείς από μας δεν επιθυμεί να χρησιμοποιηθεί σαν μέσο συναλλαγής μιας εξουσίας που αντιμετωπίζει προβλήματα με τους δυτικούς συμμάχους της, είναι επίσης καθαρό ότι έχουμε κατακτήσει την αλληλεγγύη μ' όλους τους προλετάριους και τους αγωνιζόμενους επαναστάτες, όπως επίσης και με όλους τους προλετάριους και τους φυλακισμένους επαναστάτες της «Ενοποιημένης Ευρωπαϊκής Καταστάλης».

Δεν δεχόμαστε τη λογική του «παζαρέματος» ο' ένα υποτιθέμενο «δικαίωμα ασύλου» που καταλήγει ν' αρνείται την πολιτική μας ταυτότητα και τα γεγονότα που μας δικαιώνουν.

Ποτέ δεν πιστέψαμε την προπαγάνδα των αστικών κυβερνήσεων, ούτε την ιδέα μιας Γαλλίας «δημοκρατικής», γης ασύλου και ουμανιστικής παράδοσης. Η Γαλλία όπως όλα τα αστικά κράτη προστατεύει τα συμφέροντα της μπουρζουαζίας.

Μπροστά στα προβλήματα που μπαίνουν από την οικονομική κρίση του καπιταλισμού και στα προβλήματα της διεθνούς πολιτικής ισορροπίας (το ζητούμενο μιας μεγαλύτερης καταστολής από τη μεριά του Δυτικού μπλοκ), η «σοσιαλιστική» κυβέρνηση παραβαίνει τους νόμους της και τις προεκλογικές δεσμεύσεις της στο θέμα της έκδοσης (όπως εξ' άλλου στα θέματα της ανεργίας, της μετανάστευσης, της πυρηνικής ενέργειας κλπ): απελάσεις, εξορίες, κλήσεις σε ανάκριση για δεκάδες θάσκους αγωνιστές (και άλλους) από τους οποίους τρεις εκδόθηκαν.

Σήμερα οι ίδιες απειλές εκτοξεύονται εναντίον των Ιταλών αγωνιστών με: συλλήψεις (7 Ιταλοί αγωνιστές κρατούμενοι αντιμετωπίζουν έκδοση),

έρευνες, ανακοινώσεις για μελλοντικές εκδόσεις και απελάσεις των κακών και με την καμπάνια του τύπου που στοχεύει στην καταστροφή οποιασδήποτε μορφής αλληλεγγύης-υποστήριξης στον αγώνα εναντίον της καταστολής.

Καμπάνια του τύπου που καλεί στην εξόντωση (π.χ. φωτογραφίες στο Paris-Match, ονόματα αγωνιστών που εμφανίστηκαν στις εφημερίδες κλπ) πραγματικές υποδείξεις που ανοίγουν το δρόμο σε πράξεις σύμφωνες με την παράδοση του SAC, της «Τιμής της αστυνομίας», του Μπαρμπούζ και της GAL. Δεν είναι τυχαίο ότι εμφανίστηκαν προκηρύξεις που προαναγγέλλουν τέτοιου τύπου πράξεις.

Καλούμε όλους τους προλετάριους, όλες τις οργανώσεις θάσης και τις πρωτοπορίες τους σε επαγρύπνηση και σε κινητοποίηση ενάντια στις μεθοδεύσεις που συγκεκριμενοποιεί η «Ενοποιημένη Ευρωπαϊκή Καταστολή» και ανοίγουν το δρόμο στους δολοφόνους.

**ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΗ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ – ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ – ΕΝΑΝΤΙΑ
ΣΤΙΣ ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΕΞΟΡΙΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ – ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΚΑΙ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΓΙΑ
ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ.**

**COMITATO CONTRO
LA REPRESIONE**

ΟΙ ΕΝΩΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΩΛΣΤΕΡ ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΕΜΦΥΛΙΟ

ΒΟΡ. ΙΡΛΑΝΔΙΑ:

ο δρόμος για την ειρήνη ή για τον πόλεμο

Η «Σιδηρά Κυρία» του Λονδίνου και ο πρωθυπουργός της Ιρλανδίας αποφάσισαν το Νοέμβριο να καθορίσουν ένα νέο πλαίσιο για την αντιμετώπιση του «προβλήματος» που δημιουργεί η κατοχή του Βορρά από τον Εγγλέζικο στρατό. Όμως η συμφωνία της 15ης Νοέμβρη συναντά την αντίδραση των άμεσα ενδιαφερόμενων καθολικών και προτεσταντών.

Τη Βορ. Ιρλανδία φαίνεται να διάλεξε η πρωθυπουργός του Λονδίνου για να ολοκληρώσει τις πολιτικές επιτυχίες της καριέρας της και να απομακρύνει από το μυαλό της τον εφιάλτη εκείνης της νυχτιάς που έτρεχε με τα νυχτικά... Μετά από πολύμηνες μυστικές συνομιλίες με την κυβέρνηση του Νότου προχώρησε στην υπογραφή μιας συμφωνίας που, ενώ εξασφαλίζει τη μακροχρόνια πολιτική-οικονομική και στρατιωτική εγγλέζικη παρουσία στο Βορρά δίνει και το δικαίωμα του λόγου στην Κυβέρνηση του Νότου για υποθέσεις της εγγλέζικης επαρχίας του Βορρά.

Κύρια σημεία της συμφωνίας:

– Η Αγγλία και η Ιρλανδική Δημοκρατία θα συνεργαστούν για την ικανοποίηση των δικαιωμάτων των καθολικών και των Προτεσταντών στη Β. Ιρλανδία πραγματοποιώντας «αλλαγές στο εκλογικό σύστημα» (που σήμερα ευνοεί σκανδαλωδώς τους Προτεσταντές) και «εφαλείφοντας τις κοινωνικές και οικονομικές διακρίσεις» που αντιμετωπίζουν οι καθολικοί στην ελεγχόμενη από τους προτεσταντές οικονομία.

– Η Αγγλία και η Ιρλανδική Δημοκρατία υποστηρίζουν τη «μετάβαση εξουσιών» στην κυβέρνηση του Βορρά με σκοπό την πολιτική ενίσχυση της (το πολιτικό αυτό σώμα ελέγχεται από το Λονδίνο και μπορεί να κωλύεται από τους Καθολικούς).

– Οι δυο χώρες συμφώνησαν να λάβουν μέτρα για να βελτιωθούν οι σχέσεις μεταξύ των ανδρών των δυ-

νάμεων ασφαλείας (προτεσταντές στην πλειοψηφία). Συμφώνησαν

επίσης σε ειδική σύνοδο που θα καθοριστεί, ν' αναζητηθούν από κοινού λύσεις για τη νομική αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» και την πιθανότητα θέσπισης ενός μικτού δικαστηρίου –μεταξύ Βορρά και Νότου– για την εκδίκαση ορισμένων «υποθέσεων» (σημ. πρόκειται για δίκες αγωνιστών όπου οι δικαστικές αρχές δεν μπορούν να στοιχειοθετήσουν τις σε βάρος τους κατηγορίες και τους πηγαίνουν από το Βορρά στο Νότο).

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΤΗΣ ΙΡΛΑΝΔΙΑΣ

(απόσπασμα από το κείμενο που κυκλοφόρησε στη συζήτηση για το Ιρλανδικό στη Νομική Σχολή 14.1.86)

Η Ιρλανδία έχει μια εξαρτημένη καπιταλιστική οικονομία. Υπάρχει μια έντονη πόλωση και η παραγωγική διαδικασία είναι ασύμμετρη ως προς τις καταναλωτικές κοινωνικές ανάγκες. Η αγροτική παραγωγή είναι η κύρια οικονομική βάση που παραμένει ακόμα στα χέρια του Ιρλανδέζικου κεφάλαιου και απασχολεί το 35% των εργαζόμενων. Από το 1972 κύρια το μεγαλύτερο ποσοστό της αγροτικής παραγωγής εξαγεται. Οι τιμές και η διάρθρωση της παραγωγής καθορίζονται από την ΕΟΚ με αποτέλεσμα να εμποδίζεται η ενδογενής ανάπτυξη.

Η εξωτερική εξάρτηση είναι ακόμα μεγαλύτερη στη βιομηχανική παραγωγή όπου, πάνω από το 70% της αξίας των προϊόντων εξαγονται μέσα στα πολυεθνικά κυκλώματα της διεθνούς αγοράς. Αντίθετα οι εσωτερικές ανάγκες κατανάλωσης καθορίζονται από τις εισαγωγές της ΕΟΚ.

Ειδικά στο Νότο έχουμε ένα αναπτυγμένο πολυεθνικό κεφάλαιο στους τομείς των ηλεκτρικών ειδών, χημικών προϊόντων και πολύ πιο πρόσφατα των ηλεκτρονικών, κομπιούτερς και βιοτεχνολογίας. Παράλληλα η παραδοσιακή ιρλανδέζικη βιομηχανία υποδημάτων, υφαντουργίας, τροφίμων και τυπογραφίας είναι σε μια σταθερή κρίση και σε διαδικασία εκσυγχρονισμού και διαμόρφωσης. Πολλές μικρές, βασικά, βιομηχανίες κλείνουν ή συρρικνώνονται με αποτέλεσμα την άνοδο της ανεργίας και παράλληλη άνοδο της παραγωγικότητας και του κέρδους.

Στο Βορρά η κατάσταση είναι ακόμα πιο δραματική με τη διαδικασία αποθιμωχάνοισης που προωθείται από το Βρετανικό κεφάλαιο. Το 80% των μεγάλων ναυπηγείων του Μπέλφαστ έχει ισοπεδωθεί και τα 3-4 μεγάλα εργοστάσια συνθετικής υφαντουργίας κλείνουν όπως και όλα τα εργοστάσια συναρμολόγησης αυτοκινήτων, με αποτέλεσμα στο Βορρά να έχουμε το μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας σε όλη την Ευρώπη.

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Η ανεργία είναι σήμερα το κύριο οικονομικό και κοινωνικό χαρακτηριστικό που έχει έντονες πολιτικές διαστάσεις. Ο μέσος όρος ανεργίας 20%, κρύβει μια ανεργία 40-50% σε ορισμένες περιοχές, κύρια μέσα στα καθολικά γκέτο του Βορρά. Εδώ οι άνεργοι αποτελούν την κύρια βάση των αντιστασιακών ομάδων.

Στο νότο η ανεργία είναι σε άνοδο τα τελευταία 5-6 χρόνια, μα η πολιτική της διάσπαση είναι πιο πολύπλοκη. Υπάρχουν ενδείξεις, εμπροσθικές, ενός αυτονόμου και θιαίου κινήματος μέσα στις εργατικές γειτονίες. Η εγκληματικότητα της νεολαίας, η θία στα γήπεδα και στις συναυλίες είναι η έκφραση της εκτόνωσης ενός ριζοσπαστικοποιημένου, πολιτικού, κόσμου. Στην Ιρλανδία το 25% του κόσμου είναι κάτω από 18 χρονών και το 40% είναι κάτω από 25.

Η συμφωνία αυτή που έγινε στον πύργο του Χίλσμπορο, έξω από το Μπέλφαστ, είναι πολύ σημαντική τόσο για το Λονδίνο, όσο και για το Δουβλίνο. Ο Ιρλανδός υπουργός εξωτερικών Πήτερ Μπόρρυ, έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο στις συνομιλίες, είχε δηλώσει από το καλοκαίρι: «αποτυχία των συνομιλιών θα σημαίνει καταστροφή». Θ' αναρωτηθεί κανείς γιατί αυτός ο δραματικός τόνος, και μάλιστα από το Δουβλίνο. Όσοι έτυχε να παρακολουθήσουν την εξαιρετικά επίκαιρη και ενδιαφέρουσα πολιτική, συζήτηση με τον Ιρλανδό αγωνιστή-εκπρόσωπο της Επαναστατικής Πάλης, Μάικ Μακ Μπράιντ στις 14/1, έχουν μια καλύτερη άποψη.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι τα τελευταία χρόνια το κίνημα της αντίστασης στην Εγγλέζικη κατοχή έχει ενισχυθεί σημαντικά, τόσο σε στρατιωτικό όσο και σε πολιτικό επίπεδο. Το Σιν Φέιν (πολιτικό τμήμα του IRA) έχει ενισχυθεί αποφασιστικά στα χρόνια που ακολούθησαν τις απεργίες πείνας των φυλακισμένων αγωνιστών το 1981. Σήμερα αντιπροσωπεύει έναν στους τρεις ψήφους των καθολικών στο Βορρά. Οι ένοπλες οργανώσεις IRA και INLA έχουν ανεβάσει ποσοτικά και ποιοτικά τις στρατιωτικές ενέργειες, ιδιαίτερα το 1985, ενώ ο INLA αναδιοργανώθηκε μετά τα χτυπήματα του 1984. Εξάλλου η χώρα του Νότου δεν έχει μείνει έξω από αυτή την ανάπτυξη του απελευθερωτικού κινήματος. Έχει να αντιμετωπίσει μια αυξανόμενη ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας και τη δραστηριοποίηση κοινωνικών κινήματων (γυναικών, κατά των ναρκωτικών, ομοφυλοφίλων). Για την κυβέρνηση του Δουβλίνου είναι απαραίτητο να εξασφαλίσει ένα διάλογο και να ξεχάσει, «προς το παρόν», τα άρθρα 2 και 3 του Συντάγματος που αναφέρονται στην Ένωση του Βορρά με το Νότο. Ελπίζει πως μέσα στις διαδικασίες του διαλόγου θα εκτονωθούν οι εντεινόμενες αντιθέσεις και θα ελεγχθεί η ενόχληση του απελευθερωτικού αγώνα που έχει πλέον ορατές συνέπειες για το κράτος του Νότου. Οι φυλακές του «φιλοξενούν» ήδη ένα μεγάλο αριθμό αγωνιστών.

συν. σελ. 25

Πολωνία: Φυγή

235 πολωνοί διέφυγαν κατά τη διάρκεια των διακοπών των Χριστουγέννων στη Δυτική Γερμανία, αρνούμενοι να ξαναεπιβιβαστούν στα κρουαζιερόπλοια, που είχαν πιάσει λιμάνι κοντά στο Αμβούργο. Στις 27 Δεκεμβρίου, 68 από αυτούς ζήτησαν πολιτικό άσυλο. Τέλος πάντων αυτοί οι Πολωνοί δεν θα συνθησύνουν ποτέ τον «κομμουνισμό».

Ιταλία

Λιθόρνο: Για το Μιχάλη

Στις 23 Νοέμβρη 1985, μέλη της FAI (Ιταλική Αναρχική Ομοσπονδία) συγκεντρώθηκαν έξω από το Ελληνικό προξενείο στο Λιθόρνο, σε ένδειξη διαμαρτυρίας ενάντια στη δολοφονία του Μ. Καλτεζά. Μοίρασαν κείμενο αντιληροφορήσης σχετικά με τις τελευταίες δολοφονίες του κράτους στην Ολλανδία, Γερμανία, Ελλάδα και Ιταλία. Στους τοίχους του προξενείου έγραψαν το σύνθημα: ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΙΧΑΛΗ. (Umanita Nova, Δεκέμβρης 1985).

Περίεργος θάνατος Ολλανδού Kraaker

Πολλά ερωτηματικά και τεταμένη ατμόσφαιρα στο Άμστερνταμ, ακολούθησαν το θάνατο του Χανς Κοκ, 23 χρόνων, μέσα σε αστυνομικό τμήμα της Ολλανδικής πρωτεύουσας, στις 25 Οκτώβρη 1985.

Ο Χανς είχε συλληφθεί την προηγούμενη μέρα, με την κατηγορία ότι συμμετείχε σε ομάδα Kraakers, που ανακατέλαβε κτίριο, εκκενωθέν απ' την αστυνομία. Τελικά, επιτράπη στους γονείς του να δουν το σώμα του, πίσω από θιρίνα και καλυμμένο με σεντόνι. Μόνο μετά από πιέσεις των δικηγόρων, ο πατέρας του Χανς μπόρεσε να δει μόνο το κεφάλι του γιου του: ο λαιμός και η μια πλευρά του κεφαλιού ήταν μπλε.

Οι ανακρίσεις για τον ύποπτο αυτό θάνατο, έγιναν κάτω από άκρα μυστικότητα (τα ονόματα των ερευνώντων δεν έγιναν γνωστά). Οι έρευνες κατέληξαν στο ότι ο θάνατος του Χανς προήλθε από συνδυασμό φαρμακευτικών ουσιών και παραδέχονται αμέλεια των αστυνομικών (δεν κάλεσαν γιατρό ούτε ασθενοφόρο). Παρ' όλα αυτά, οι καταθέσεις των αστυνομικών και των υπόλοιπων μαρτύρων έρχονται σε αντίθεση. Συγκρατούμενοι του νεκρού, κατέθεσαν ότι άκουσαν τη φωνή του πολλές ώρες μετά από τον χρόνο που οι αστυνομικοί προσδιορίζουν το θάνατο. Επίσης, ενώ οι αστυνομικοί υποστηρίζουν ότι του έδωσαν πρωινό, η αυτοψία έδειξε ότι ο Χανς δεν είχε πάρει φαγητό. Η κηδεία του έγινε «διακριτικά» και πριν την καθορισμένη μέρα, καθώς η αστυνομία φοβόταν διαμαρτυρίες. Παρ' όλο που η υπόθεση πήρε μεγάλη έκταση στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, συνεχίζονται οι εξώσεις καταληψιών από σπίτια. Στις 9/11/85, στο Μιλάνο έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας για το θάνατο του Χανς Κοκ και συμπαραστάσης στην κίνηση των Kraakers.

Από την πλευρά των προτεσταντών υπάρχει έντονη αντίδραση στη Συμφωνία. Παρ' όλο που αυτή προβλέπει ρητά ότι η Βορ. Ιρλανδία αποτελεί μέρος των Ηνωμένων Βασιλείου και ότι το στάτους κβο δεν πρόκειται ν' αλλάξει χωρίς τη γνώμη της πλειοψηφίας των Βορρά (των Προτεσταντών δηλ.) υπάρχει έντονη αντίδραση σε μια ενίσχυση του

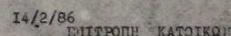
Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει κάτι τέτοιο. Πρόσφατη είναι η περίπτωση του «Lyn diol» * του αντισυλληπτικού χαπιού που παρουσιάζονταν σαν το πιο ασφαλές. Αφίσσες που το διαφήμιζαν κυκλοφορούσαν σε στέκια γυναικών, βιβλιοπωλεία και φαρμακεία μέχρι που μια επίδηση «στα ψιλά» των εφημερίδων μας πληροφόρησε ότι υπάρχει πιθανότητα να είναι καρκινογόνο. Αποσύρθηκε αθόρυβα απ' την κυκλοφορία, χωρίς την παραμικρή συνέπεια για τους κατασκευαστές.

Δεν γνωρίζει άραγε η «σιδηρά Κυρία» ότι στην Ιρλανδία δεν έχει ν' αντιμετωπίσει τους εργατικούς και τα Συνδικάτα τους;

Μ' όλα αυτά δεν θέλουμε να πούμε πως συμμεριζόμαστε τους μύθους που κυκλοφορούν περί επικινδυνότητας όλων ανεξαιρέτως των αντισύλληπτικών. Απλά, εφιστούμε την προσοχή στο ήδη γνωστό πρόβλημα: Οι έρευνες για ασφαλή αντρική και γυναικεία αντισύλληψη —κάτι απόλυτα εφικτό— καθυστερούν συνέχεια. Όσο για εμάς τις γυναίκες εξακολουθούμε με αρκετή αυτοθυσία να θεωρούμε το πρόβλημα αποκλειστικά γυναικείο: πράγμα, που δεν μας εμποδίζει ν' αφήνουμε την μελέτη του, στους διαφόρους ηγέτες ενδιαφερομένους και με σκοπό το κέρδος, ειδικούς. Μήπως είναι καιρός ν' αρχίσουμε να το ψάχνουμε κάπως διαφορετικά;

Μήπως είναι καιρός να κουνηθούμε λίγο...

Έτσι, μετά τη δυναμική αντίσταση του Ιούλη—όπου οι κάτοικοι σταμάτησαν τις μπουλντόζες— «έρχεται» η απόφαση αυτή να καταδείξει ότι ο αγώνας τους θα συνεχιστεί.

ΟΛΟΙ ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ 16/2
ΣΤΙΣ 11.ΤΟ ΠΡΩΙ ΣΤΟ ΚΙΝ/ΦΟ
"ΑΝΟΙΞΗ" στη συγκεντρωση
της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

Τυποποιημένοι νέοι

ΤΙΜΗ, ΤΙΜΗ... ΣΤΟΝ ΧΡΗΣΤΟ ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

ΑΓΕΝΑΣ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τη Δευτέρα, 10 Φλεβάρη, στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο (Ευελπίδων), εκδικάζεται η μήνυση της Νότας Τσουτσοβή ενάντια σε συκοφαντικό δημοσίευμα του περιοδικού ΕΝΑ.

Σύντροφοι του Χ. Τσουτσοβή

Αφίσα και αυτοκόλλητο με το ίδιο περιεχόμενο.

Οι συκοφάντες του ΕΝΑ φυγομαχούν

Στις 10 Φλεβάρη εκδικάζονταν η μήνυση της Νότας Τσουτσοβή για προσβολή του νεκρού αδελφού της από το περιοδικό ΕΝΑ, με κατηγορούμενο το διευθυντή του, Τσοῦτσια.

8 μήνες πριν, το ΕΝΑ σε δημοσίευσμά του ισχυριζόταν ότι ο Χρήστος Τσουτσοβής και οι σύντροφοί του ήταν ξένοι πράκτορες. Το σενάριο είχε απ' όλα. Χρήμα και κατάσκοπος. Είχαν δέχθεν ανακαλυφθεί στο σπίτι του τηλεφώνω ανατολικών πρακτόρων, ο ένας, μάλιστα, ο περιβόητος Μποχάν έσπευσε να εξαφανιστεί μετά τη συμπλοκή στη Δύση(!), και ακόμα καταθέσεις 3.500.000 δρχ.

Τα «στοιχεία» στηρίζονταν σε «διαρροές» πηγών της Ασφάλειας και γι αυτό το ΕΝΑ μη έχοντας κανένα στοιχείο ανέβαλλε τη δίκη για τυπικούς δικονομικούς λόγους - την έλλειψη υπογραφής του εισαγγελέα στο επιδομένο δικόγραφο, που

ήταν οθνημένη με διορθωτικό!!

Επίσης, ζήτησε την αλλαγή του κατηγορητηρίου, γιατί δήθεν το δημοσίευσμά του δεν δέχονταν ότι ήταν πράχτορας και έγραφε άλλα από αυτά που υποστηρίζονταν στη μήνυση. Η ένσταση απορρίφθηκε, αφού, αποδείχτηκε ότι οι ισχυρισμοί ήταν ψευδείς.

Πάντως είναι φανερό, ότι θα προσπαθήσει να παρακωλύσει τη διαδικασία, έτσι ώστε να μη γίνει η δίκη ποτέ, λόγω της παραγραφής στους 18 μήνες, αφού δεν υπάρχει κανένα στοιχείο, που να αποδεικνύει τις συκοφαντίες του.

Μετά την αναβολή της δίκης δεκάδες συγκεντρωθέντες φώναζαν: «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσοβή», ενώ σχετικά αυτοκόλλητα είχαν κολληθεί στους χώρους των δικαστηρίων.

Η αδελφή του Τσουτσοβή έδωσε στη δημοσιότητα ανακοίνωση, που έχει ως εξής:

ΤΙΜΗ, ΤΙΜΗ...
ΣΤΟ ΧΡΗΣΤΟ
ΤΣΟΥΤΣΟΥΒΗ

Τρυκ, που κυκλοφόρησε πριν τη δίκη στην Αττική και σε διάφορες πόλεις.

«Το έντυπο "ΕΝΑ" με ψευδές και συκοφαντικό δημοσίευμα βασισμένο σε ανούσια στοιχεία, προσπάθησε να παρουσιάσει το Χρήστο Τσουτσοβή σαν πράκτορα ξένης χώρας! Μη μπορώντας και μη θέλοντας να αντιμετωπίσει την πραγματική και τις ιδέες του, θέλησε να τον σπρώξει προσωπικά.

Η σημερινή αναβολή της δίκης βασίστηκε στο αίτημα της υπεράσπισης του "ΕΝΑ" για νομότυπη παράλειψη. Δεν υπήρχε η υπογραφή του εισαγγελέα στο κλητήριο θέσπισμα που επιδόθηκε στο έντυπο και που κατά τη διαπίστωση του προέδρου του δικαστηρίου ήταν καλυμμένη με διορθωτική μελάνη!!! Το δεύτερο αίτημα για μετατροπή του κατηγορητηρίου με σκοπό την αποδυνάμωση των κατηγοριών, κρίθηκε απορριπτικό.

Ουσιαστικά η αναβολή της δίκης οφείλεται στη φυγομαχία των κατηγορουμένων, που μη έχοντα πραγματικά στοιχεία στη διάθεσή τους, προσπαθούν να πετύχουν την παραγραφή του αδικήματός τους με νομικιστικές διαδικαστικές δικαιολογίες, όπως οι ίδιοι διακήρυξαν».

ΑΘΗΝΑ, 7 Φλεβάρη

Η πορεία είχε σαν κύριο θέμα, την εναντίωση στην αφαίρεση των διπλωμάτων οδήγησης από νέους, που έχουν πάρει τρελλόχαρτο απ' το στρατό ή έχουν χαρακτηριστεί «ψυχασθενείς». Οργανώθηκε από διάφορες ομάδες μοτοσυκλετιστών, οικολόγων και κινήσεις (για δικαιώματα ψυχασθενών και την ΕΣΕΑΝ, για την αντιμετώπιση των Ναρκωτικών) κ.ά.

Περίπου 250 μηχανές και μερικά αυτοκίνητα ξεκίνησαν στις 6 μ.μ. από το πεδίο του Άρεως με μαρσαρίσματα-κορναρίσματα και μέσω

Για τα διπλώματα και Τσουτσοβή Διαδήλωση με μηχανές και αυτοκίνητα

Λεωφ. Αλεξάνδρας, Μεσογείων έφτασαν στο Πεντάγωνο. Κάποιοι είχαν πικέτες με συνθήματα: «Δε θα επιτρέψουμε να καθορίζει ο στρατός όλη μας τη ζωή», «Δεν είναι οι φαντάροι προβληματικοί, ούτε όσοι δεν πάνε στρατό "τρελλοί" είναι η θητεία εξοντωτική» κ.ά. και τραγουδούσαν: «Δεν είμαστε καλά, δεν έχουμε μυαλό, είμαστε τρελλοί που πάμε στο στρατό».

Στη διαδρομή ρίχνονταν προκηρύξεις και φέιγ-βολάν από τους διοργανωτές: «ΟΧΙ στο μύθο των τρελλών, κανείς δεν είναι περισσότερο τρελλός από τον άλλο» και από πολλούς διαδηλωτές: «Τιμή, τιμή στο Χρήστο Τσουτσοβή». Πετάχτηκαν περίπου 50.000 αντίτυπα.

Τρυκ για
Τσουτσοβή
και επιδρομή στον
«Άγνωστο»

Στο Πεντάγωνο κολλήθηκε η αφίσα των διοργανωτών της πορείας, ενώ φωνάζονταν το σύνθημα για το Τσουτσοβή και «οι αυτοκτονίες των στρατιωτών είναι δολοφονίες των στρατοκρατών» «βία στη βία τη εξουσία» «η εθνική ενότητα είναι μια παγίδα, οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα».

Κλούβες ΜΑΤ, μοτοσυκλετιστές και περιπολικά, που ακολουθούσαν ή προσπαθούσαν να προπορεύονταν

της πορείας κατέφθασαν, αλλά σε λίγο οι διαδηλωτές συνέχισαν με ταχύτητα.

Περνώντας από τη Γενική Ασφάλεια φωνάχτηκε το «μπάτσι, γουρουνία, δολοφόνοι» και κατευθύνθηκαν στο Αιγινήτικο ψυχιατρείο, όπου οι μηχανές εισέβαλαν στον περίβολο φωνάζοντας, η «μόνη θεραπεία είναι η ελευθερία» «φυλακές, στρατός, ψυχιατρεία αυτή είναι η εξουσία», «ψυχίατροι, γουρουνία, δολοφόνοι» και απειλήθηκαν επεισόδια με τους φύλακες.

Η πορεία συνέχισε προς τη Βουλή. Με σούζες, κορναρίσματα, συνθήματα για τον Τσουτσοβή, «να καεί, να καεί το μπουρδέλο η Βουλή», ενάντια στο στρατό και

στην αφαίρεση των διπλωμάτων ανέθηκαν μηχανές και αυτοκίνητα στο χώρο του Άγνωστου Στραιώτη. Συμπτωματικά γίνονταν αλλαγή της φρουράς των ευζώνων, που διαλύθηκαν μη ξέροντας πώς να αντιδράσουν. Για πέντε λεπτά διαπράχτηκε η υπέρτατη ασέβεια ενάντια στα εθνικά σύμβολα και η πορεία συνεχίστηκε ταχύτατα στην Πανεπιστημίου, όπου πλήθος κόσμος παρακολουθούσε εντυπωσιασμένος την πορεία, στη Γ' Σεπτεμβρίου και από το Μουσείο και Μαυροματαιών κατέληξε στα δικαστήρια στην Ευελπίδων, όπου γίνονταν η δίκη των 14 της κατάληψης του Χημείου τον περασμένο Μάη.

Αρχικά, η είσοδος εμποδίστηκε από μικρές αστυνομικές δυνάμεις, που ενισχύθηκαν και προς στιγμήν απειλήθηκε συμπλοκή. Λίγο αργότερα ανοίχτηκε η είσοδος και πολλοί φτάνοντας έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου φώναζαν: «Οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες», «οι δίκες δεν σώζουν τ' αφεντικά».

Την επομένη μέρα, όλες οι εφημερίδες ανέφεραν την πορεία, μόνο ορισμένες, ανέφεραν τα φέιγ-βολάν και τα συνθήματα για τον Τσουτσοβή και όλες απέκρυψαν την εκδίκηση της μήνυσης ενάντια στο ΕΝΑ.

ΖΩΓΡΑΦΟΥ:

Η αντίσταση συνεχίζεται

Μετά την απόφαση της συνοικιακής συνέλευσης στις 16.1.86 να μην περάσει ο δρόμος και να πεζοδρομηθεί η Γ. Παπανδρέου τα γεγονότα εξελίχθηκαν ραγδαία.

Τη Δευτέρα 10.2.86 με πρόσχημα ότι τελούνται έργα αποχέτευσης κόβονται 20 δέντρα. Το συνεργείο σταματούν οι κάτοικοι. Το βράδυ γίνεται συγκέντρωση στο χώρο που κόπηκαν τα δέντρα και πορεία με κορμούς στο δημαρχείο όπου αφήνονται οι κορμοί των δένδρων. Προηγούμενος οι κάτοικοι καταστρέφουν τα καλούπια του εργολάβου που έριχνε μπετόν για τη βάση του δρόμου. Μαζεύονται χρήματα για να αγοράστούν και να φυτευθούν νέα δέντρα στη θέση των κορμένων.

Την Τρίτη 11.2.86 γίνεται συγκέντρωση και δεινροφύτευση στο χώρο των κορμένων δένδρων. Τα συνεργεία του εργολάβου ξανάρχονται αλλά απωθούνται από τους κατοίκους.

Την Τετάρτη 12.2.86 το συνεργείο του εργολάβου και δύναμη 300 ΜΑΤ επιτίθεται στο χώρο του πάρκου στις 9 το πρωί. Συλλαμβάνονται παράνομα και ξυλοκοπούνται 4 μέλη της επιτροπής κατοίκων. Μέσα σε μισή ώρα κόβουν πάνω από 80 δέντρα και θάμνους. Η κινητοποίηση των κατοίκων σταματά, έστω και καθυστερημένα τις μπουλντόζες. Αφήνονται ελεύθεροι οι συλληφθέντες και αποσύρονται τα ΜΑΤ και οι μπουλντόζες. Το βράδυ γίνεται κινητοποίηση 600 κατοίκων στη συμβολή Γ. Παπανδρέου και ΠΑΠΑΓΟΥ. Κλείνουν με οδοφράγματα τη Γ. Παπανδρέου και πραγματοποιώντας πορεία στους δρόμους του Ζωγράφου με συνθήματα: «ΤΟ ΠΑΡΚΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤΟ ΛΑΟ ΚΙ ΟΧΙ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ», «ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΚΟ», «ΚΑΤΩ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ», «ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ», «ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ ΠΙΑ ΔΕ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΖΟΥΜΕ ΣΕ ΚΛΟΥΒΙΑ», καταλαμβάνουν τη δημαρχία συμβολικά για μια ώρα και συζητούν για την αμετακίνητη πορεία του αγώνα.

Την Πέμπτη 13.2.86 ο δρόμος παραμένει κλεισμένος με οδοφράγματα. Συνεδριάζει το Δημοτικό Συμβούλιο χωρίς να καταλήξει σε κάποια απόφαση σχετικά με το Πάρκο.

Την Παρασκευή 14.2.86 η δήμαρχος καλεί τους κατοίκους σε «διάλογο». Αγοράζονται δέντρα από τους κατοίκους και βγαίνει προκήρυξη και αφίσσα που καλεί σε συγκέντρωση την Κυριακή 16.2. στον κινηματο-

Την Κυριακή 16.2.86 πραγματοποιείται μαζική συγκέντρωση στον Κινηματογράφο ΑΝΟΙΞΗ. Γίνεται συζήτηση και αποφασίζεται:

- α) Συντονισμός με άλλες περιοχές που έχουν το ίδιο πρόβλημα και από κοινού πορεία στη Βουλή,
- β) Καθημερινή κινητοποίηση και δεινροφύτευση του Πάρκου,
- γ) Παραμονή των οδοφραγμάτων.
- δ) Εμμονή στην πεζοδρόμηση της Γ. Παπανδρέου.
- ε) Παρουσία στις συνοικιακές συνελεύσεις των υπόλοιπων διαμερισμάτων του δήμου.

Τη δευτέρα 17.2.86 ο δήμος και το υπουργείο στέλνουν συνεργείο για δεινροφύτευση 3 μέτρα πιά μέσα. Οι κάτοικοι αντιδρούν και δεινροφυτεύουν στο σημείο που κόπηκαν τα δέντρα και οι θάμνοι. Ανεβαίνουν στο φορτηγό του δήμου και κατεβάζουν τα δέντρα. Έρχονται τα ΜΑΤ και ο εισαγγελέας αλλά μπροστά στην αποφασιστική κινητοποίηση των κατοίκων αποσύρονται μαζί με την μπουλντόζα. Τα οδοφράγματα παραμένουν. Ο αγώνας αναμένεται καθημερινός και σκληρός.

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ "ΘΕΜΕΛΙΑΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ"

Τον Ιούλιο του 1985 άρχισε και τον Φεβράριο '86 κορυφώνεται ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα του αγώνα για την ποιότητα ζωής στην πόλη μας. Οι κάτοικοι της Γ. Παπανδρέου μαζί με άλλους Ζωγραφιώτες αντιστέκονται στην καταστροφή του πάρκου της περιοχής, των δέντρων και της παιδικής χαράς. Η Δήμαρχος-οπαδός της "αναπτυξιακής" κοινωνίας οραματίζεται να τα αντικαταστήσει με ασφάλτο και καυσάβρια για τα παιδιά των πολυκατοικιών. Για πρώτη φορά, οι μπουλντόζες και τα όργανα της τάξης βρήκαν αντιμετώπιση τους πολίτες της περιοχής τόσο δυναμικά. Αυτό το αισιόδοξο γεγονός όμως, δεν πρέπει να μας κάνει να ξεχάσουμε την περιφρόνηση των τοπικών αρχών απέναντι στις αποφάσεις του προσφάτου συνοικιακού συμβουλίου για την διατήρηση του πράσινου: το πάρκο θα προσπαθήσουν να το κόψουν γιατί είναι μέσα στο σχέδιο μετατροπής της ζωής μας σε γκριζό τοπίο μηχανοεξαρτημένων έβουλων όντων.

ΣΥΜΠΟΛΙΤΕΣ ΖΩΓΡΑΦΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

Ο αγώνας για την ποιότητα της ζωής μας, για τον ήλιο και τον αέρα των παιδιών μας, μόνο από μας τους ίδιους μπορεί να γίνει. Η Οικολογική καταστροφή και αυτοί που την προκαλούν, θα εξουδετερωθούν στο βαθμό που οι ίδιοι οι θιγόμενοι ΑΝΤΙΣΤΑΣΟΥΝ.
- ΝΑ ΕΝΔΕΧΟΥΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΕΣ ΜΑΣ ΑΠΟ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΓΙΑ ΣΥΜΠΡΑΞΤΑΞΗ ΣΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ
- Η ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 1986

ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ "ΘΕΜΕΛΙΑΚΗ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ"

ΤΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΠΛΑΤΩΝ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΜΗΛΛΩΝ

ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 19 του 1986

Αυτοί που βρίσκονται ψηλά θεωρούν ελαφρύ να μιλάει για φαί. Ο λόγος: Έχουν φάει.

Αυτοί που παίρνουν το φαί απ' το τραπέζι κηρύσσουν την λιτότητα. Αυτοί που παίρνουν όλα τα βασίμια ζητάνε θυσίες. Οι χαρτάτοι μέλανε στους πενιμένους για τις μεγάλες ελπίδες που έρχονται.

Αυτοί που την χώρα σέρνουν στην άβυσσο λένε πως η τέχνη να κυβερνάς τον λαό είναι πολύ δύσκολη για τον λαό. Αυτό έλεγε ο Μπρέζνεφ. Και έτσι είναι συνάδελφοι. Οι σπέντες της κοινωνίας μας, δηλαδή η άρχουσα τάξη δεν πρόκειται ποτέ όσο θα υπάρχει, να ζητήσει όλο και περισσότερα κέρδη, απαιτώντας από εμάς να δουλεύουμε όσο και περισσότερο και να σφειδύσουμε κάθε φορά και λιγότερο. Δεν πρόκειται ποτέ να παραδεχτούν ότι τα αγαθά που παράγουμε και δημιουργούμε ότι μας σπώνουν. Και τα ψέχουμε ακόμη που μας σπώνουν για την επιδίωξη μας για να έχουμε το κοράνιο να συνεχίζουμε να παράγουμε περισσότερα σφωρείται από αυτούς "δελτία" ανθρώπων και "χάρισμα" μεγαλοφυΐας. Δεν πρόκειται ποτέ σπεντικά και υπέρτερες να σταματήσουν να χρησιμοποιούν κάθε βρώμικο και ύπουλο μέσο, προκειμένου να μας αποπροσανατολίζουν με ακριβή την καταστολή κάθε αγώνα. Δημιουργώντας συγχύσεις μεταξύ των εργαζομένων προσπαθούν να περάσουν την ψευδαίσθηση ότι τάχα είμαστε όλοι το ίδιο και ότι παλεύουμε για τον ίδιο "τερό" σκοπό. Αντιστρέφουν τους ρόλους παρουσιάζοντας τους εαυτούς τους σαν τους μόνους άγνητους "ήλικες και ερμηνηγούς", όπως τεχνοκράτες και κυβερνήτες τους. Εμάς μας αντιμετωπίζουν σαν τυπώλιδες, ανειδίκενους και ανίκανους να καθορίζουμε την ζωή μας, ότι τα περιμένουμε όλα έτοιμα, ότι όλες αυτές οι μέθοδοι δεν περάσουν υπάρχει η ζωή βία, με τα ΜΑΤ που γίνονται ΜΕΑ με τους ροπαλοφόρους που μαζί με τους χαφιέδες απεργοσπαστές χτυπάνε εργαζόμενους στους χώρους δουλειάς τους. Δεν διατάζουν ακόμη να παραβιάσουν και τους θύσαν νόμους τους περί προστασίας των συνδικαλιστών απολύοντας ακόμη και Δ.Σ. των σωματείων, όπως συμβαίνει στο σωματείο της κίνησης. Όλα αυτά τα αναφέρουμε εν όψει καταγγελίας Σ.Σ.Ε. του 86 και τονίζουμε την αέναη λιτότητα για τους εργάτες που δεν πρόκειται ποτέ να σταματήσει να διακηρύσσεται εάν εμείς δεν την σταματήσουμε παίρνοντας την απόφαση σιωπής να διακηρύσσεται ότι εμείς δεν την σταματήσουμε μόνο στα τελευταία χρόνια της "λεγόμενης μεταρρύθμισης" της πάγιας Κραυτικής Λίστας του 151 που ο Παπα-Ανδρέας "συστήλησε" μαζί με τους "συνεπείς" συνταξιάρχους του, τότε σαν αντιπολιτευση αντιπαραβάσανε το 40% και συμφωνήσανε στο 13%. Ερχόμενος ο Παπα-Ανδρέας στην κυβέρνηση ξεχάστηκε κάθε αντιπαράθεση, και έβασε για τους εργάτες ο υπηρέτησός. Έτσι πνέανε τα εργατικά αλτάρια του 83-84,85 με την πλήρη και ομόθυνη συμπαράταξη του κομματικοποιημένου και εργοδοτικού συνδικαλισμού, φθάνοντας πια στο 86 που ξεστάνε καταργήσανε κάθε εργατική διεκδίκηση κατοχυρωμένη από τους ανάλογους κοινοβουλευτικούς νόμους χωρίς κανένα κόστος και ντροπή υποκρινόμενοι οι εργοδοτικοί συνδικαλιστές προσπαθούν να μας πείσουν πως οι Σ.Σ.Ε. δεν καταργήθηκαν και μπορούν να διεκδικήσουμε μόνο βελτιώσεις, αλτάρια που κατ'επανάληψη έχουν υπογραφεί και που τα παρασιλίζουν σαν καινούρια. Βλέπε τίποτε. Απορρίπτουν σαν παράλογη και μη θεσμική κάθε οικονομική διεκδίκηση με την φτηνή δικαιοσύνη ότι αντικαθίσταται στην οικονομική πολιτική των σπεντικών και της κυβερνήσεώς τους, μελώντας μας για θύσαν μελλοντική σταθεροποίηση της οικονομίας. Δεν είναι όμως τον κόπο οι κύριοι αυτοί να μας εξηγήσουν για τις υπέρτοκες αυξήσεις των φρονιμών των σπεντικών και του κράτους τους όπως βουλευτές, δικαστικοί στρατιωτικοί αστυνομικοί κ.λ.π. από 20-35%. Αυτό είναι που λέμε όταν μας παίρνουν το φαί από το τραπέζι μας μέλανε για λιτότητα. Όταν για εμάς τα οικονομικά αλτάρια δεν είναι θεσμοί και για τους σπέντες που καθημερινά ανεβάζουν τις τιμές των προϊόντων τι είναι; Ποιά καρπώνεται αυτό; Ποιά παντογνώστη θα μας απαντήσει τέλος πάντων γιατί οι πλούσιοι γίνονται πλουσιότεροι και οι φτωχοί φτωχότεροι;

Πρέπει να σταματήσουμε πια το τραπέζι "Όλοι το ίδιο είμαστε σε τούτο τον κοσμήκη" όταν γνωρίζουμε πολύ καλά ότι υπάρχουν εκμεταλευτές και εκμεταλευόμενοι. Δεν μας χωρίζουν μόνο οι σπέντες αλλά και οι κομμα-εργοδοτικοί συνδικαλιστές μας χώσαν στην πάδη σε καλούς - κακούς εργάτες, σε πτυχιούχους - και μη, σε εγγράμτους - αγράμτους με την Σ.Σ.Ε. του 85

Καλούμαστε όλοι να απορρίψουμε τις ψευδοθρησκείες και να διεκδικήσουμε δυναμικά ότι μας ανήκει. Και μας ανήκουν όλα

Καλούμαστε να απορρίψουμε ακόμη όλους τους ψεύτες δημαγωγούς που πασχίζουν να μας πείσουν πως είναι εκεί ψηλά για να υπηρετήσουν τα λαϊκά συμφέροντα, που με την πράξη τους προβάλλουν κάθε είδους έννοιες και την νοσηρότητά μας όπως π.χ. με τις τελευταίες συζητήσεις στην βουλή για τα θύσαν οικονομικά μέτρα, που από την μια ο σημερινός υπουργός εργασίας Γιαννόπουλος έβαζε και βρήκε στο παλιό Κραυτικό σύστημα και τώρα όλων τους, όρθιο που απαγορεύει τις εργατικές διεκδικήσεις στέλνοντας τους συνδικαλιστές στα αστικά δικαστήρια, θαυμάστε συνέπεια αγνηστή που μέχρι πριν υπή στην κυβερνητική κουτάλα βροντοώναγε το νόμος είναι το δικαίωμα του εργάτη που τώρα τελικά έγινε νόμος είναι ότι πουν τα σπεντικά.

Ο κύριος όμως παλιός "αγωνιστής" δεν μας λέει ποιο όρθιο ο αυτό το σύνταγμα τους υπερασπίζει τους εργάτες. Μήπως η πένα; Μαζί με αυτόν και οι άλλοι βουλευτές της βουλής αντί να συζητήσουν τα οικονομικά μέτρα αλλάξαν σενάρια και μας παρουσιάζαν το έργο κλέβινοι γίγαντες - άσπρο νάνοι, με πρωταγωνιστές τους Καυτοδύναμο "ήτοσ" τάξη. Με την συνείδηση και των υπόλοιπων καταβρόσανε να εξημενώσουν την συζήτηση για τα οικονομικά, κατοχυρώνοντας έμπρακτα το νόμος είναι ότι πουν τα σπεντικά.

Σαν συνδικαλιστική κίνηση έχουμε προτείνει και έχει κολληθεί σε πολλά σημεία του χώρου μας σε όλα τα αλτάρια οικονομικά και θεσμικά.

Καλούμε τους συνάδελφους να υποστηρίξουν τις προτάσεις μας και να προσθέσουν και άλλες που τυχόν ο καθένας έχει σκεφτεί.

Όλοι οι εργάτες και προάτες του είναι οι ίδιοι οι εργάτες με την σωστή τους τοξική οργάνωση, ελεγχόμενοι μόνο από αυτούς.

Κάτω οι ψεύτες,

Κάτω οι δημαγωγοί

Εμπρός για το χείλιμο νήσι των ταξικών οργάνων μέσα από την αυτοοργάνωση και τον συντονισμό τους.

Εμπρός, στην ενότητα των αιματιών του χώρου μέσα από την λογική της αυτοοργάνωσης.

Εργάτη πόλεμα τα σπεντικά και οι υπέρτερες τους που πίνουν το αίμα.

Να μην χάσουμε ούτε ψίχουλα στους σπεντικούς εκμεταλευτές και ταπεινούς υπέρτερες τους.

Την νίκη θα φέρει η ενότητα και ο αγώνας

Αγωνιστικά σας χαιρετάμε

Ταξική Ενότητα

Αναρχικοί ενάντια στο κύκλωμα της πρέζας

Στις 17.2.86, γύρω στις 2 το μεσημέρι, 20 αναρχικοί με κράνη και ξύλα έφτασε στην πλατεία Εξαρχείων, όπου με ντουβούκα διακήρυξε την απόφαση των αναρχικών να ξεκαθαρίσουν την περιοχή από το κύκλωμα εμπορίας. Από καιρό πριν τους είχαν προειδοποιήσει να φύγουν. Εξεδίωξαν όλα τα άτομα που έχουν σχέση με την ηρωίνη και χτύπησαν μερικούς. Κατέστρεψαν το αυτοκίνητο προζέμπορα, ενώ έσπασαν στο ξύλο αυτόν και δύο άτομα, πούταν στο αυτοκίνητό του. Άλλοι έσπασαν το αυτοκίνητο και έβαλαν μια σύριγγα και ένα κουταλάκι, που βρήκαν μέσα, στον ουρανό του αυτοκινήτου, σε κοινή θέα. Ταυτόχρονα, μοιράζονταν προκήρυξη, που εξηγούσε την ενέργειά τους.

Τρία τέταρτα μετά κατέφθασαν δυνάμεις των ΜΑΤ, που εξαπέλυσαν κυνηγητό στην ομάδα, με τις υποδείξεις ρουφιάνων, μάλιστα, και μερικών προζάκηδων. Με την εμφάνιση των ΜΑΤ, η πλατεία γέμισε πάλι προζέμπορους, που σε πολλές περιπτώσεις άρχισαν να απειλούν με αντίποινα τους αναρχικούς.

Στο λόφο του Στρέφη προζέμποροι χτύπησαν άσχημα έναν αναρχικό, στέλνοντάς τον στο νοσοκομείο, ενώ κυνήγησαν μερικούς άλλους, που συνελή-

φθησαν τελικά σύμφωνα με μηνύσεις και υποδείξεις των προζέμπορων από τα ΜΑΤ, που τους κακοποίησαν.

Τα ΜΑΤ στη συνέχεια προσπάθησαν να εδραιώσουν την παρουσία τους στην πλατεία Εξαρχείων και να τρομοκρατήσουν τον κόσμο, πούχε μαζευτεί και επικροτούσε ενθουσιασμένος την ενέργεια. Μπροσ στην άρνηση των συγκεντρωμένων να διαλυθούν, αφού είχε φωναχτεί το σύνθημα «ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ ΠΟΥΛΑΝΕ ΤΗΝ ΗΡΩΙΝΗ», και μη μπορώντας να προβάλουν φανερούς λόγους για την παρουσία τους εκεί, αποχώρησαν. Είχε προηγηθεί προειδοποίηση, ότι η προκλητική τους εμφάνιση, θα δημιουργούσε εκτεταμένα επεισόδια, αφού ήδη υπήρχαν και αναρχικοί, κακοποιημένοι και κρατούμενοι.

Ανακοίνωση της αστυνομίας ανέφερε 8 συλλήψεις που τους παρέπεμψε στον εισαγγελέα για οπλοφορία, οπλοχρησία, φθορά ξένης ιδιοκτησίας (σε βάρος του προζέμπορα) και σωματικές βλάβες (που προξένησαν στους προζέμπορους).

Στην Ασφάλεια κρατούνται οι Χαρ. Κ. Ρούλιας, 25 χρόνων, Δημ. Κ. Τσιάρας, 31 χρόνων, Διον. Α. Παπαρομπούλης, 19 χρόνων, Παν. Π. Σκαγιάννης 25 χρόνων, Χαρ. Γ. Βλάχος, 29 χρόνων, Κ. Α. Στούπας 24 χρόνων, Μάξιμος Αλεξίου και Βασ. Π. Περγανός 22 χρόνων.

Προς κάθε ενδιαφερόμενο

Όταν οι αναρχικοί αγωνίζονταν τα τελευταία 10 χρόνια ενάντια στα ΜΑΤ-ΜΕΑ, στους ασφαλίτες, στους ρουφιάνους και τους φασίστες στα Εξάρχεια και αλλού, ΔΕΝ το έκαναν για να 'ρχεται σήμερα ανενόχλητο το κύκλωμα των ναρκωτικών, η εξαθλίωση και η τσογλανιά στην περιοχή και στην πλάτη μας.

Έχουν καταντήσει την πλατεία απλησίαστη για κάθε απλό άνθρωπο και αυτό σίγουρα δεν είναι το όραμά μας ούτε η κοινωνική μας κριτική.

Όταν ο 15 χρόνος αναρχικός Μιχ. Καλτέζας πέθαινε από τις σφαίρες των ΜΑΤ, ΔΕΝ το έκανε για να 'ρχεται ανενόχλητο το κύκλωμα της πρέζας λίγα μέτρα πιο πάνω, ούτε για να μαχαιρώνουν διάφοροι τσόγλανοι τους ψιλικαντζήδες της περιοχής.

Εμείς, σαν αναρχικοί, ανακοινώνουμε την απόφασή μας να περιφρουρήσουμε τον χώρο που έχει συνδεθεί με μας και τις ιδέες μας από κάθε απόπειρα διάβρωσης ή καταστολής, είτε αυτή προέρχεται από τα ΜΑΤ-ΜΕΑ, είτε από το κύκλωμα των ναρκωτικών, είτε από τα φασιστοειδή, είτε από την τσογλανιά, είτε από τον χαφιεδισμό.

Γι' αυτούς τους λόγους, και ξέροντας ότι το Κράτος θέλει το κύκλωμα των ναρκωτικών στην περιοχή για να ευνοχεί, να λασπολογεί και να καταστέλλει, θα διώξουμε το κύκλωμα των ναρκωτικών από τα Εξάρχεια μέσα στις επόμενες μέρες.

Αναρχικοί

Η ανακοίνωση, που δόθηκε το ίδιο βράδυ:

«Σήμερα (χτες) το μεσημέρι μετά την προσπάθεια που ξεκίνησαμε για να πάψει η διακίνηση της πρέζας στην πλατεία ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ, τα ΜΑΤ ήρθαν να προστατεύσουν το κύκλωμα ΔΙΑΚΙΝΗΣΗΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ στην περιοχή, και με τη σύμπραξη των χαφιέδων τους προζάκηδων, συνέλαβαν και κακοποίησαν αναρχικούς συντρόφους μας.

●ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΝ ΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΜΑΣ.

●ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΝΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΤΕΙ».

ΤΑ ΜΑΤ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΟΥΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ

